

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM – 10-116-17

Druk nr 1931

Warszawa, 12 października 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:
„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji realizuje postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz. Urz. UE L 294 z 06.11.2013, str. 1).”;
- 2) w art. 17 § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Istnienie okoliczności określonych w § 1 pkt 4–6 nie wyłącza postępowania w przedmiocie przypadku, o którym mowa w art. 45a § 2 Kodeksu karnego i art. 43a Kodeksu karnego skarbowego.”;
- 3) w art. 291 § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Zabezpieczenie wykonania orzeczenia określonego w § 1 pkt 3 lub 5 może nastąpić również na mieniu osoby fizycznej, o której mowa w art. 44a Kodeksu karnego, lub osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o której mowa w art. 45 § 3 Kodeksu karnego, lub na mieniu, które podlegałoby przypadkowi na podstawie art. 45a § 1 lub 2 Kodeksu karnego oraz art. 33, art. 43 § 1 i 2 i art. 43a Kodeksu karnego skarbowego.”;
- 4) w art. 589g uchyla się § 4;

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 130 z 01.05.2014, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się następujące ustawy: ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy oraz ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244, 768, 773, 966 i 1452.

5) po art. 589k dodaje się art. 589ka w brzmieniu:

„Art. 589ka. Przepisy niniejszego rozdziału w zakresie zatrzymania dowodów stosuje się do wystąpień do państw członkowskich Unii Europejskiej, w których nie ma zastosowania europejski nakaz dochodzeniowy.”;

6) uchyla się art. 589t;

7) po art. 589u dodaje się art. 589ua w brzmieniu:

„Art. 589ua. Przepisy niniejszego rozdziału w zakresie zatrzymania dowodów stosuje się do orzeczeń organów państw członkowskich Unii Europejskiej, w których nie ma zastosowania europejski nakaz dochodzeniowy.”;

8) po rozdziale 62b dodaje się rozdziały 62c i 62d w brzmieniu:

„Rozdział 62c

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie czynności dochodzeniowych na podstawie europejskiego nakazu dochodzeniowego

Art. 589w. § 1. W razie konieczności przeprowadzenia lub uzyskania dowodu, który znajduje się lub może zostać przeprowadzony na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, sąd, przed którym sprawa się toczy, albo prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze może wydać, z urzędu lub na wniosek strony, obrońcy lub pełnomocnika, europejski nakaz dochodzeniowy, zwany w niniejszym rozdziale „END”, chyba że END nie ma w tym państwie zastosowania.

§ 2. W przypadku prowadzenia przez Policję lub organy, o których mowa w art. 312, dochodzenia lub postępowania sprawdzającego, o którym mowa w art. 307, albo w przypadku prowadzenia postępowania przygotowawczego przez organy, o których mowa w art. 133 § 1 i art. 134 § 1 Kodeksu karnego skarbowego, END może wydać także prowadzący postępowanie. Wydanie END wymaga zatwierdzenia przez prokuratora.

§ 3. END można wydać także w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem.

§ 4. Postanowienie o wydaniu END dotyczącego kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą

elektroniczną, zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy rozdziału 26 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Postanowienie o wydaniu END dotyczącego dowodu, którego dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie wymaga wydania postanowienia, zastępuje to postanowienie. Przepisy dotyczące poszczególnych czynności i dowodów stosuje się odpowiednio.

§ 6. Jeżeli END został wydany w związku z czynnościami, o których mowa w § 4, jest on przekazywany do tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym znajduje się albo będzie się znajdować osoba, której END dotyczy.

§ 7. W przypadku prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych na podstawie odrębnych przepisów END wydaje organ prowadzący takie czynności po uprzednim uzgodnieniu z organem państwa wykonania orzeczenia czasu ich trwania oraz warunków ich wykonywania. Wydanie END wymaga zatwierdzenia przez prokuratora właściwego na podstawie odrębnych przepisów, chyba że dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie dowodu jest zastrzeżone do właściwości sądu. Wówczas wydanie END wymaga zatwierdzenia przez sąd właściwy na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 589x. Wydanie END jest niedopuszczalne, jeżeli:

- 1) nie wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości;
- 2) prawo polskie nie dopuszcza przeprowadzenia lub uzyskania danego dowodu.

Art. 589y. § 1. END zawiera:

- 1) oznaczenie organu występującego i zatwierdzającego, ze wskazaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej;
- 2) datę oraz miejsce wydania nakazu;
- 3) określenie żądanej czynności dochodzeniowej podlegającej END lub dowodu, który należy uzyskać, lub okoliczności, które mają zostać ustalone w wyniku czynności dochodzeniowej;
- 4) dostępne dane określające tożsamość i obywatelstwo osoby, której dotyczy END, a także adres zamieszkania lub inny adres, w tym adres zakładu karnego, jeżeli osoba w nim przebywa;
- 5) sygnaturę akt i rodzaj postępowania, w związku z którym nakaz został wydany;
- 6) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu będącego przedmiotem postępowania;

7) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy.

§ 2. END zawiera odwołanie do wcześniej wydanego END, jeżeli jest z nim związany, wraz z jego datą wydania, oznaczeniem organu, do którego został przekazany, oraz sygnaturą akt nadaną przez państwo wykonania i wydania orzeczenia.

§ 3. Jeżeli END jest wydany w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, zawiera także informację, czy ślad lub dowód ma zostać przekazany organowi wydającemu END, czy ma pozostać w państwie wykonania orzeczenia. W przypadku pozostania w państwie wykonania orzeczenia, organ wydający END określa termin obowiązywania zabezpieczenia.

§ 4. END powinien zostać przetłumaczony na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.

§ 5. Przekazanie END może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tego dokumentu.

§ 6. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza END, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu członkowskiemu Unii Europejskiej, do którego jest kierowany, danych niezbędnych do podjęcia prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania END.

Art. 589z. § 1. Jeżeli END dotyczy czasowego wydania do Rzeczypospolitej Polskiej osoby pozbawionej wolności na terytorium państwa wykonania orzeczenia w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, przepis art. 589a stosuje się odpowiednio. Sąd lub prokurator zarządza zwolnienie osoby, jeżeli państwo wykonania orzeczenia o to wystąpi.

§ 2. Wydana czasowo osoba pozbawiona wolności, o której mowa w § 1, nie może być ścigana ani zatrzymana, ani też tymczasowo aresztowana z powodu przestępstwa popełnionego przed przekroczeniem polskiej granicy państwowej, niewskazanego w END. Nie może być także w stosunku do niej wykonana kara orzeczona za takie przestępstwo.

§ 3. Zakazów określonych w § 2 nie stosuje się wobec osoby, która mogąc opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, znajduje się na nim po upływie 15 dni od dnia otrzymania informacji od sądu lub prokuratora, że jej obecność stała się zbędna dla

postępowania karnego, albo powróci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie tego terminu.

§ 4. Przed wydaniem END dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej organ wydający END wysłuchuje tę osobę.

§ 5. Jeżeli END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, okres faktycznego pozbawienia wolności tej osoby w innym państwie członkowskim zalicza się na poczet orzeczonej lub wykonywanej w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności.

Art. 589za. § 1. Organ wydający END może zażądać, aby przy przeprowadzeniu dowodu był obecny jego przedstawiciel.

§ 2. Jeżeli według prawa państwa wykonania orzeczenia państwo to poniosło odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez przedstawiciela, o którym mowa w § 1, w związku z wykonaniem END wydanego przez polski sąd albo prokuratora, na wniosek właściwego organu tego państwa, Skarb Państwa zwraca mu kwotę pieniężną stanowiącą równowartość wypłaconego odszkodowania.

Art. 589zb. § 1. END jest przekazywany bezpośrednio właściwemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej. END może być przekazywany również za pośrednictwem sądów okręgowych lub Ministra Sprawiedliwości albo prokuratora okręgowego lub Prokuratora Krajowego.

§ 2. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd lub prokurator może zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 3. Jeżeli wykonanie END ma nastąpić przez przeprowadzenie innej czynności dochodzeniowej niż określona w orzeczeniu, organ wydający END może zmienić, uzupełnić lub cofnąć END.

§ 4. Jeżeli wykonanie END wiązałoby się ze znacznymi kosztami i jeżeli nie zawarto porozumienia z państwem wykonania orzeczenia w sprawie podziału tych kosztów, organ wydający END może zdecydować o całkowitym lub częściowym wycofaniu END albo o poniesieniu kosztów przez ten organ.

§ 5. Koszty związane z czasowym wydaniem osoby pozbawionej wolności ponosi organ wydający END.

Art. 589zc. § 1. Na postanowienie w przedmiocie wydania END zażalenie nie przysługuje, chyba że przepis szczególny dotyczący czynności wskazanej w END stanowi inaczej.

§ 2. O wniesieniu zażalenia, jak również o treści rozstrzygnięcia zapadłego w wyniku jego rozpoznania, należy niezwłocznie powiadomić właściwy organ państwa wykonania orzeczenia.

Art. 589zd. § 1. W związku z kontrolą i utrwalaniem treści rozmów telefonicznych zarządzonymi lub zatwierdzonymi na podstawie art. 237 § 1 i 2, w stosunku do osób znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli nie zachodzi potrzeba wydawania END, prokurator, Policja lub organ, o którym mowa w art. 312, powiadamia właściwy organ tego państwa o zamiarze przeprowadzenia tych czynności, ich przeprowadzaniu albo wykonaniu w zależności od tego, kiedy dowiedział się, że osoba, której czynność dotyczy, przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego.

§ 2. Do powiadomienia stosuje się odpowiednio przepis art. 589y § 4.

§ 3. Powiadomienie zawiera informacje dotyczące:

- 1) organu, który zarządził kontrolę i utrwalanie treści rozmów telefonicznych;
- 2) kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych, w tym okresu, na który ją zarządzono;
- 3) osoby, której dotyczy kontrola i utrwalanie treści rozmów telefonicznych.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza powiadomienia, o którym mowa w § 1, mając na uwadze udostępnienie państwu członkowskiemu Unii Europejskiej danych niezbędnych do przekazania informacji w przedmiocie możliwości przeprowadzenia czynności na terytorium tego państwa oraz wykorzystania uzyskanych w ich wyniku dowodów w postępowaniu karnym.

Rozdział 62d

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie czynności dochodzeniowych na podstawie europejskiego nakazu dochodzeniowego

Art. 589ze. § 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie europejskiego nakazu dochodzeniowego, zwanego w niniejszym rozdziale „END”,

postanowienie w przedmiocie jego wykonania wydaje prokurator albo sąd rejonowy, w okręgu którego znajduje się lub może zostać przeprowadzony dowód.

§ 2. Jeżeli dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie dowodu jest zastrzeżone do właściwości sądu lub sądu wyższego rzędu albo uzależnione od zarządzenia tego sądu, postanowienie, o którym mowa w § 1, wydaje ten sąd.

§ 3. Sąd okręgowy jest wyłącznie właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END, dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia w celu przeprowadzenia w tym państwie czynności dochodzeniowej. Przed wydaniem postanowienia należy wysłuchać osobę, której dotyczy END.

§ 4. Sąd okręgowy jest wyłącznie właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END, dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do Rzeczypospolitej Polskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej.

§ 5. Jeżeli sąd lub prokurator, do którego został skierowany END, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje go właściwemu sądowi lub prokuratorowi i powiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 6. Jeżeli END został wydany przez nieuprawniony organ państwa wydania orzeczenia, zwraca się go bez wykonania, informując organ państwa wydania orzeczenia o przyczynie zwrotu. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd lub prokurator może zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 7. Na postanowienie o wykonaniu END zażalenie nie przysługuje, chyba że przepis szczególny dotyczący postanowienia o wykonaniu czynności tożsamej z czynnością wskazaną w END stanowi inaczej. W zażaleniu na czynność skarżący może domagać się wyłącznie zbadania zgodności postanowienia o wykonaniu END z prawem polskim i prawidłowości jej przeprowadzenia.

§ 8. O wniesieniu zażalenia, jak również o treści rozstrzygnięcia zapadłego w wyniku jego rozpoznania, należy niezwłocznie powiadomić właściwy organ państwa wydania orzeczenia.

§ 9. Jeżeli przepis szczególny uzależnia ujawnienie informacji od wystąpienia przez sąd lub prokuratora z żądaniem ich ujawnienia w związku z toczącym się

postępowaniem o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, END wraz z prawomocnym postanowieniem sądu lub prokuratora o jego wykonaniu zastępuje takie żądanie.

§ 10. Postanowienie o wykonaniu END, który dotyczy kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy art. 237 § 3–7, art. 238 § 1 i 2, art. 239 § 1 i art. 241 stosuje się odpowiednio.

Art. 589zf. § 1. Jeżeli END dotyczy czasowego wydania do Rzeczypospolitej Polskiej osoby pozbawionej wolności w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, przepis art. 589a stosuje się odpowiednio. Sąd lub prokurator zarządza zwolnienie osoby, jeżeli państwo wydania orzeczenia o to wystąpi. Sąd albo prokurator informuje organ państwa wydania orzeczenia o faktycznym okresie pozbawienia wolności tej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Wydana czasowo osoba pozbawiona wolności, o której mowa w § 1, nie może być ścigana ani zatrzymana, ani też tymczasowo aresztowana z powodu przestępstwa popełnionego przed przekroczeniem polskiej granicy państwowej, niewskazanego w END. Nie może być także w stosunku do niej wykonana kara orzeczona za takie przestępstwo.

§ 3. Zakazów określonych w § 2 nie stosuje się wobec osoby, która mogąc opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, znajduje się na nim po upływie 15 dni od dnia otrzymania informacji sądu lub prokuratora, że jej obecność stała się zbędna dla postępowania karnego, albo powróci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie tego terminu.

§ 4. Jeżeli END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, okres faktycznego pozbawienia wolności tej osoby w innym państwie członkowskim zalicza się na poczet orzeczonej lub wykonywanej w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności.

Art. 589zg. § 1. Sąd lub prokurator orzeka w przedmiocie wykonania END w miarę możliwości niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania.

§ 2. W uzasadnionych przypadkach, gdy termin określony w § 1 nie może być dotrzymany, orzeczenie w przedmiocie wykonania END powinno zostać wydane

w terminie kolejnych 30 dni od dnia upływu tego terminu. O opóźnieniu należy powiadomić organ, który wydał END, podając przyczynę opóźnienia oraz przewidywany termin wydania orzeczenia w przedmiocie wykonania END.

Art. 589zh. § 1. Jeżeli dowód, którego dotyczy END, nie został jeszcze przeprowadzony, sąd lub prokurator przeprowadza ten dowód, w miarę możliwości, niezwłocznie po wydaniu postanowienia o wykonaniu END, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia wydania tego postanowienia. Jeżeli organ wydający END określił termin do przeprowadzenia dowodu, sąd lub prokurator w miarę możliwości uwzględnia ten termin.

§ 2. W uzasadnionych przypadkach, gdy termin określony w § 1 nie może być dotrzymany, o opóźnieniu należy powiadomić organ, który wydał END, podając przyczynę opóźnienia oraz przewidywany termin przeprowadzenia dowodu.

Art. 589zi. § 1. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu END stosuje się przepisy prawa polskiego. Należy jednak uczynić zadość życzeniu organu, który wydał END, aby przy dokonaniu czynności zastosowano szczególny tryb postępowania lub szczególną formę, jeżeli nie jest to sprzeczne z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Jeżeli czynność dochodzeniowa określona w END nie jest przewidziana przez prawo polskie lub byłaby niedopuszczalna w podobnej sprawie krajowej, sąd lub prokurator informuje o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, wskazując termin do zmiany, uzupełnienia lub cofnięcia END oraz określając możliwą do przeprowadzenia zastępczą czynność dochodzeniową zgodną z celem END. Po bezskutecznym upływie terminu sąd lub prokurator postanawia o wykonaniu zastępczej czynności dochodzeniowej. Jeżeli zastępczej czynności nie da się określić, sąd lub prokurator odmawia wykonania END.

§ 3. Zastępczej czynności dochodzeniowej nie przeprowadza się, jeżeli END dotyczy:

- 1) dowodów już znajdujących się w posiadaniu sądu lub prokuratora;
- 2) informacji z rejestrów i baz danych dostępnych dla sądu lub prokuratora wykonującego END;
- 3) przesłuchania osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dowodu, którego dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie nie wymaga wydania postanowienia;

5) identyfikacji abonenta lub adresu IP.

§ 4. W przypadkach, o których mowa w § 3, przeprowadza się czynność wskazaną w END.

§ 5. Jeżeli uzyskanie dowodu określonego w END jest możliwe przez przeprowadzenie zastępczej czynności dochodzeniowej, innej niż wskazana w tym orzeczeniu i mniej dolegliwej dla osoby, której END dotyczy, sąd lub prokurator informuje o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, wskazując termin do zmiany, uzupełnienia lub cofnięcia END. Po upływie terminu sąd lub prokurator określa w postanowieniu przeprowadzenie zastępczej czynności dochodzeniowej.

§ 6. Jeżeli END zawiera wniosek o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych, w zakresie tego wniosku odpowiednie służby polskie i służby państwa wydania orzeczenia uzgadniają czas trwania i warunki czynności. Można odmówić wykonania END, który nie zawiera informacji o uzgodnieniu, a organ państwa wydania nie uzupełni tej informacji w terminie wskazanym przez sąd lub prokuratora. Odmawia się wykonania END, jeżeli wykonanie czynności określonych w END nie byłoby dopuszczalne w podobnej sprawie krajowej.

§ 7. Do czasu otrzymania informacji lub upływu terminu, o których mowa w § 5, termin określony w art. 589zg § 1 nie biegnie.

Art. 589zj. § 1. Odmawia się wykonania END, jeżeli:

- 1) sąd lub prokurator nie uzyskał wymaganego zezwolenia umożliwiającego przeprowadzenie czynności z udziałem osoby wskazanej w END;
- 2) w stosunku do osoby ściganej zapadło w państwie członkowskim Unii Europejskiej prawomocne orzeczenie co do tych samych czynów, które zostały wskazane w END, oraz, w przypadku skazania za te same czyny, osoba ścigana odbywa karę lub ją odbyła albo kara nie może być wykonana według prawa państwa, w którym zapadł wyrok skazujący;
- 3) wykonanie END mogłoby narazić na niebezpieczeństwo źródło informacji wykorzystywanych w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych;
- 4) END dotyczy przesłuchania osób, o których mowa w art. 178 lub art. 178a, co do okoliczności określonych w tych przepisach lub przesłuchania osób obowiązanych do zachowania tajemnicy co do okoliczności objętych zakazem przesłuchania określonych w przepisach szczególnych;

- 5) wykonanie END naruszyłoby wolności i prawa człowieka i obywatela;
- 6) żądana czynność zagrażałaby bezpieczeństwu narodowemu;
- 7) END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia, a wykonanie END skutkowałoby przedłużeniem okresu pozbawienia wolności tej osoby.

§ 2. Można odmówić wykonania END, jeżeli:

- 1) czyn będący podstawą wydania END, inny niż wymieniony w art. 607w, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego;
- 2) czyn będący podstawą wydania END według prawa polskiego został popełniony, w całości lub w części, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na polskim statku wodnym lub powietrznym i nie stanowi on przestępstwa według prawa polskiego;
- 3) wykonanie END wiązałoby się z wykorzystaniem informacji niejawnych odnoszących się do czynności operacyjno-rozpoznawczych;
- 4) według prawa polskiego czynność dochodzeniowa, której dotyczy END, nie może być przeprowadzona w sprawie o przestępstwo będące podstawą wydania END;
- 5) według prawa polskiego czynność dochodzeniowa, której dotyczy END, nie może być przeprowadzona w postępowaniu, w którym END został wydany;
- 6) END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia albo do Rzeczypospolitej Polskiej, a osoba ta nie wyraża na to zgody;
- 7) END dotyczy przesłuchania przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, a oskarżony, który ma zostać przesłuchany, nie wyraża na to zgody;
- 8) END dotyczy przesłuchania osób, o których mowa w art. 179 lub art. 180 § 1 i 2, co do okoliczności określonych w tych przepisach.

§ 3. Przepisów § 2 pkt 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.

§ 4. W przypadku określonym w § 2 pkt 8, jeżeli END dotyczy osób i okoliczności określonych w art. 179 § 1 lub art. 180 § 1 i 2, sąd, działając z urzędu lub na wniosek

prokuratora, orzeka w przedmiocie zwolnienia tych osób z zachowania tajemnicy. Przepisy art. 179 i art. 180 § 1–4 stosuje się.

§ 5. Przed wydaniem postanowienia o odmowie wykonania END z przyczyn określonych w § 1 pkt 1–6 lub § 2 pkt 2, 3 i 8 sąd lub prokurator konsultuje się z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia w celu umożliwienia mu zmiany lub uzupełnienia END.

§ 6. Nie można odmówić wykonania END z przyczyn określonych w § 2 pkt 1 i 4, jeżeli dotyczy on czynności dochodzeniowych określonych w art. 589zi § 3.

Art. 589zk. § 1. Właściwy sąd lub prokurator może postanowić o odroczeniu wykonania END na niezbędny okres, jeżeli:

- 1) jego wykonanie mogłoby zaszkodzić toczącemu się postępowaniu karnemu;
- 2) przedmioty, dokumenty lub dane są wykorzystywane w innym postępowaniu.

§ 2. Po ustaniu przyczyny odroczenia właściwy sąd lub prokurator niezwłocznie przystępuje do wykonania END, informując o tym jednocześnie organ wydający END.

Art. 589zl. § 1. Sąd lub prokurator potwierdza otrzymanie END niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie tygodnia od dnia jego otrzymania.

§ 2. Potwierdzenie zawiera informacje dotyczące organu, który otrzymał END, lub organu, któremu END został przekazany zgodnie z właściwością.

§ 3. Sąd lub prokurator niezwłocznie informuje organ wydający END:

- 1) o niemożności wydania postanowienia w sprawie END, w przypadku gdy formularz END jest niekompletny lub błędnie wypełniony;
- 2) jeżeli uzna, że celowe może być przeprowadzenie czynności dochodzeniowych, których nie przewidziano lub których nie można było wskazać w chwili wydawania END;
- 3) o niemożności dopełnienia formalności i procedur wskazanych przez organ wydający END;
- 4) o każdym przypadku odmowy wykonania END lub o postanowieniu przeprowadzenia innego dowodu na podstawie art. 589zi § 2 lub 4;
- 5) o każdym przypadku odroczenia wykonania END, podając przyczyny uzasadniające odroczenie i jego okres;
- 6) o uchyleniu lub zakończeniu okresu zabezpieczenia stosowanego zgodnie z art. 589zp.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza potwierdzenia otrzymania END, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wydania orzeczenia pełnych informacji o otrzymaniu END.

Art. 589zm. § 1. W przypadku powzięcia wątpliwości, czy wydanie END było uzasadnione lub celowe lub czy dana czynność dochodzeniowa byłaby dopuszczalna w państwie wydania orzeczenia, właściwy sąd lub prokurator konsultuje się z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia i – jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości – występuje z wnioskiem o cofnięcie END.

§ 2. W przypadku powzięcia wątpliwości co do autentyczności dokumentów niezbędnych do wykonania END lub wystąpienia technicznych przeszkód, przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 589zn. § 1. Na wniosek państwa wydania orzeczenia, przedstawicielowi organu wydającego END umożliwia się obecność przy wykonywaniu czynności, których dotyczy END, jeżeli nie jest to sprzeczne z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej i nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa narodowego.

§ 2. Przedstawiciel, o którym mowa w § 1, za zgodą sądu lub prokuratora, może zadawać określone pytania lub w inny sposób uczestniczyć w przeprowadzeniu dowodu.

§ 3. Przedstawiciela, o którym mowa w § 1, uważa się za funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.

§ 4. Jeżeli Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez przedstawiciela, o którym mowa w § 1, w związku z wykonaniem END wydanego przez organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Skarb Państwa występuje do właściwego organu tego państwa o zwrot wypłaconej kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość wypłaconego odszkodowania.

Art. 589zo. § 1. Dowody uzyskane w wykonaniu END są niezwłocznie przekazywane państwu wydania orzeczenia. W przypadku określonym w art. 589zn § 1 mogą być one przekazywane, na wniosek państwa wydania orzeczenia, przedstawicielowi organu wydającego END.

§ 2. Przekazując dowody uzyskane w wykonaniu END, sąd lub prokurator może, po konsultacjach z państwem wydania orzeczenia, zastrzec ich zwrot.

Art. 589zp. § 1. Jeżeli END został wydany w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, właściwy sąd lub prokurator orzeka w przedmiocie wykonania END w terminie 24 godzin od

otrzymania END, a jeżeli nie jest to możliwe – niezwłocznie po upływie tego terminu. Zgodnie z wnioskiem państwa wydania orzeczenia, sąd lub prokurator przekazuje dowód państwu wydania orzeczenia lub pozostawia dowód do swojej dyspozycji na czas określony przez państwo wydania orzeczenia.

§ 2. Sąd lub prokurator, po konsultacji z organem, który wydał END, może zdecydować o skróceniu okresu zabezpieczenia.

Art. 589zr. § 1. Koszty związane z wykonaniem END ponosi Skarb Państwa. W uzasadnionych przypadkach sąd lub prokurator może wystąpić do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o zwrot całości lub części przewidywanych wydatków albo o zmianę END.

§ 2. Koszty związane z czasowym wydaniem osoby pozbawionej wolności ponosi państwo wydania orzeczenia.

Art. 589zs. § 1. Na wniosek państwa wykonania lub wydania orzeczenia, Minister Sprawiedliwości udziela zezwolenia na przewóz osoby pozbawionej wolności czasowo wydanej przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Wniosek o zezwolenie na przewóz zawiera:

- 1) oznaczenie organu wnioskującego;
- 2) datę oraz miejsce wydania END;
- 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo osoby;
- 4) wskazanie czynności dochodzeniowej, na potrzeby której osoba jest czasowo wydawana.

§ 3. W przypadku korzystania z drogi powietrznej bez planowanego lądowania można poprzestać na powiadomieniu Ministra Sprawiedliwości o przewożeniu osoby ściganej nad terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli jednak nastąpi nieprzewidziane lądowanie, państwo wykonania orzeczenia dostarcza niezwłocznie dane, o których mowa w § 2.

§ 4. Jeżeli jest to uzasadnione długością pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby pozbawionej wolności i przewożonej przez to terytorium w celu jej czasowego wydania, do osoby tej stosuje się odpowiednio przepis art. 589zf.

Art. 589zt. § 1. Jeżeli organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamiast END przekazał powiadomienie o zamiarze przeprowadzenia albo przeprowadzeniu kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych, prokurator

bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwego komendanta Policji przekazuje temu organowi informacje w przedmiocie dopuszczalności:

- 1) czynności, mając na względzie art. 237 § 3 i 4 oraz art. 238 § 1 i 2;
- 2) wykorzystania uzyskanego dowodu w postępowaniu karnym.

§ 2. Informacje, o których mowa w § 1, przekazuje się w ciągu 96 godzin od otrzymania powiadomienia.”;

- 9) w art. 613 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 592a–592f i w art. 595 oraz w rozdziałach 62a–62d, 65a–65d, 66a–66d i 66f–66k z mającymi siedzibę za granicą organami obcego państwa oraz z osobami wymienionymi w art. 578 oraz w art. 579 sądy i prokuratorzy każdorazowo porozumiewają się, w tym przy doręczaniu pism procesowych, za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, a ten w razie potrzeby za pośrednictwem ministra właściwego do spraw zagranicznych.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 665, z późn. zm.⁴⁾) w art. 187 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Objęte przepadkiem przedmiot, korzyść majątkowa lub ich równowartość przechodzą na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku, a w wypadku wytoczenia powództwa, o którym mowa w art. 293 § 7 Kodeksu postępowania karnego – z chwilą uprawomocnienia się wyroku oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2016 r. poz. 2137, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 33 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przepisy § 2 i 3 stosuje się także przy dokonaniu zajęcia przy zabezpieczeniu grożącego przepadku korzyści majątkowej oraz przy egzekucji tego środka. Osoba lub jednostka, której dotyczy domniemanie ustanowione w § 3, może wystąpić z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o obalenie domniemania; do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu.”;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 666, 768 i 1452.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 2024 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 88, 379, 528, 648, 768 i 1089.

2) w art. 43 w § 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepadek przedmiotów wymieniony w art. 22 § 3 pkt 5 można orzec tytułem środka zabezpieczającego, jeżeli:”;

3) w art. 131:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego można zabezpieczyć także środek karny, o którym mowa w art. 22 § 2 pkt 2–4a, obowiązek zwrotu korzyści majątkowej oraz uiszczenie należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że bez takiego zabezpieczenia wykonanie orzeczenia w zakresie tych środków, obowiązku lub ściągnięcia uszczuplonej należności publicznoprawnej będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Karę grzywny, środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, przepadku korzyści majątkowej, ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej oraz obowiązek zwrotu korzyści majątkowej można zabezpieczyć także na mieniu podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej.”,

c) uchyla się § 4.

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713, z późn. zm.⁶⁾) w dziale XIIa dodaje się rozdział 20c w brzmieniu:

„Rozdział 20c

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie dowodu na podstawie europejskiego nakazu dochodzeniowego oraz wykonanie europejskiego nakazu dochodzeniowego wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej

Art. 116c. § 1. Do wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie dowodu na podstawie europejskiego nakazu dochodzeniowego oraz do wykonania europejskiego nakazu dochodzeniowego wydanego w innym państwie

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948 oraz z 2017 r. poz. 708, 962, 966 i 1477.

członkowskim Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 62c i 62d Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, jest dopuszczalne w sprawach o wykroczenia przewidziane w przepisach rozdziałów XI i XIV Kodeksu wykroczeń.”.

Art. 5. § 1. Do orzeczeń o zatrzymaniu i wydaniu dowodów, przekazanych i otrzymanych z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 2. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przekazano innemu państwu członkowskiemu Unii Europejskiej jedynie postanowienie o zatrzymaniu dowodów wydane według przepisów dotychczasowych, zamiast wystąpienia o wydanie dowodów przesyła się europejski nakaz dochodzeniowy, do którego stosuje się odpowiednio przepis art. 589y § 2 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel aktu prawnego

Niniejsza ustawa stanowi implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (dalej: „dyrektywa”). Jej celem jest zapewnienie sprawnego i skutecznego systemu wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi UE w zakresie czynności dowodowych (dochodzeniowych) przez wprowadzenie możliwości wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego (END). Termin implementacji dyrektywy upłynął z dniem 22 maja 2017 r.

Dyrektywa tworzy mechanizm sprawnego przekazywania wniosków o dokonanie czynności dowodowych oraz zwrotnego przekazywania wyników tych czynności, nie nakładając na polskie organy obowiązku przeprowadzenia dowodów nieznanymi ustawie lub niedopuszczalnymi w sprawach krajowych. Dzięki regulacjom zawartym w dyrektywie polski sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze będzie mógł wystąpić z wnioskiem do innego państwa UE o przeprowadzenie dowodu znajdującego się w tym państwie. Analogicznie państwa UE będą mogły występować do Polski o przeprowadzenie dowodu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Dotychczasowe rozwiązania

Dyrektywa zastępuje ramy prawne przewidziane decyzją ramową Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych, a także decyzją ramową Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych. Instrumenty te wprowadzały dwustopniową procedurę, zgodnie z którą państwo musiało najpierw wystąpić z wnioskiem o zabezpieczenie dowodu, później zaś z odrębnym wnioskiem o jego przekazanie. Ponadto przepisy dotyczące przekazywania dowodów były rozdrobnione, kazuistyczne i nazbyt skomplikowane. W efekcie system regulowany ww. decyzjami ramowymi był niechętnie stosowany w praktyce; już wkrótce po jego wprowadzeniu stało się oczywiste, iż nie spełnia swojej roli. Decyzja ramowa 2008/978/WSiSW została ostatecznie uchylona na mocy art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (UE) 2016/95 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie uchylecia niektórych aktów w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.

Dyrektywa zastępuje obrót prowadzony na podstawie ww. decyzji ramowych z państwami członkowskimi UE, które również są nią związane (zgodnie z motywami 44 i 45 preambuły dyrektywy, takimi państwami członkowskimi nie są Irlandia i Dania). Oznacza to, że przepisy rozdziałów 62a i 62b k.p.k., implementujące decyzję ramową 2003/577/WSiSW w zakresie dotyczącym zabezpieczenia zarówno mienia, jak i dowodów, będą nadal stosowane wobec Irlandii i Danii. Natomiast w stosunkach z pozostałymi państwami członkowskimi UE, które wdrożyły dyrektywę, przepisy tych rozdziałów będą stosowane wyłącznie w zakresie zabezpieczenia mienia na poczet przypadku. W odniesieniu do dowodów będą bowiem stosowane przepisy niniejszej ustawy wdrażającej dyrektywę. Zgodnie z art. 34 ust. 1 dyrektywy zastępuje ona także obrót na podstawie innych aktów prawa międzynarodowego, tj. Europejskiej konwencji o pomocy prawnej z dnia 20 kwietnia 1959 r. wraz z jej protokołami dodatkowymi i umowami dwustronnymi, Konwencji wykonawczej do układu z Schengen i Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z 2000 r. oraz Protokołu do tej Konwencji. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że dyrektywa nie zastępuje w całości Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, która obejmuje wszystkie formy pomocy prawnej. Przepisy Konwencji, które nie odnoszą się do czynności dowodowych (np. dotyczące doręczeń), w dalszym ciągu pozostaną w mocy i stanowić będą podstawę prawną obrotu międzynarodowego z innymi państwami członkowskimi UE.

Dyrektywa nie przewiduje katalogu czynności dochodzeniowych, które mogą podlegać wykonaniu na jej podstawie. Zamiast tego umożliwi organom państw członkowskich UE złożenie wniosku o przeprowadzenie dowolnej czynności dochodzeniowej dopuszczalnej zgodnie z ich prawem krajowym. Ograniczenie stanowią jedynie enumeratywnie wymienione przesłanki odmowy wykonania END oraz możliwość wykonania innej, analogicznej czynności w przypadku, w którym wnioskowana czynność byłaby niedopuszczalna z punktu widzenia prawa państwa wezwanego. Regułą jest jednak uznawanie i wykonywanie END zgodnie z zasadą wzajemnego zaufania pomiędzy państwami członkowskimi UE.

Dyrektywa ma zastosowanie m.in. do czasowego wydania osób, które są pozbawione wolności. Jednak w odróżnieniu od decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, osoby pozbawione wolności objęte END mają być wydawane w celu złożenia zeznań w charakterze świadka lub dokonania z ich udziałem innej czynności procesowej. Nie będą to więc podejrzani i oskarżeni, wydawani w celu ścigania lub odbycia kary, których przekazanie możliwe jest wyłącznie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

Należy przy tym zaznaczyć, że dyrektywa ma zastosowanie do środków dowodowych stosowanych wyłącznie w sprawach karnych, a zatem nie obejmuje analogicznych środków stosowanych w postępowaniu cywilnym lub administracyjnym. Jednocześnie stosowanie END w sprawach wykroczeniowych powinno być znacznie zawężone. Sięganie po potencjalnie kosztowny instrument, jakim jest END, w każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia byłoby nieproporcjonalne do możliwych do uzyskania korzyści procesowych, a tym samym nie byłoby zgodne z interesem wymiaru sprawiedliwości. W związku z tym w projektowanym rozdziale 20c (art. 116c) Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, przewidującym możliwość stosowania END do wykroczeń, zdecydowano się na ograniczenie do wykroczeń z rozdziałów XI i XIV Kodeksu wykroczeń ze względu na ich charakter. W odniesieniu do wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji należy mieć na uwadze, że częstokroć są one skomplikowane, generują poważne skutki finansowe (odszkodowania) oraz posiadają charakter transgraniczny, z uwagi na udział cudzoziemców w ruchu drogowym w Polsce. Wykroczenia przeciwko mieniu mają zaś często charakter czynów przepołowionych, a zatem – w zależności od okoliczności – dany czyn może być wykroczeniem bądź przestępstwem, co w początkowej fazie może nie być dostatecznie wykazane. W obydwu przypadkach umożliwienie skorzystania z procedury END wydaje się co do zasady proporcjonalne i usprawiedliwione. Dyrektywa opiera się na typowym dla Unii Europejskiej mechanizmie wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych. Instrumenty tego typu były wielokrotnie wdrażane do prawa polskiego przez dodawanie kolejnych rozdziałów w dziale XIII k.p.k., regulującym postępowanie w sprawach ze stosunków międzynarodowych. Proponuje się

zastosowanie tej samej techniki legislacyjnej wobec dyrektywy 2014/41/UE, przez dodanie do działu XIII k.p.k. dwóch rozdziałów: 62c i 62d.

2. Proponowane regulacje

Rozdziały 62a i 62b k.p.k. proponuje się uzupełnić o przepisy stanowiące, że w zakresie zatrzymania dowodów przewidziany w nich mechanizm stosowany będzie do obrotu z tymi państwami członkowskimi, w których nie ma zastosowania europejski nakaz dochodzeniowy.

Uchylenie art. 589 § 4 oraz art. 589t k.p.k. jest podyktowane koniecznością zaktualizowania obowiązujących przepisów w związku z implementacją decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty. Przed wejściem w życie przepisów wdrażających ww. decyzję ramową do spraw w niej uregulowanych zastosowanie miały rozdziały 62 i 66 k.p.k. Po wejściu w życie tej regulacji ich stosowanie stało się niecelowe. To samo odnosi się do umów międzynarodowych w zakresie, w jakim dotyczą zabezpieczenia mienia i dowodów.

Projektowany rozdział 62c k.p.k. reguluje kwestię wystąpienia przez polski sąd, prokuratora lub inny organ prowadzący dochodzenie (np. Policję, Straż Graniczną, Służbę Celno-Skarbową) do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie europejskiego nakazu dochodzeniowego w celu przeprowadzenia dowodu dla celów postępowania polskiego lub uzyskania jego wyników, jeżeli dowód taki został już w tym państwie przeprowadzony.

Art. 589w określa, jakie organy mogą wydać END. Zakres właściwości został tu określony szeroko – kompetencja do wydania END przysługuje nie tylko sądom i prokuratorom, lecz także organom prowadzącym dochodzenie na podstawie art. 312 k.p.k, oraz organom prowadzącym postępowanie przygotowawcze na podstawie art. 133 § 1 i art. 134 § 1 k.k.s. Wynika to z faktu, iż w przypadkach takich postępowań niecelowe byłoby angażowanie sądu do podjęcia decyzji dotyczącej koniecznych dowodów, kiedy to właśnie organ prowadzący postępowania przygotowawcze znajduje się w najlepszej pozycji do precyzyjnego określenia, jakie dowody są niezbędne do przeprowadzenia w danej sprawie. Możliwość taka przewidziana jest wprost w art. 2 lit. c pkt ii dyrektywy; z tego samego przepisu wynika także konieczność zatwierdzenia przez prokuratora END wydanego przez organy wymienione w art. 312 k.p.k. i art. 133 § 1 i art. 134 § 1 k.k.s.

Projektowana ustawa dopuszcza także możliwość wydania END przed formalnym wszczęciem postępowania przygotowawczego, na etapie postępowania sprawdzającego, o którym mowa w art. 307 k.p.k., a także czynności operacyjno-rozpoznawczych prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów (np. ustawy o Policji, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu). Dzięki temu organ prowadzący postępowanie będzie mógł pozyskać dowody bądź informacje konieczne do podjęcia decyzji o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego. Rozwiązanie takie jest zgodne z art. 4 lit. a i c dyrektywy, który stanowi, że END można wydać m.in. w odniesieniu do postępowania karnego, które może zostać wszczęte przed organem wymiaru sprawiedliwości w sprawie o przestępstwo na mocy prawa państwa wydającego, a wszczęte przed takimi organami może skutkować dalszym postępowaniem przed sądem. Stąd też projekt przewiduje możliwość pozyskania w toku tych czynności zarówno zeznań określonych osób, jak również uzupełnienia danych zawartych w zawiadomieniu o przestępstwie bądź też sprawdzenia faktów. END w toku wskazanych czynności wydawany będzie przez organ je prowadzący i zatwierdzany co do zasady przez prokuratora. Zatwierdzenie przez sąd będzie zaś wymagane, w sytuacji gdy zgodnie z obowiązującymi przepisami przeprowadzenie czynności dochodzeniowej należy do kompetencji sądu (np. zarządzenie kontroli operacyjnej na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji).

Norma projektowana w art. 589x ma z jednej strony zapobiec obojętności zakazów dowodowych przez próbę przeprowadzenia za granicą dowodu, który nie mógłby być przeprowadzony w Polsce, z drugiej zaś zapobiec nadmiernemu korzystaniu z END w przypadkach kiedy spodziewane korzyści procesowe byłyby nieproporcjonalne do nakładu pracy i kosztów związanych z jego wydaniem i wykonaniem. Stosowanie zasady proporcjonalności przy wydawaniu END jest wymagane przez art. 6 ust. 1 lit. a dyrektywy, ponadto przyczyni się do wzrostu wzajemnego zaufania pomiędzy państwami członkowskimi UE. Państwa członkowskie będą bowiem bardziej skłonne do uznawania i wykonywania END wydawanych w Polsce, jeżeli praktyka ich wydawania wskazywać będzie, iż organy polskie sięgają po ten środek wówczas, gdy jest to istotnie konieczne i zasadne.

Przepis art. 589x stanowi, iż wydanie END jest niedopuszczalne, jeżeli nie wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości. Ocena istnienia interesu wymiaru

sprawiedliwości w każdym przypadku będzie należała do organu wydającego END. W przypadku organów określonych w art. 312 k.p.k. ocena ta będzie dwuetapowa, dokonywana przez sam organ oraz przez prokuratora decydującego w przedmiocie zatwierdzenia END. Posłużenie się terminem „interes wymiaru sprawiedliwości” podyktowane było nie tylko ugruntowaną doktryną w zakresie jego wykładni (por. „Postępowanie w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych”, Wydawnictwo CH Beck, Warszawa 2016, str. 779–781) i potrzebą zachowania spójności z obowiązującymi przepisami Kodeksu postępowania karnego przewidującymi taką przesłankę także w zakresie współpracy międzynarodowej (art. 591, art. 592, art. 592c, art. 592d i art. 605b k.p.k.), ale również niewprowadzaniem pojęć nieznanymi kodeksowi, jak „proporcjonalność”, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a dyrektywy. Okoliczności, które organ powinien wziąć pod rozwagę przy ocenie istnienia interesu wymiaru sprawiedliwości, obejmują m.in. przydatność END w świetle możliwości ustalenia danych okoliczności faktycznych, w tym również za pomocą dowodów dostępnych w kraju, ewentualne przedłużenie postępowania związane z wydaniem i wykonaniem END, a także możliwość obciążenia Skarbu Państwa częścią kosztów wykonania END (co dopuszcza art. 21 ust. 2 i 3 dyrektywy), oraz ewentualnych obciążeń państwa wykonującego. Powyższe wskazuje, że za równoznaczny należy uznać termin „proporcjonalność” (motyw 11 dyrektywy) oraz „interes wymiaru sprawiedliwości”.

Projekt przewiduje również szczególny przepis dotyczący wydania END dotyczącego kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną (art. 589w § 4). W takim przypadku postanowienie o wydaniu END zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1 k.p.k., i jest zaskarżalne. Przepis art. 589w § 4 przewiduje odpowiednie stosowanie rozdziału 26. W praktyce oznaczać to będzie możliwość wydania END jedynie po spełnieniu wymogów koniecznych do zarządzenia przez prokuratora kontroli i utrwalania określonych treści i przewidzianych w art. 237 § 3 i 4 (por. również art. 589x pkt 2 projektu). Jeżeli chodzi o wymogi związane z wykonaniem END, to powinny one dotyczyć czasu trwania kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną zgodnie z art. 238

§ 1 i 2, i zostać uwzględnione w treści wzoru (część H7 załącznika A do dyrektywy), wydane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 589y § 6. W stosunku zaś do dowodów zgromadzonych w wyniku wykonania END będą mieć zastosowanie te same zasady, które odnoszą się do dowodów uzyskanych w kraju (art. 237 § 6 i 7, art. 237a i art. 238 § 3–5).

Podstawowe wymogi formalne, które powinien spełniać END, są określone w projektowanym art. 589y k.p.k. Przepis ten zawiera także upoważnienie ustawowe dla Ministra Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru formularza END. Upoważnienie to wzorowane jest na analogicznych przepisach dotyczących określenia wzoru innych instrumentów w obrocie międzynarodowym w ramach Unii Europejskiej, np. art. 607c § 3, art. 607zd § 8 czy art. 611fa § 7 k.p.k. Wzór formularza END w języku polskim stanowi załącznik A do dyrektywy; rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości stanowić będzie więc jedynie implementację tego wzoru do krajowego porządku prawnego bez konieczności jakichkolwiek jego modyfikacji.

END może być wydany również w celu czasowego przekazania osoby pozbawionej wolności w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia z jej udziałem czynności w drugim państwie członkowskim Unii Europejskiej. Przepisy art. 589z i art. 589zf k.p.k., stanowiące implementację art. 22 i 23 dyrektywy, dotyczą odpowiednio Polski jako państwa wydania i wykonania END dotyczącego czasowego przekazania osoby. Osoba taka co do zasady podlegać będzie w Polsce pozbawieniu wolności. Czas jej pozbawienia wolności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej powinien być zaliczony na poczet orzeczonej lub wykonywanej kary pozbawienia wolności. Jednocześnie powinna ona, pod określonymi warunkami, korzystać z gwarancji nieścigania jej za czyny popełnione przed przekazaniem i nieujęte w END.

Dyrektywa w art. 9 ust. 4 przewiduje możliwość zastrzeżenia przez państwo wydające END obecności przedstawiciela jego organu podczas przeprowadzenia dowodu. Rozwiązanie to zapewnia bezpośredni kontakt organu wnioskującego z dowodem (co może mieć znaczenie dowodowe, np. w przypadku przesłuchania świadka pozwoli organowi zapoznać się nie tylko z treścią zeznania, ale także z zachowaniem osoby przesłuchiwanej) oraz ułatwia przeprowadzenie czynności dochodzeniowej w taki sposób, aby wykorzystanie jej wyników nie budziło wątpliwości. Podstawę prawną do

wystąpienia przez organ polski z takim żądaniem stanowi projektowany art. 589za. Zaznaczyć należy, iż organy państwa obcego co do zasady mają obowiązek spełnić to żądanie – odmówić mogą jedynie w przypadku, gdy spełnienie go byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego tego państwa lub naruszałoby jego żywotne interesy w zakresie bezpieczeństwa narodowego. Jednocześnie organ polski powinien uczynić zadość organowi wydającemu END, w którym zwraca się on o umożliwienie przedstawicielowi tego organu wzięcia udziału w czynności w Polsce, o ile nie zachodzą analogiczne przesłanki odmowy w tym zakresie. Kwestie te reguluje art. 589zn § 1 i 2 projektu.

Z udziałem przedstawiciela organu jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w czynnościach prowadzonych na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej powinny się wiązać zasady odpowiedzialności cywilnej za wyrządzoną przez niego szkodę oraz odpowiedzialności karnej w przypadku przestępstw popełnionych przez niego bądź też na jego szkodę. Przepisy art. 589za § 2 oraz art. 589zn § 4 projektu określają możliwość roszczenia zwrotnego od państwa, z którego przedstawiciel pochodzi. Z kolei art. 589zn § 3 wskazuje, że zgodnie z przepisami Kodeksu karnego przedstawiciela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej obecnego w trakcie czynności w Polsce traktować się będzie jak funkcjonariusza publicznego. W praktyce oznaczać to będzie, że jeżeli zostanie popełnione przestępstwo przeciwko niemu w Polsce, będzie on podlegał takiej ochronie jak polscy funkcjonariusze publiczni. Jeżeli natomiast sam popełni przestępstwo w związku z wykonywanymi przez siebie zadaniami, poniesie taką odpowiedzialność, jaką poniósłby polski funkcjonariusz publiczny w Polsce. Regulacje powyższe stanowią odzwierciedlenie art. 17 i 18 dyrektywy.

Art. 589zb określa sposób komunikacji z organami państwa obcego; END jest przekazywany bezpośrednio właściwemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zgodnie z jego przepisami wewnętrznymi (które mogą przewidywać istnienie jednego organu centralnego lub zdecentralizowany system wykonywania END). Ustalenie właściwego organu może nastąpić na drodze bezpośrednich kontaktów z organami państwa obcego, jak również poprzez skorzystanie z pośrednictwa Europejskiej Sieci Sądowej. Obok możliwości bezpośredniego przekazywania END celowe jest także – z uwagi na wielość organów wydających i wykonujących END w Polsce – wskazanie fakultatywnie organów centralnych do ich przesyłania,

tj. Ministra Sprawiedliwości i sądów okręgowych dla END na etapie postępowania sądowego oraz Prokuratora Krajowego i prokuratora okręgowego dla END na etapie postępowania przygotowawczego.

Wydanie i wykonanie END co do zasady nie podlega kontroli instancyjnej w drodze zażalenia (na co wprost wskazuje projektowany art. 589zc i art. 589ze), chyba że przepisy szczególne dotyczące danej czynności stanowią inaczej. Wprowadzenie możliwości zaskarżenia decyzji o wydaniu END doprowadziłoby bowiem do nieuzasadnionego zróżnicowania sytuacji względem dowodów, w przypadku których nie występowałby aspekt transgraniczny. Decyzja o wydaniu END, jak również wszelkie ustalenia poczynione na podstawie jego wyników podlegają jednak kontroli w ramach zarzutów apelacyjnych na zasadach ogólnych.

Odmierna regulacja dotyczy niektórych czynności dochodzeniowych, których przeprowadzenie zgodnie z prawem polskim jest zaskarżalne. Chodzi tu m.in. o kontrolę i utrwalanie treści rozmów telefonicznych, w odniesieniu do których zastosowanie będzie miał art. 240 k.p.k. Wprowadzenie takiej regulacji (zgodnej z art. 14 dyrektywy) gwarantuje jednakowe prawa jednostkom przysługujące w takich samych sytuacjach niezależnie od aspektu transgranicznego. Dyrektywa wymaga jednocześnie, aby państwa informowały się wzajemnie o złożonych odwołaniach. Wymóg ten spełniają projektowane art. 589zc § 2 i art. 589ze § 6 k.p.k.

Jednocześnie dyrektywa łączy pewne skutki dla sposobu wykonania END z wniesieniem odwołania. Art. 13 ust. 2 dyrektywy przewiduje możliwość zawieszenia przekazania materiału dowodowego w takiej sytuacji, jak również obowiązek zawieszenia, gdyby jego przekazanie miało wyrządzić poważną i nieodwracalną szkodę osobie, której dotyczy END. Obecnie obowiązujące przepisy polskie spełniają powyższy postulat dyrektywy (por. art. 462 k.p.k., zgodnie z którym sąd może wstrzymać wykonanie zaskarżonego postanowienia. Przesłanka „poważnej szkody” jest już obecnie w doktrynie uważana za wskazówkę przemawiającą za stosowaniem tego rozwiązania.).

W ustawie wprowadza się również nowy art. 589zd. Przepis ten nie dotyczy współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej na podstawie END, jednak z uwagi na zakres przedmiotowy współpracy zdecydowano o zamieszczeniu go w rozdziałach dotyczących END. Przepis stanowi implementację art. 31 dyrektywy. Zgodnie z nim prokurator lub inny organ będzie powiadamiał organ innego państwa członkowskiego

o zamierzonych, przeprowadzanych lub zakończonych wobec osoby przebywającej na terytorium państwa powiadamianego czynnościach dotyczących kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych. Powiadomienie będzie następowało w formie ustalonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości. Upoważnienie ustawowe do wydania tego rozporządzenia znalazło się w projektowanym art. 589zd § 4. Wzór formularza powiadomienia w języku polskim stanowi załącznik C do dyrektywy. Jego treść zostanie wprost przeniesiona do rozporządzenia wykonawczego.

Projektowany rozdział 62d k.p.k. określa procedurę związaną z wystąpieniem państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie END do właściwego organu polskiego. Art. 589ze zawiera normę kompetencyjną do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu dochodzeniowego przez prokuratora albo sąd rejonowy. Projektowany przepis nie wskazuje „domyślnego” organu, który jest właściwy do wydania postanowienia; postanowienie takie może więc wydać dowolny sąd rejonowy lub prokurator pod warunkiem zachowania właściwości miejscowej, z zastrzeżeniem enumeratywnie wymienionych w projektowanym art. 589ze § 2, 3 i 4 przypadkach, które pozostają w wyłącznej właściwości odpowiedniego sądu. Przekazanie kompetencji do orzekania w kwestii wykonania END dotyczącego konkretnych czynności dowodowych sądom wynika ze specyfiki polskiego porządku prawnego, tj. z faktu, że w przypadku sprawy o wyłącznie krajowym charakterze do dokonania analogicznej czynności właściwy byłby właśnie dany sąd. Projekt zakłada, że w odniesieniu do specjalnych środków dowodowych, których dopuszczalność w prawie polskim jest ograniczona, właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END będzie organ, który w analogicznej sprawie krajowej posiadałby kompetencje do dopuszczenia lub przeprowadzenia danego dowodu, np. przesłuchanie małoletniego w trybie art. 185a czy zarządzenie kontroli i utrwalania treści na podstawie art. 237 § 1 k.p.k.

Wskazać należy, iż art. 3 lit. d dyrektywy pozostawia państwom członkowskim UE szeroki margines uznaniowości w zakresie określania organów właściwych do wykonywania END, proponowane rozwiązanie nie będzie więc stanowić jej naruszenia. Szczególną regulację zawiera art. 589ze § 9, który będzie miał zastosowanie do informacji stanowiących tajemnicę i udzielanych przez banki i inne instytucje finansowe na podstawie ustaw szczególnych, takich jak: Prawo bankowe, ustawa o SKOK, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi itp. Przepis umożliwi

instytucjom finansowym przekazywanie informacji na podstawie wykonalnego w Polsce, a tym samym skontrolowanego przez polski organ procesowy END.

Zgodnie z art. 26 i 27 dyrektywy jest możliwa odmowa wykonania END, jeżeli dotyczy on czynności niedopuszczalnej na gruncie prawa krajowego. O dopuszczalności uzyskania informacji będzie decydować sąd albo prokurator z uwzględnieniem obowiązujących przepisów. I tak np. w przypadku tajemnicy bankowej dla oceny możliwości wykonania END będą konieczne informacje dotyczące m.in. fazy postępowania karnego (in rem, in personam) czy zakresu żądanych danych. Dla decyzji w przedmiocie wykonania END będzie decydująca też ocena przydatności żądanych danych dla celów postępowania karnego (art. 105 i art. 106b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe). Podjęcie decyzji będzie możliwe dzięki informacjom przekazanych przez państwo wydania END (informacje w części E/ i G/ załącznika A do dyrektywy odpowiadają informacjom, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. b i art. 106b ust. 2 ustawy).

Gdyby END dotyczył informacji, których udzielenie na podstawie przepisów krajowych nie byłoby możliwe w podobnej sprawie krajowej, wówczas sąd lub prokurator odmówiłby wykonania END na podstawie projektowanego art. 589zj § 2 pkt 4 lub 5. Podkreślić bowiem należy, że dyrektywa nie nakłada na państwa obowiązku udzielania informacji w zakresie szerszym niż przewidziany na potrzeby podobnych spraw krajowych (art. 26 ust. 6 i art. 27 ust. 5 dyrektywy).

W przypadku omyłkowego przekazania przez organ państwa obcego END do niewłaściwego sądu lub prokuratora, ten powinien przekazać go dalej właściwemu organowi. Obowiązek poinformowania organu państwa wydającego o tym fakcie przewidziany w projektowanym art. 589ze § 9 ma na celu usprawnienie dalszej komunikacji pomiędzy organami polskimi i zagranicznymi.

Projektowany art. 589ze § 6 stanowi transpozycję art. 9 ust. 3 dyrektywy, który obliguje organy państwa wykonującego END do zwrotu END wydanego przez nieuprawniony organ w państwie wydającym. Norma ta nakłada na prokuratora lub sąd dodatkowy obowiązek weryfikacji, czy organ państwa wydającego spełnia warunki określone w dyrektywie. W wielu przypadkach będzie to oczywiste (np. jeżeli organem wydającym jest sąd państwa obcego), w razie wątpliwości jednak sąd lub prokurator powinien zwrócić się do Europejskiej Sieci Sądowej o przekazanie odpowiednich informacji.

Projektowany art. 589zg wdraża do polskiego porządku prawnego art. 12 ust. 3 i 5 dyrektywy, wprowadzając analogiczne maksymalne terminy na podjęcie decyzji o wykonaniu END. Wskazać należy, iż terminy te biegną od dnia otrzymania END przez właściwy sąd lub prokuratora, a zatem w przypadku przekazania zgodnie z właściwością na mocy art. 589ze § 5, upływ tych terminów nie rozpoczyna się do czasu skutecznego przekazania właściwemu organowi.

Projektowany art. 589zh z kolei implementuje art. 12 ust. 2, 4 i 6 dyrektywy przewidujące terminy na przeprowadzenie dowodu, którym organ polski jeszcze nie dysponuje w czasie orzekania o wykonaniu END. Artykuł ten w § 1 uwzględnia również możliwość przeprowadzenia czynności w konkretnym terminie wskazanym w END.

Art. 589zh § 2 nie wskazuje maksymalnego terminu, w którym należy przeprowadzić dowód z uwagi na ewentualne praktyczne trudności, które mogą stać temu na przeszkodzie, a których okresu trwania nie da się z góry przewidzieć. W każdym przypadku jednak organ polski powinien przeprowadzić wnioskowany dowód bez zbędnej zwłoki (co wynika wprost z art. 12 ust. 4 dyrektywy).

Art. 9 ust. 2 dyrektywy zobowiązuje państwo wykonujące END do zachowania formalności i procedur wskazanych przez państwo wydające (mogą one np. dotyczyć odebrania przyrzeczenia od świadka, szczególnych okoliczności, które powinny być wskazane w protokole oględzin itp.); wdrożenie tego przepisu stanowi projektowany art. 589zi § 1.

Odrębności systemów prawa karnego w poszczególnych państwach członkowskich UE mogą doprowadzić do sytuacji, w której organ polski otrzymuje END zawierający wniosek o przeprowadzenie dowodu nieznanego polskiej ustawie lub niedopuszczalnego w Polsce. Aby w takiej sytuacji nie zaprzepaścić efektywności współpracy transgranicznej i nie podważać wzajemnego zaufania między państwami, prawodawca europejski zdecydował, iż okoliczność taka nie będzie bezwarunkową podstawą do odmowy wykonania END, zaś państwo wykonujące będzie zobowiązane do przeprowadzenia innego dowodu w miejsce żadanego, najbardziej do niego zbliżonego (art. 10 ust. 1 dyrektywy). Zasada ta nie ma jednak zastosowania w przypadku enumeratywnie wymienionych czynności dowodowych, które, jak zakłada dyrektywa, są dostępne w prawodawstwie każdego państwa członkowskiego UE (art. 10 ust. 2 dyrektywy). Z drugiej strony, jeżeli czynność dowodowa mniej inwazyjna, tj.

połączona z mniejszą dolegliwością dla osób, których dotyczy nakaz, da ten sam rezultat, co czynność wnioskowana, organ może dokonać tej mniej inwazyjnej czynności (art. 10 ust. 3). Wdrożenie tych przepisów stanowi art. 589zi § 2–4. Możliwość odmowy wykonania END określona jako *ultima ratio* w § 2 jest dopuszczona przez art. 10 ust. 5 dyrektywy, zaś konieczność powiadomienia organu państwa wydającego END i umożliwienie mu cofnięcia orzeczenia (§ 2 i 4) jest przewidziana w jej art. 10 ust. 4.

Szczególny przypadek uregulowany w projektowanym art. 589zi § 6 stanowią czynności dokonywane przez służby mundurowe, np. na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu czy ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym. Art. 29 ust. 4 dyrektywy wskazuje, że techniczna strona prowadzenia działań niejawnych powinna być uzgodniona pomiędzy państwem wydającym i wykonującym END. Istnienie takiego porozumienia jest niezbędne dla pomyślnego przeprowadzenia działań niejawnych, dlatego też wykonanie END nie powinno nastąpić bez uprzedniego uzgodnienia tych warunków. Brak takiego porozumienia nie powinien jednak skutkować istnieniem END, który znajduje się niejako „w próżni”, bowiem funkcjonuje w obrocie prawnym, lecz jest niemożliwy do wykonania. W takiej sytuacji organ polski może, po upływie rozsądnego, określonego przez siebie terminu, zdecydować o odmowie wykonania END (możliwość taką przewiduje art. 29 ust. 3 lit. b dyrektywy). Wskazać należy, iż między Polską a innymi państwami członkowskimi obowiązują również umowy dwustronne przewidujące możliwość prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych. Podkreślić należy, iż wejście w życie END nie wpłynie na zakres stosowania tych umów. Nadal będą one obowiązywać na dotychczasowych zasadach.

Regułą jest wykonywanie END otrzymanych z innego państwa. Tym niemniej w art. 11 ust. 1 dyrektywy przewidziany jest szereg okoliczności, które uzasadniają odmowę wykonania END; niektóre przepisy szczególne z rozdziału IV dyrektywy przewidują dalsze przesłanki odmowy. Przy transponowaniu ww. przepisów do prawa polskiego wydaje się jednak zasadne, aby większość przesłanek odmowy ujęta została w jednej jednostce redakcyjnej – projektowanym art. 589zj k.p.k.

Przesłanki odmowy wykonania END są ujęte w dyrektywie w sposób fakultatywny, tj. państwo wykonujące może z nich nie skorzystać nawet w przypadku zaistnienia

określonych nimi okoliczności. Tym niemniej, z uwagi na spójność systemową i konieczność ochrony podstawowych zasad postępowania karnego w Polsce, część z nich zostaje wdrożona do krajowego systemu prawnego jako przesłanki obligatoryjne (projektowany art. 589zj § 1). Rozwiązanie takie nie jest sprzeczne z dyrektywą – oznacza jedynie, iż organy polskie będą w każdym określonym przypadku korzystały z możliwości odmowy wykonania END, którą gwarantuje dyrektywa. W podobny sposób skonstruowany został art. 607s § 1 k.p.k., który jako obligatoryjną implementuje do prawa polskiego fakultatywną przesłankę odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania określoną w art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi.

Do obligatoryjnych przesłanek odmowy należy m.in. immunitet i przywilej (art. 11 ust. 1 lit. a dyrektywy). Wyrazem tej podstawy jest art. 589zj § 1 pkt 1 projektu, który będzie się odnosić zarówno do osób korzystających z immunitetu dyplomatycznego i konsularnego, jak i z innych immunitetów (np. sędziego, posła), a także art. 589zj § 1 pkt 4, który odnosi się do zakazu przesłuchiwania określonych osób w danych okolicznościach. Wśród „standardowych” przesłanek odmowy wykonania, mających zastosowanie przy pozostałych instrumentach stanowiących realizację zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych, znajdują się również m.in. *ne bis in idem*, standardy w zakresie ochrony praw człowieka oraz brak podwójnej karalności czynu. Dyrektywa, a za nią projektowana ustawa, wprowadza również szczególne przesłanki odmowy, typowe dla europejskiego nakazu dochodzeniowego, tj. np. narażenie na niebezpieczeństwo źródła informacji, wydłużenie okresu pozbawienia wolności przez przekazanie takiej osoby do innego państwa w celu przeprowadzenia czynności z jej udziałem, rodzaj czynu bądź postępowania, w którym END został wydany, zgoda osoby na czasowe przekazanie i zgoda oskarżonego na przesłuchanie go w formie wideokonferencji.

Zaznaczyć należy, że dyrektywa wprowadza szereg wyjątków od ogólnych przesłanek odmowy wykonania END. Jej celem jest bowiem usprawnienie systemu pomocy prawnej w zakresie czynności dowodowych, odmowa wykonania nakazu powinna być więc ostatecznością. Wyjątki te transponowane są na mocy projektowanego art. 589zj § 3–6.

Może także zdarzyć się przypadek, w którym dowody będące przedmiotem END są wykorzystywane w postępowaniu toczącym się w Polsce lub ich niezwłoczne przekazanie mogłoby w inny sposób zaszkodzić toczącemu się postępowaniu karnemu. W takim przypadku projektowany art. 589zk przewiduje możliwość odroczenia wykonania END na niezbędny okres, stanowiąc tym samym wdrożenie normy art. 15 dyrektywy.

Projektowany art. 589zj § 2 pkt 1 zawiera odwołanie do listy czynów wskazanych w art. 607w k.p.k., który dotyczy europejskiego nakazu aresztowania. Katalog przestępstw, co do których wymóg podwójnej karalności nie musi być spełniony, jest bowiem określony w załączniku D do dyrektywy analogicznie do decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi. Stąd też nie ma potrzeby powtarzania go in extenso w projektowanym rozdziale 62d k.p.k. i zdecydowano się na odwołanie do przepisu już obowiązującego.

Projektowany art. 589zl określa obowiązki informacyjne obciążające organy polskie. Jedną z podstaw działania systemu END jest bieżące wzajemne informowanie się przez organy państwa wydającego i państwa wykonującego o istotnych zdarzeniach dotyczących postępowania w sprawie END. Organ państwa wykonującego jest przede wszystkim obowiązany do powiadomienia państwa wydającego o otrzymaniu END – zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy dotyczy to zarówno organu właściwego, jak i organu niewłaściwego, który przekazuje END zgodnie z właściwością. Art. 589zl § 4 zawiera upoważnienie ustawowe dla Ministra Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru formularza powiadomienia państwa obcego o otrzymaniu END. Wzór taki stanowi jednocześnie załącznik B do dyrektywy, rozporządzenie będzie więc stanowić jedynie implementację tego wzoru do krajowego porządku prawnego, polegającą na prostym przeniesieniu jego treści do rozporządzenia.

Wykaz dalszych okoliczności, o których należy poinformować państwo wydające END, zawiera projektowany art. 589zl § 3. Katalog ten nie jest jednak zamknięty; szereg innych norm rozdziału 62d k.p.k. także przewiduje obowiązek poinformowania organu wydającego END o pewnych okolicznościach (art. 589ze § 6, art. 589zg § 2, art. 589zi § 2, art. 589zj § 5 i art. 589zk § 2).

Zasada wzajemnego zaufania wymaga, aby organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej rozpatrywał instrumenty współpracy międzynarodowej w dobrej wierze z założeniem, iż są one wydane w sposób właściwy i zgodny z procedurami państwa wydającego. Zasada ta nie może jednak obowiązywać w sposób absolutny i bezwarunkowy. Możliwa jest sytuacja, gdy przy rozpatrywaniu END polski organ poweźmie uzasadnione wątpliwości, czy nakaz został wydany z należyтым poszanowaniem zasady proporcjonalności lub byłby dopuszczalny w państwie wydania (np. END w sprawie dotyczącej drobnej kradzieży zawiera wniosek o badanie DNA znacznej liczby osób). W takiej sytuacji sąd lub prokurator powinien przeprowadzić bezpośrednie konsultacje z organem wydającym END i, jeżeli uzna to za stosowne, zwrócić się o jego cofnięcie (art. 589zm). W przypadku, w którym państwo obce podtrzymuje END, zaś nie zachodzą przesłanki odmowy jego wykonania, sąd lub prokurator powinien rozważyć obciążenie częścią lub całością kosztów przeprowadzenia dowodu państwo wydające (na podstawie projektowanego art. 589zr). Art. 589zn stanowi normę analogiczną do projektowanego art. 589z, w przypadku gdy to do organu polskiego wpływa wniosek o umożliwienie obecności przedstawiciela organu wydającego END podczas dokonywania czynności dochodzeniowej. Nadrzędnym interesem w takim przypadku pozostają jednak podstawowe zasady porządku prawnego w Polsce i bezpieczeństwo RP – umożliwianie funkcjonariuszowi państwa obcego obecności przy czynności dowodowej nie może ich naruszać. Z podobnych przyczyn wszelki bezpośredni udział przedstawiciela organu wydającego END w prowadzeniu dowodu, np. zadawanie pytań świadkowi lub prowadzenie własnych oględzin, wymaga zgody sądu lub prokuratora.

Dowody uzyskane na podstawie END należy niezwłocznie przekazać organowi wydającemu END (lub jego przedstawicielowi działającemu na podstawie art. 589zm) w odpowiedniej formie. W projektowanym art. 589zo przewiduje się możliwość zastrzeżenia zwrotu dowodu, kiedy nie będzie on już potrzebny w państwie wydania END (np. w przypadku dowodów rzeczowych lub przedmiotów podlegających przepadkowi). Rozwiązanie to stanowi implementację art. 13 ust. 3 i 4 dyrektywy.

Istnieje także możliwość, że państwo wydające wystąpi z END jedynie w celu zabezpieczenia dowodu przed zniszczeniem, przekształceniem, usunięciem, przekazaniem lub pozbyciem się (o czym mowa w art. 32 ust. 1 dyrektywy). W takim przypadku dyrektywa przewiduje skrócony, acz instrukcyjny, 24-godzinny termin na

podjęcie decyzji w przedmiocie wykonania END. Art. 32 ust. 3 dyrektywy obliguje ponadto do uczynienia zadość wnioskowi państwa wydającego w zakresie tego, czy tak zabezpieczony dowód ma pozostać w Polsce, czy powinien być temu państwu przekazany. W tym drugim przypadku stosuje się odpowiednio pozostałe przepisy rozdziału 62d. Realizację wskazanych wymogów dyrektywy stanowi art. 589zp projektu.

Zasadą jest, że koszty wykonania END obciążają państwo wykonujące. Jeżeli jednak koszty te byłyby nieproporcjonalnie wysokie, sąd lub prokurator może, zgodnie ze swoim uznaniem, wystąpić do państwa wydania END o ich wyłożenie z góry (art. 589zr). W celu ustalenia podziału kosztów organy państw członkowskich UE podejmują konsultacje; w przypadku braku porozumienia, państwo wydające END zgadza się na przejęcie spornych kosztów lub decyduje o wycofaniu END (art. 21 ust. 3 dyrektywy). Koszty związane z czasowym wydaniem osoby pozbawionej wolności pokrywa natomiast państwo wydania END (art. 22 ust. 10 i art. 23 ust. 3 dyrektywy).

W zakresie, w jakim przepisy projektowanych rozdziałów 62c i 62d nie znajdują zastosowania, stosuje się odpowiednio ogólne przepisy dotyczące wzajemnej pomocy prawnej zawarte w rozdziale 62. Sytuacja ta zaistnieje w przypadku tych czynności, których END nie dotyczy, np. doręczania dokumentów.

W projekcie wprowadza się również zmianę art. 613 § 1 k.p.k. przewidującego zasadę bezpośredniego komunikowania się organów w państwach UE w ramach stosowania instrumentów wzajemnego uznawania. Współpraca w ramach END również powinna odbywać się w oparciu o tę zasadę.

W niniejszej ustawie dodaje się również odnośnik 1 do tytułu ustawy podstawowej celem wskazania, że Kodeks postępowania karnego realizuje postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności.

Dyrektywa 2013/48/UE nie wymagała wdrożenia, albowiem obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania karnego realizują jej postanowienia.

Natomiast do tytułu nowelizowanej ustawy dodaje się odnośnik informujący, że niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu

Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych.

Ponadto w ustawie wprowadza się, niezależnie od przepisów implementujących dyrektywę 2014/41, zmiany w przepisach Kodeksu karnego skarbowego (art. 33 i art. 131) i Kodeksu karnego wykonawczego (art. 187). Zmiany wskazanych przepisów dotyczą zabezpieczenia, jak również przypadku przedmiotów, korzyści i ich równowartości i mają wyłącznie charakter porządkujący.

Zmiana w art. 131 k.k.s. polegająca na uchyleniu § 4 wynika z faktu, że przepis ten jest zbędny, gdyż do postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 113 k.k.s.). Konsekwencją tej zmiany musi być modyfikacja brzmienia art. 33 § 4 k.k.s., polegająca na usunięciu odwołania do uchylonego art. 131 § 4 k.k.s. Ponadto w projektowanym art. 131 k.k.s. uzupełnia się katalog środków karnych i obowiązków, których wykonanie może podlegać zabezpieczeniu. Z kolei zmiana w art. 187 k.k.w. polega na doprecyzowaniu, iż chodzi o równowartość zarówno przedmiotu, jak i korzyści majątkowej przechodzących na własność Skarbu Państwa.

3. Wejście w życie projektowanych rozwiązań i wpływ na obowiązujące regulacje

Przepis art. 5 projektu wprowadza normę intertemporalną rozstrzygającą stosowanie dotychczasowych i nowych przepisów dotyczących uzyskiwania dowodów. Stanowi też rezultat uchylenia wdrażaną dyrektywą decyzji ramowej Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych. Art. 6 projektu przewiduje, że wejście w życie projektowanych przepisów nastąpi po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

4. Uwagi końcowe

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości i Rządowego Centrum Legislacji. Żaden z uprawnionych podmiotów nie wyraził zainteresowania udziałem w pracach nad projektem.

Koordinator OSR nie przedstawił stanowiska.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Marcin Warchoł, Podsekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Darkowski, Departament Legislacyjny tel. 22 52-12-423</p>	<p>Data sporządzenia 12 lipca 2017 r.</p> <p>Źródło: Implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych</p> <p>Nr w wykazie prac UC92</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Konieczność implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych. Celem dyrektywy jest zapewnienie sprawnego i skutecznego systemu wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi UE w zakresie czynności dowodowych przez wprowadzenie możliwości wydania europejskiego nakazu dochodzeniowego.

Termin implementacji dyrektywy upłynął z dniem 22 maja 2017 r.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Dyrektywa opiera się na typowym dla Unii Europejskiej mechanizmie wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych. Instrumenty tego typu były wielokrotnie wdrażane do prawa polskiego przez dodawanie kolejnych rozdziałów w dziale XIII Kodeksu postępowania karnego (dalej: k.p.k.), regulującym postępowanie w sprawach ze stosunków międzynarodowych. Proponuje się zastosowanie tej samej techniki legislacyjnej wobec dyrektywy 2014/41/UE, przez dodanie do działu XIII k.p.k. dwóch rozdziałów: 62c i 62d.

Projektowany rozdział 62c k.p.k. reguluje kwestię wystąpienia przez polski sąd, prokuratora lub organ prowadzący dochodzenie (np. Policję, Straż Graniczną, Służbę Celno-Skarbową) do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie END w celu przeprowadzenia dowodu lub uzyskania jego wyników, jeżeli dowód taki został już w tym państwie przeprowadzony – dla celów postępowania karnego prowadzonego w Polsce. Natomiast w projektowanym rozdziale 62d k.p.k. określa się procedurę związaną z wystąpieniem państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie europejskiego nakazu dochodzeniowego do właściwego organu polskiego.

W zakresie, w jakim przepisy projektowanych rozdziałów 62c i 62d nie znajdują zastosowania, przewiduje się stosowanie przepisów ogólnych zawartych w rozdziale 62, które dotyczą wzajemnej pomocy prawnej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Państwa członkowskie UE były zobowiązane do wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych w terminie do dnia 22 maja 2017 r.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sądy rejonowe, sądy okręgowe, prokuratorzy, Straż Graniczna, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służba Celno-Skarbowa, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Żandarmeria Wojskowa, Policja	SR – 317 SO – 45 Komenda Główna Policji, 16 komend wojewódzkich Policji, Komenda Stołeczna Policji, Centralne Biuro Śledcze Policji i 343 komendy powiatowe (miejskie, rejonowe) Policji	Ministerstwo Sprawiedliwości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	Możliwość wydania END dla celów skuteczniejszego przeprowadzenia postępowań w Polsce oraz wykonanie END wydanych w innych państwach UE
Strony, obrońcy, pełnomocnicy	adwokaci wykonujący zawód –16 016 (wg stanu na 31.12.2016 r.), radcowie prawni wykonujący zawód –	Ministerstwo Sprawiedliwości	Możliwość wnioskowania o wydanie END

32 299 (wg stanu na
31.12.2016 r.)

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Projekt był przedmiotem konsultacji z Naczelną Radą Adwokacką, Krajową Radą Radcą Prawnych, Niezależnym Stowarzyszeniem Prokuratorów „Ad Vocem”, Stowarzyszeniem Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej, Stowarzyszeniem Sędziów „Themis”, Stowarzyszeniem Sędziów Polskich „Iustitia”, Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Asystentów Sędziów, Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Referendarzy Sądowych, Fundacją Ordo Iuris. Wskazane podmioty, z wyjątkiem Naczelnej Rady Adwokackiej, nie przedstawiły uwag do projektu. Wyznaczony termin na przedstawienie uwag wynosił mniej niż 21 dni z uwagi na wskazaną w dyrektywie datę, do której państwa UE są zobowiązane do jej wdrożenia.

Uwagi Naczelnej Rady Adwokackiej w większości nie zostały uwzględnione (wątpliwości dotyczące podstawy wydania END w postaci proporcjonalności, jak również zasadności bezpośredniego sporządzania END przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze wyjaśniono w uzasadnieniu; prawo do obrony jest w projekcie należycie gwarantowane przez możliwość zaskarżenia END, ponadto przepisy wdrażające END nie wykluczają możliwości udziału stron postępowania głównego lub ich pełnomocników w czynnościach wskazanych w END; właściwość organów wykonujących END uzależniona jest również od etapu postępowania, w którym wystąpiono z END; ograniczenie środków tymczasowych wyłącznie do przedmiotu rozumianego wąsko nie byłoby zgodne z założeniami dyrektywy w zakresie środków tymczasowych służących gromadzeniu materiału dowodowego).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Wdrażana dyrektywa zastępuje dotychczasowe mechanizmy współpracy funkcjonujące w oparciu o przepisy decyzji ramowej Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w UE postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych, Europejskiej konwencji o pomocy prawnej z dnia 20 kwietnia 1959 r. wraz z jej protokołami dodatkowymi i porozumieniami dwustronnymi, a także Konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi UE z dnia 29 maja 2000 r. wraz z protokołem do niej.</p> <p>Dyrektywa nie przewiduje żadnych dodatkowych mechanizmów współpracy z państwami UE w porównaniu do instrumentów, które zastępuje. Wdrożenie dyrektywy w praktyce oznaczać więc będzie, że nie ulegnie zmianie obciążenie organów krajowych w zakresie występowania z END czy ich wykonywania w zestawieniu z dotychczasowymi wnioskami o pomoc prawną wydawanymi na podstawie ww. instrumentów. Zmianie ulegnie jedynie podstawa prawna współpracy państw członkowskich w sprawach karnych. Wdrożenie dyrektywy przyczyni się natomiast do poprawy efektywności pozyskiwania dowodów dzięki wymogom czasowym dotyczącym wykonywania END, jak również mechanizmom pozwalającym na realizację END w możliwie szerokim zakresie, jeżeli pozwalają na to wymogi prawa krajowego.</p> <p>Tym samym więc wdrożenie dyrektywy nie pociągnie za sobą dodatkowych kosztów nawet</p>

	<p>przy uwzględnieniu określonej w dyrektywie zasady, że koszty wykonania END obciążają państwo wykonujące. Jest to bowiem zasada, na której opiera się obowiązująca współpraca w sprawach karnych. Wskazać jednocześnie należy, że zgodnie z dyrektywą – jeżeli koszty wykonania END byłyby nieproporcjonalnie wysokie, sąd lub prokurator może, zgodnie ze swoim uznaniem, wystąpić do państwa wydania END o ich wyłożenie z góry. W celu ustalenia podziału kosztów organy państw członkowskich UE podejmują konsultacje. W przypadku braku porozumienia, państwo wydające END może zgodzić się na pokrycie kosztów lub zdecydować o wycofaniu END. Tym samym więc wdrożenie dyrektywy nie pociągnie za sobą ryzyka obciążenia polskich organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości znaczącymi kosztami wykonania END.</p> <p>Wydatki związane ze stosowaniem przepisów wdrażających dyrektywę zostaną sfinansowane w ramach dotychczasowych środków i nie będą stanowiły podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w roku wejścia w życie ustawy oraz w kolejnych latach.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wdrożenie dyrektywy nie będzie oddziaływać na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz: Z uwagi na fakt, iż dyrektywa nie wprowadza żadnych nowych mechanizmów przeprowadzania i uzyskiwania dowodów w ramach współpracy między państwami UE w porównaniu do obecnie obowiązujących instrumentów współpracy, wdrożenie jej do prawa polskiego nie będzie powodowało dodatkowego obciążenia sądów i prokuratur w zakresie występowania z wnioskami oraz ich wykonywania.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Projekt może zostać poddany ewaluacji w oparciu o dostępne statystyki dotyczące: <ul style="list-style-type: none"> – liczby wydanych w Polsce europejskich nakazów dochodzeniowych, – liczby europejskich nakazów dochodzeniowych przekazanych przez inne państwa członkowskie UE. 		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		

Raport z uzgodnień, konsultacji i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw

Projekt przekazany został do uzgodnień, konsultacji i opiniowania.

W ramach uzgodnień projekt skierowano do: Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministra Rozwoju i Finansów, Ministra Infrastruktury i Budownictwa, Ministra Sportu i Turystyki, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministra Obrony Narodowej, Ministra Zdrowia, Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, Ministra Cyfryzacji, Ministra Środowiska, Ministra Energii, Ministra Spraw Zagranicznych, Ministra Edukacji Narodowej, Ministra – członka Rady Ministrów, zastępującego Ministra Skarbu Państwa, Ministra – członka Rady Ministrów, Koordynatora Służb Specjalnych, Ministra – członka Rady Ministrów, Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Ministra – członka Rady Ministrów, Przewodniczącego Stałego Komitetu Rady Ministrów, Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Prezesa Rządowego Centrum Legislacji.

Uwagi do projektu zgłosiły: Prezes Rządowego Centrum Legislacji, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, Minister Rozwoju i Finansów, Minister Spraw Zagranicznych, Minister Henryk Kowalczyk – Członek Rady Ministrów, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów oraz Rada Legislacyjna. Wszystkie uwagi zostały uwzględnione bądź to w samym projekcie, bądź też zawarto w odniesieniu do nich dodatkowe wyjaśnienia w uzasadnieniu projektu. Uwzględniono też uwagi Ministra Rozwoju i Finansów w odniesieniu do OSR. Nie uwzględniono uwagi KPRM (rezygnacja z zatwierdzania END przez prokuratora) z uwagi na fakt, iż jej uwzględnienie spowodowałoby niezgodność z dyrektywą.

W zakresie najważniejszych uwag, które nie znalazły odzwierciedlenia w projekcie lecz w uzasadnieniu, wskazać należy na kwestię: wyjaśnienia podstawy odmowy wydania END w postaci „interesu wymiaru sprawiedliwości” (uwaga RCL), implementacji dyrektywy w odniesieniu do przekazywania w ramach END informacji stanowiących tajemnicę bankową (uwaga MSZ), a także zawieszenia przekazywania materiału dowodowego do państwa wydania END (uwaga MSZ).

W ramach konsultacji projekt skierowano do: Naczelnej Rady Adwokackiej, Krajowej Rady Radców Prawnych, Niezależnego Stowarzyszenia Prokuratorów „Ad Vocem”, Stowarzyszenia Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej, Stowarzyszenia Sędziów „Themis”, Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Asystentów Sędziów, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Referendarzy Sądowych oraz Fundacji Ordo Iuris. Żaden ze wskazanych podmiotów nie przedstawił uwag do projektu.

W ramach opiniowania projekt skierowano do Krajowej Rady Prokuratorów, Krajowej Rady Sądownictwa, Prokuratury Krajowej, Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych. Uwagi do projektu przedstawiła Prokuratura Krajowa, Sąd Apelacyjny w Krakowie, Krajowa Rada Sądownictwa, Naczelna Rada Adwokacka oraz Sąd Najwyższy. Uwaga Krajowej Rady Sądownictwa dotycząca uzasadnienia projektu została uwzględniona.

Uwagi Sądu Apelacyjnego w Krakowie zostały uwzględnione częściowo. Nie uwzględniono uwagi dotyczącej charakteru podstawy odmowy wykonania orzeczenia mającego na celu zabezpieczenie mienia (wszystkie przewidziane w tym zakresie w k.p.k. podstawy odmowy mają charakter fakultatywny), wyjaśnienia procedowania w sytuacji braku pewności, czy wykonanie orzeczenia mającego na celu zabezpieczenie mienia nie naruszałoby zasady *ne bis in idem* (kwestia ta powinna być przedmiotem bezpośrednich ustaleń między organami polskimi a organami innych państw UE).

Odnosnie do uwag przedstawionych przez Prokuraturę Krajową stwierdzić należy, że w zdecydowanej większości zostały one uwzględnione w projekcie. Nie uwzględniono uwagi dotyczącej formy, w jakiej sąd lub prokurator będzie decydował o wydaniu i wykonaniu END (forma postanowienia ma zastosowanie już obecnie do innych instrumentów współpracy z państwami UE z zakresu wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych), implementacji przepisu dyrektywy dotyczącego kontroli i utrwalania treści rozmów i innych przekazów informacji w zakresie podstaw odmowy i sposobu wykonania END (wprowadzane projektem zmiany do k.p.k. wraz z obowiązującymi przepisami oraz możliwością dokonywania bezpośrednich praktycznych ustaleń między organami polskimi oraz organami innych państw UE są w tym zakresie wystarczające).

Uwagi Naczelnej Rady Adwokackiej w większości nie zostały uwzględnione (wątpliwości dotyczące podstawy wydania END w postaci proporcjonalności, jak również zasadności

bezpośredniego sporządzania END przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze wyjaśniono w uzasadnieniu; prawo do obrony jest w projekcie należycie gwarantowane przez możliwość zaskarżenia END, ponadto przepisy wdrażające END nie wykluczają możliwości udziału stron postępowania głównego lub ich pełnomocników w czynnościach wskazanych w END; właściwość organów wykonujących END uzależniona jest również od etapu postępowania, w którym wystąpiono z END; ograniczenie środków tymczasowych wyłącznie do przedmiotu rozumianego wąsko nie byłoby zgodne z założeniami dyrektywy w zakresie środków tymczasowych służących gromadzeniu materiału dowodowego).

Uwagi Sądu Najwyższego zostały w większości uwzględnione. Nie uwzględniono uwagi dotyczącej ograniczenia END w zakresie wykroczeń skarbowych (nie jest możliwe dokonanie oceny *a priori* wagi wykroczenia skarbowego) oraz uwagi o charakterze legislacyjnym odnoszącej się do wymogów wydawania END.

Ponadto uwzględniono również uwagi zgłoszone przez Prokuraturę Krajową w ramach roboczych uzgodnień przeprowadzonych po posiedzeniu Komitetu do Spraw Europejskich. Wprowadzone zmiany mają charakter głównie redakcyjny i precyzujący stosowanie przepisów dotyczących europejskiego nakazu dowodowego.

Projekt został przekazany do uzgodnień, konsultacji i opiniowania w dniu 10 marca br. z terminem do 24 marca br. na zgłaszanie uwag. Wskazanie tego terminu podyktowane było faktem zbliżającej się daty implementacji dyrektywy. Niemniej jednak uwagi, które wpłynęły po upływie tego terminu, również były przedmiotem analizy i w miarę możliwości były uwzględniane w projekcie.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa z dnia o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 130 z 1.05.2014 r., str. 1).			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art.1	<p>Przedmiot</p> <ol style="list-style-type: none"> Europejski nakaz dochodzeniowy (END) to orzeczenie sądowe wydane lub zatwierdzone przez organ wymiaru sprawiedliwości jednego państwa członkowskiego (zwanego dalej „państwem wydającym”) w celu wezwania innego państwa członkowskiego (zwanego dalej „państwem wykonującym”) do przeprowadzenia jednej lub kilku określonych czynności dochodzeniowych w celu uzyskania materiału dowodowego zgodnie z niniejszą dyrektywą. END można także wydać w celu uzyskania materiału dowodowego, którym właściwe organy państwa wykonującego już dysponują. Państwa członkowskie wykonują END, stosując zasadę wzajemnego uznawania i przestrzegając przepisów niniejszej dyrektywy. O wydanie END wnosić może podejrzany lub oskarżony lub prawnik działający w imieniu takiej osoby w ramach mającego zastosowanie prawa do obrony wynikającego z przepisów krajowych oraz zgodnie z krajową procedurą karną. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na obowiązek poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zapisanych w art. 6 TUE, w tym prawa do obrony osób objętych postępowaniem karnym, ani nie wpływa na obowiązki ciążące w tym względzie na 	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589w)	Art. 589w. § 1. W razie konieczności przeprowadzenia lub uzyskania dowodu, który znajduje się lub może zostać przeprowadzony na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, sąd, przed którym sprawa się toczy, albo prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze może wydać z urzędu lub na wniosek strony, obrońcy lub pełnomocnika europejski nakaz dochodzeniowy, zwany w niniejszym rozdziale „END”, chyba że END nie ma w tym państwie zastosowania.	---

	organach wymiaru sprawiedliwości.			
Art. 2	<p>Definicje</p> <p>Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>a) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym wydawany jest END;</p> <p>b) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie wykonujące END, w którym ma zostać przeprowadzona dana czynność dochodzeniowa;</p> <p>c) „organ wydający” oznacza:</p> <p>(i) sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora właściwego w danej sprawie; lub</p> <p>(ii) każdy inny właściwy organ określony przez państwo wydające i w danym przypadku wypełniający swoją funkcję organu dochodzeniowego w postępowaniu karnym, który jest w danej sprawie właściwy, by nakazać gromadzenie materiału dowodowego zgodnie z prawem krajowym. Dodatkowo zanim END zostanie przekazany organowi wykonującemu END, jest on zatwierdzany, po przeanalizowaniu jego zgodności z warunkami wydawania END zgodnie z niniejszą dyrektywą, w szczególności z warunkami określonymi w art. 6 ust. 1, przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wydającym. Jeżeli END został zatwierdzony przez organ wymiaru sprawiedliwości, organ ten może także być uznany za organ wydający do celów przekazania END;</p> <p>d) „organ wykonujący” oznacza organ właściwy do uznania END i zapewnienia jego wykonania zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz z procedurami mającymi zastosowanie w podobnych sprawach krajowych. Procedury takie mogą wymagać zatwierdzenia przez sąd w państwie wykonującym, jeżeli przewiduje to prawo krajowe.</p>	T	<p>Art. 589w. § 1. W razie konieczności przeprowadzenia lub uzyskania dowodu, który znajduje się lub może zostać przeprowadzony na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, sąd, przed którym sprawa się toczy, albo prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze może wydać z urzędu lub na wniosek strony, obrońcy lub pełnomocnika europejski nakaz dochodzeniowy, zwany w niniejszym rozdziale „END”, chyba że END nie ma w tym państwie zastosowania.</p> <p>§ 7. W przypadku prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych na podstawie odrębnych przepisów END wydaje organ prowadzący takie czynności po uprzednim uzgodnieniu z organem państwa wykonania END czasu ich trwania oraz warunków ich wykonywania. Wydanie END wymaga zatwierdzenia przez prokuratora właściwego na podstawie odrębnych przepisów, chyba że dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie dowodu jest zastrzeżone do właściwości sądu. Wówczas wydanie END wymaga zatwierdzenia przez sąd właściwy na podstawie odrębnych przepisów.</p> <p>Art. 589ze. § 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia” o wykonanie europejskiego nakazu dochodzeniowego, zwanego w niniejszym rozdziale „END”, postanowienie w przedmiocie jego wykonania wydaje prokurator albo sąd rejonowy, w okręgu którego znajduje się lub może zostać</p>	

			<p>przeprowadzony dowód.</p> <p>§ 2. Jeżeli dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie dowodu jest zastrzeżone do właściwości sądu lub sądu wyższego rzędu albo uzależnione od zarządzenia tego sądu, postanowienie, o którym mowa w § 1, wydaje ten sąd.</p> <p>§ 9. Jeżeli przepis szczególny uzależnia ujawnienie informacji od wystąpienia przez sąd lub prokuratora z żądaniem ich ujawnienia w związku z toczącym się postępowaniem o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, END wraz z prawomocnym postanowieniem sądu lub prokuratora o jego wykonaniu zastępuje takie żądanie.</p> <p>§ 10. Postanowienie o wykonaniu END, który dotyczy kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy art. 237 § 3-7, art. 238 § 1-2, art. 239 § 1 i art. 241 stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 3. Sąd okręgowy jest wyłącznie właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END, dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia w celu przeprowadzenia w tym państwie czynności dochodzeniowej. Przed wydaniem postanowienia należy wysłuchać osobę, której dotyczy END.</p> <p>§ 4. Sąd okręgowy jest wyłącznie właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END, dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do Rzeczypospolitej Polskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej.</p>	
--	--	--	--	--

Art. 3	<p>Zakres stosowania END podlega każda czynność dochodzeniowa poza utworzeniem wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego oraz gromadzeniem materiału dowodowego w ramach takiego zespołu dochodzeniowo-śledczego, przewidzianego w art. 13 Konwencji o pomocy w sprawach karnych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej (1) (zwanej dalej „konwencją”) oraz w decyzji ramowej Rady 2002/465/WSiSW (2), z wyjątkiem przypadków, gdy czynności te podejmowane są w celu zastosowania art. 13 ust. 8 konwencji oraz art. 1 ust. 8 decyzji ramowej 2002/465/WSiSW.</p>	N			
Art. 4	<p>Rodzaje postępowań, w których można wydać END END można wydać:</p> <p>a) w odniesieniu do postępowania karnego, które wszczął organ wymiaru sprawiedliwości lub które może zostać wszczęte przed organem wymiaru sprawiedliwości w sprawie o przestępstwo na mocy prawa państwa wydającego;</p> <p>b) w postępowaniu wszczętym przez organy administracji w związku z czynami zagrożonymi karą na mocy prawa krajowego państwa wydającego, gdyż stanowią naruszenie przepisów prawa, oraz gdy decyzja może skutkować wszczęciem postępowania przed sądem właściwym w szczególności w sprawach karnych;</p> <p>c) w postępowaniu wszczętym przez organy wymiaru sprawiedliwości w związku z czynami, które są zagrożone karą na mocy prawa krajowego państwa wydającego, gdyż stanowią naruszenie przepisów prawa, w przypadku gdy wydana decyzja może skutkować wszczęciem postępowania przed sądem właściwym w szczególności w sprawach karnych; oraz d) w związku z postępowaniami, o których mowa w lit. a), b) oraz c), odnoszącymi się do czynów zabronionych lub naruszeń prawa, za które osoba prawna może zostać pociągnięta do odpowiedzialności lub ukarana w państwie wydającym.</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589w)	<p>Art. 589w § 4. Postanowienie o wydaniu END, dotyczącego kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy rozdziału 26 stosuje się odpowiednio.</p> <p>§ 7. W przypadku prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych na podstawie odrębnych przepisów END wydaje organ prowadzący takie czynności po uprzednim uzgodnieniu z organem państwa wykonania orzeczenia czasu ich trwania oraz warunków ich wykonywania. Wydanie END wymaga zatwierdzenia przez prokuratora właściwego na podstawie odrębnych przepisów, chyba że dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie dowodu jest zastrzeżone do właściwości sądu. Wówczas wydanie END wymaga zatwierdzenia przez sąd właściwy na podstawie odrębnych przepisów.</p> <p>Art. 4. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r., poz. 1713, z późn. zm.) wprowadza się następujące</p>	

				<p>zmiany:</p> <p>2) w dziale XIIa dodaje się rozdział 20c w brzmieniu:</p> <p>„Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie dowodu na podstawie europejskiego nakazu dochodzeniowego oraz wykonanie europejskiego nakazu dochodzeniowego wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.”</p> <p>Art. 116c. § 1. Do wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przeprowadzenie dowodu na podstawie europejskiego nakazu dochodzeniowego oraz do wykonania europejskiego nakazu dochodzeniowego wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 62c i 62d Kodeksu postępowania karnego.</p> <p>§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, jest dopuszczalne w sprawach o wykroczenia przewidziane w rozdziale XI i XIV Kodeksu wykroczeń.</p>	
Art. 5	<p>Treść i forma END</p> <p>1.Organ wydający wypełnia formularz END określony w załączniku A, podpisuje go i poświadcza prawdziwość i poprawność zawartych w nim informacji. END zawiera w szczególności następujące informacje:</p> <p>a) dane organu wydającego oraz, w stosownych przypadkach, organu zatwierdzającego;</p> <p>b) przedmiot i podstawy wydania END; c) dostępne niezbędne informacje o osobie(-ach), której(-ych) dotyczy END;</p> <p>d) opis przestępstwa, które jest przedmiotem dochodzenia lub postępowania i mające zastosowanie przepisy prawa karnego państwa wydającego;</p> <p>e) opis żądanej(-ych) czynności dochodzeniowej(-ych) i materiał dowodowy, który należy uzyskać.</p> <p>2.Każde państwo członkowskie określa, którego(-ych) z urzędowych języków instytucji Unii oprócz jego własnego (-ych)</p>	T	<p>Art. 1 pkt 8 (art. 589y)</p>	<p>Art. 589y. § 1. END zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu występującego i zatwierdzającego, ze wskazaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej; 2) datę oraz miejsce wydania nakazu; 3) określenie żądanej czynności dochodzeniowej podlegającej END lub dowodu, który należy uzyskać lub okoliczności, które mają zostać ustalone w wyniku czynności dochodzeniowej; 4) dostępne dane określające tożsamość i obywatelstwo osoby, której dotyczy END, a także adres zamieszkania lub inny adres, w tym adres zakładu karnego, jeżeli osoba w nim przebywa; 	---

	<p>języka(-ów) urzędowego(-ych) można użyć do wypełnienia lub tłumaczenia END, gdy to państwo członkowskie jest państwem wykonującym. 3. Właściwy organ państwa wydającego dokonuje tłumaczenia END określonego w załączniku A na język urzędowy państwa wykonującego lub na inny język wskazany przez państwo wykonujące zgodnie z ust. 2.</p>		<p>5) sygnaturę akt i rodzaj postępowania, w związku z którym nakaz został wydany; 6) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, będącego przedmiotem postępowania; 7) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy. § 2. END zawiera odwołanie do wcześniej wydanego END, jeżeli jest z nim związany, wraz z jego datą wydania, oznaczeniem organu, do którego został przekazany oraz sygnaturą akt nadaną przez państwo wykonania i wydania orzeczenia. § 3. Jeżeli END jest wydany w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, także zawiera informację, czy ślad lub dowód ma zostać przekazany organowi wydającemu END, czy ma pozostać w państwie wykonania orzeczenia. W przypadku pozostania w państwie wykonania orzeczenia, organ wydający END określa termin obowiązywania zabezpieczenia. § 4. END powinien zostać przetłumaczony na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo. § 6. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza END, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu członkowskiemu Unii Europejskiej, do którego jest kierowany, danych niezbędnych do podjęcia prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania END.</p>	
--	---	--	--	--

<p>Art. 6</p>	<p>Warunki wydawania i przekazywania END</p> <p>1.Organ wydający może wydać END jedynie wówczas, gdy spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) wydanie END jest konieczne i proporcjonalne do celów postępowania, o którym mowa w art. 4, przy uwzględnieniu praw przysługujących podejrzanemu lub oskarżonemu; oraz</p> <p>b) w podobnej sprawie krajowej zarządzenie przeprowadzenia czynności dochodzeniowej(-ych) wskazanej(-ych) w END jest dopuszczalne na tych samych warunkach.</p> <p>2.Każdorazowej oceny spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1, dokonuje organ wydający.</p> <p>3.Gdy organ wykonujący ma powody sądzić, że warunki, o których mowa w ust. 1, nie zostały spełnione, może przeprowadzić konsultacje z organem wydającym w sprawie celowości wykonania END. Po takich konsultacjach organ wydający może podjąć decyzję o wycofaniu END.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 8 (art. 589x, art. 589zm)</p>	<p>Art. 589x. Wydanie END jest niedopuszczalne, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości; 2) prawo polskie nie dopuszcza przeprowadzenia lub uzyskania danego dowodu. . <p>Art. 589zm. § 1. W przypadku powzięcia wątpliwości czy wydanie END było uzasadnione lub celowe lub czy dana czynność dochodzeniowa byłaby dopuszczalna w państwie wydania orzeczenia, właściwy sąd lub prokurator konsultuje się z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia i - jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości - występuje z wnioskiem o cofnięcie END.</p>	
<p>Art. 7</p>	<p>Przekazywanie END</p> <p>1.Organ wydający przekazuje END organowi wykonującemu dowolną metodą pozwalającą uzyskać pisemne potwierdzenie w sposób umożliwiający państwu wykonującemu ustalenie autentyczności END.</p> <p>2.Wszelkie dalsze kontakty urzędowe odbywają się bezpośrednio między organem wydającym a organem wykonującym.</p> <p>3.Nie naruszając art. 2 lit. d), każde państwo członkowskie może wyznaczyć jeden organ centralny lub, jeżeli jego system prawny przewiduje taką możliwość, większą ich liczbę do pomocy właściwym organom. Państwo członkowskie może, jeżeli to konieczne z uwagi na strukturę swojego wymiaru sprawiedliwości, powierzyć organowi(-om) centralnemu(-ym) zadanie urzędowego przekazywania i odbioru END, jak również prowadzenia dalszej korespondencji urzędowej dotyczącej END.</p> <p>4.Organ wydający może przekazać END za pośrednictwem systemu telekomunikacyjnego europejskiej sieci sądowej (EJN) utworzonej wspólnym działaniem Rady 98/428/WSiSW.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 8 (art. 589y, art. 589zb, art. 589ze, art. 589zm)</p>	<p>Art. 589y § 5. Przekazanie END może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tego dokumentu.</p> <p>Art. 589zb. § 1. END jest przekazywany bezpośrednio właściwemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej. END może być przekazywany również za pośrednictwem sądów okręgowych lub Ministra Sprawiedliwości albo prokuratora okręgowego lub Prokuratora Krajowego.</p> <p>§ 2. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd lub prokurator może zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.</p> <p>Art. 589ze § 5. Jeżeli sąd lub prokurator, do którego został skierowany</p>	

	<p>5. Jeżeli organ wykonujący nie jest znany, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych EJN, by uzyskać odpowiednie informacje od państwa wykonującego.</p> <p>6. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymał END, nie jest organem właściwym do jego uznania lub do przedsięwzięcia środków koniecznych do jego wykonania, przekazuje go z urzędu organowi wykonującemu i informuje o tym organ wydający.</p> <p>7. Organ wykonujący oraz organ wydający rozwiązują wszelkie trudności dotyczące przekazywania lub ustalania autentyczności dokumentów niezbędnych do wykonania END w drodze bezpośrednich kontaktów lub, w stosownych przypadkach, przy udziale centralnych organów państw członkowskich.</p>		<p>END, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje go właściwemu sądowi lub prokuratorowi i powiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p> <p>Art. 589zm. § 1. W przypadku powzięcia wątpliwości czy wydanie END było uzasadnione lub celowe lub czy dana czynność dowodowa byłaby dopuszczalna w państwie wydania orzeczenia, właściwy sąd lub prokurator konsultuje się z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia i - jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości - występuje z wnioskiem o cofnięcie END.</p> <p>§ 2. W przypadku powzięcia wątpliwości co do autentyczności dokumentów niezbędnych do wykonania END lub innych technicznych przeszkód, przepis § 1 stosuje się odpowiednio.</p> <p>„Art. 613 § 1. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 592a-592f i w art. 595 oraz w rozdziałach 62a-62d, 65a-65d, 66a-66d i 66f-66k z mającymi siedzibę za granicą organami obcego państwa oraz z osobami wymienionymi w art. 578 oraz w art. 579 sądy i prokuratorzy każdorazowo porozumiewają się, w tym przy doręczaniu pism procesowych, za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, a ten w razie potrzeby za pośrednictwem ministra właściwego do spraw zagranicznych.”.</p>	
--	--	--	--	--

Art. 8	<p>END związany z wcześniejszym END</p> <p>1. Jeżeli organ wydający wydaje END uzupełniający wcześniejszy END, dokonuje stosownej adnotacji na ten temat w części D formularza określonego w załączniku A.</p> <p>2. Organ wydający, pomagając w wykonywaniu END w państwie wykonującym zgodnie z art. 9 ust. 4, może — bez uszczerbku dla powiadomień dokonywanych na podstawie art. 33 ust. 1 lit. c) — skierować bezpośrednio do organu wykonującego END uzupełniający wcześniejszy END.</p> <p>3. END uzupełniający wcześniejszy END musi być poświadczony zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit pierwszy oraz, w stosownych przypadkach, musi być zatwierdzony zgodnie z art. 2 lit. c).</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589y)	Art. 589y § 2. § 2. END zawiera odwołanie do wcześniej wydanego END, jeżeli jest z nim związany, wraz z jego datą wydania, oznaczeniem organu, do którego został przekazany oraz sygnaturą akt nadaną przez państwo wykonania i wydania orzeczenia.	
Art. 9	<p>Uznawanie i wykonywanie</p> <p>1. Organ wykonujący uznaje END przekazany zgodnie z niniejszą dyrektywą, nie wymagając dopełnienia żadnych dodatkowych formalności oraz zapewnia jego wykonanie w taki sam sposób i w takim samym trybie, jak w przypadku gdyby dana czynność dochodzeniowa została zarządzona przez organ państwa wykonującego, chyba że ten organ wykonujący powołuje się na jedną z podstaw odmowy uznania lub wykonania lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w niniejszej dyrektywie.</p> <p>2. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, organ wykonujący dopełnia formalności i procedur wyraźnie wskazanych przez organ wydający, pod warunkiem że takie formalności i procedury nie są sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa wykonującego.</p> <p>3. W przypadku przekazania organowi wykonującemu END, który nie został wydany przez organ wydający określony w art. 2 lit. c), organ wykonujący zwraca END państwu wydającemu.</p> <p>4. Organ wydający może zażądać, by przy wykonywaniu END co najmniej jeden organ państwa wydającego udzielił pomocy właściwym organom państwa wykonującego w zakresie, w jakim wyznaczone organy państwa wydającego byłyby w stanie pomóc w przeprowadzaniu danych czynności dochodzeniowych wskazanych w END w podobnej sprawie krajowej. Organ</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589ze, art. 589zi, art. 589zn)	<p>Art. 589ze § 6. Jeżeli END został wydany przez nieuprawniony organ państwa wydania orzeczenia, zwraca się go bez wykonania, informując organ państwa wydania orzeczenia o przyczynie zwrotu. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia sąd lub prokurator może zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.</p> <p>Art. 589zi. § 1. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu END stosuje się przepisy prawa polskiego. Należy jednak uczynić zadość życzeniu organu, który wydał END, aby przy dokonaniu czynności zastosowano szczególny tryb postępowania lub szczególną formę, jeżeli nie jest to sprzeczne z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Art. 589zn. § 1. Na wniosek państwa wydania orzeczenia, przedstawicielowi organu wydającego END umożliwia się obecność przy wykonywaniu czynności, których dotyczy END, jeżeli nie jest to</p>	

	<p>wykonyjący spełnia to żądanie, pod warunkiem że taka pomoc nie jest sprzeczna z podstawowymi zasadami prawa obowiązującymi w państwie wykonującym ani nie narusza żywotnych interesów tego państwa w zakresie bezpieczeństwa narodowego.</p> <p>5.Podczas wykonywania END organy państwa wydającego obecne w państwie wykonującym są związane prawem państwa wykonującego. Nie mają one na terytorium państwa wykonującego żadnych uprawnień organów ścigania, chyba że wykonywanie takich uprawnień na terytorium państwa wykonującego jest zgodne z prawem państwa wykonującego i zostało uzgodnione między organem wydającym i organem wykonującym.</p> <p>6.Aby ułatwić skuteczne stosowanie niniejszego artykułu, organ wydający i organ wykonujący mogą konsultować się ze sobą wszelkimi odpowiednimi sposobami.</p>			<p>sprzeczne z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej i nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa narodowego.</p> <p>§ 2. Przedstawiciel, o którym mowa w § 1, za zgodą sądu lub prokuratora, może zadawać określone pytania lub w inny sposób uczestniczyć w przeprowadzeniu dowodu.</p>	
Art. 10	<p>Zastosowanie innego rodzaju czynności dochodzeniowej</p> <p>1.Organ wykonujący stosuje w miarę możliwości inną czynność dochodzeniową niż wskazana w END, gdy:</p> <p>a) czynność dochodzeniowa wskazana w END nie istnieje w prawie państwa wykonującego; albo</p> <p>b) czynność dochodzeniowa wskazana w END nie byłaby dopuszczalna w podobnej sprawie krajowej.</p> <p>2.Bez uszczerbku dla art. 11, ust. 1 nie ma zastosowania do następujących czynności dochodzeniowych, które muszą być zawsze dostępne na mocy prawa krajowego państwa wykonującego:</p> <p>a) pozyskiwanie informacji lub materiałów dowodowych znajdujących się już w posiadaniu organu wykonującego, a informacje te lub materiały można było pozyskać zgodnie z prawem państwa wykonującego w ramach postępowania karnego lub do celów END;</p> <p>b) pozyskiwanie informacji zawartych w bazach danych prowadzonych przez organy policyjne lub organy wymiaru sprawiedliwości i bezpośrednio dostępnych dla organu wykonującego w ramach postępowania karnego;</p> <p>c) przesłuchanie świadka, biegłego, ofiary, podejrzanego lub</p>	T	Art. 1 pkt 8 (589zi, art. 589zi)	<p>Art. 589zi § 2. Jeżeli czynność dochodzeniowa określona w END nie jest przewidziana przez prawo polskie lub byłaby niedopuszczalna w podobnej sprawie krajowej, sąd lub prokurator informuje o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, wskazując termin do zmiany, uzupełnienia lub cofnięcia END oraz określając możliwą do przeprowadzenia zastępczą czynność dochodzeniową zgodną z celem END. Po bezskutecznym upływie terminu sąd lub prokurator postanawia o wykonaniu zastępczej czynności dochodzeniowej. Jeżeli zastępczej czynności nie da się określić, sąd lub prokurator odmawia wykonania END.</p> <p>§ 3. Zastępczej czynności dochodzeniowej nie przeprowadza się, jeżeli END dotyczy:</p> <p>1) dowodów już znajdujących się w posiadaniu sądu lub prokuratora;</p> <p>2) informacji z rejestrów i baz danych</p>	

	<p>oskarżonego lub osoby trzeciej na terytorium państwa wykonującego; d) wszelkie czynności dochodzeniowe nieobejmujące środków przymusu określone w prawie państwa wykonującego;</p> <p>e) identyfikacja osób posiadających abonament na określony numer telefonu lub adres IP.</p> <p>3. Organ wykonujący może także zastosować czynność dochodzeniową inną niż wskazana w END, gdy czynność dochodzeniowa wybrana przez organ wykonujący będzie miała taki sam rezultat jak czynność dochodzeniowa wskazana w END przy użyciu mniej inwazyjnych środków.</p> <p>4. Jeżeli organ wykonujący postanowi skorzystać z możliwości określonej w ust. 1 i 3, informuje o tym najpierw organ wydający, który może zdecydować o wycofaniu lub uzupełnieniu END.</p> <p>5. W przypadku gdy zgodnie z ust. 1 czynność dochodzeniowa wskazana w END nie istnieje w prawie państwa wykonującego lub nie byłaby dopuszczalna w podobnej sprawie krajowej, a brak jest innej czynności dochodzeniowej, która miałaby ten sam skutek co żądana czynność dochodzeniowa, organ wykonujący powiadamia organ wydający, że udzielenie żądanej pomocy nie było możliwe.</p>			<p>dostępnych dla sądu lub prokuratora wykonującego END;</p> <p>3) przesłuchania osoby na terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>4) dowodu, którego dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie nie wymaga wydania postanowienia;</p> <p>5) identyfikacji abonenta lub adresu IP.</p> <p>§ 4. W przypadkach, o których mowa w § 3, przeprowadza się czynność wskazaną w END.</p> <p>§ 5. Jeżeli uzyskanie dowodu określonego w END jest możliwe przez przeprowadzenie zastępczej czynności dochodzeniowej, innej niż wskazana w tym orzeczeniu i mniej dolegliwej dla osoby, której END dotyczy, sąd lub prokurator informuje o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia wskazując termin do zmiany, uzupełnienia lub cofnięcia END. Po upływie terminu sąd lub prokurator określa w postanowieniu przeprowadzenie zastępczej czynności dochodzeniowej.</p> <p>Art. 589zl § 3. Sąd lub prokurator niezwłocznie informuje organ wydający:</p> <p>4) o każdym przypadku odmowy wykonania END lub o postanowieniu przeprowadzenia innego dowodu na podstawie art. 589zi § 2 lub 4,</p>	
--	--	--	--	--	--

<p>Art. 11</p>	<p>Podstawy odmowy uznania lub wykonania 1. Bez uszczerbku dla art. 1 ust. 4, odmowa uznania lub wykonania END w państwie wykonującym może nastąpić, jeżeli:</p> <p>a) w prawie państwa wykonującego istnieje immunitet lub przywilej, który uniemożliwia wykonanie END lub istnieją przepisy o ustalaniu i ograniczaniu odpowiedzialności karnej związane z wolnością prasy i wolnością wypowiedzi w innych mediach, które to przepisy uniemożliwiają wykonanie END;</p> <p>b) w danym przypadku wykonanie END naruszałoby żywotne interesy w zakresie bezpieczeństwa narodowego, narażałoby na niebezpieczeństwo źródło informacji lub wiązałoby się z wykorzystaniem informacji niejawnych odnoszących się do określonych działań wywiadu;</p> <p>c) END wydano w postępowaniu, o którym mowa w art. 4 lit. b) i c), a dana czynność dochodzeniowa nie byłaby dopuszczalna na mocy prawa państwa wykonującego w podobnej sprawie krajowej;</p> <p>d) wykonanie END byłoby sprzeczne z zasadą <i>ne bis in idem</i>;</p> <p>e) END dotyczy zarzutu popełnienia przestępstwa poza terytorium państwa wydającego, ale częściowo lub w całości na terytorium państwa wykonującego, a czyn, w związku z którym wydano END, nie stanowi przestępstwa w państwie wykonującym;</p> <p>f) istnieją istotne przesłanki uznania, że wykonanie czynności dochodzeniowej wskazanej w END byłoby nie do pogodzenia ze spoczywającymi na państwie wykonania obowiązkami wynikającymi z art. 6 TUE i z Karty praw podstawowych;</p> <p>g) czyn, w związku z którym wydano END, nie stanowi przestępstwa na mocy prawa państwa wykonującego, o ile dotyczy on przestępstwa wymienionego wśród kategorii przestępstw wyszczególnionych w załączniku D i wskazanego w END przez organ wydający, a przestępstwo to w państwie wydającym podlega karze pozbawienia wolności lub środkowi polegającemu na pozbawieniu wolności na maksymalny okres co najmniej trzech lat; lub</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 8 (589 zj)</p>	<p>Art. 589zj. § 1. Odmawia się wykonania END, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sąd lub prokurator nie uzyskał wymaganego zezwolenia umożliwiającego przeprowadzenie czynności z udziałem osoby wskazanej w END; 2) w stosunku do osoby ściganej zapadło w państwie członkowskim Unii Europejskiej prawomocne orzeczenie co do tych samych czynów, które zostały wskazane w END, oraz, w przypadku skazania za te same czyny, osoba ścigana odbywa karę lub ją odbyła albo kara nie może być wykonana według prawa państwa, w którym zapadł wyrok skazujący; 3) wykonanie END mogłoby narazić na niebezpieczeństwo źródło informacji wykorzystywanych w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych; 4) END dotyczy przesłuchania osób, o których mowa w art. 178 lub art. 178a co do okoliczności określonych w tych przepisach, lub przesłuchania osób obowiązanych do zachowania tajemnicy co do okoliczności objętych zakazem przesłuchania określonych w przepisach szczególnych; 5) wykonanie END naruszyłoby wolności i prawa człowieka i obywatela; 6) żądana czynność zagrażałaby bezpieczeństwu narodowemu; 7) END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia, a wykonanie END skutkowałoby przedłużeniem okresu pozbawienia wolności tej osoby. <p>§ 2. Można odmówić wykonania END, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) czyn będący podstawą wydania END, inny 	
----------------	---	----------	--	--	--

<p>h) na mocy prawa państwa wykonującego stosowanie czynności dochodzeniowej wskazanej w END jest ograniczone do określonego wykazu lub określonej kategorii przestępstw lub do przestępstw zagrożonych karą o określonym maksymalnym wymiarze, ale nieobejmujących przestępstwa podanego w END.</p> <p>2.Ust. 1 lit. g) oraz h) nie mają zastosowania do czynności dochodzeniowych, o których mowa w art. 10 ust. 2.</p> <p>3.W przypadku gdy END dotyczy przestępstwa związanego z podatkami, opłatami, cłami i dewizami, organ wykonujący nie może odmówić uznania lub wykonania, powołując się na fakt, że prawo państwa wykonującego nie nakłada podatków lub opłat tego samego rodzaju lub nie przewiduje tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, cel czy dewiz, co prawo państwa wydającego.</p> <p>4.W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), d), e) i f), zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania lub wykonania, w całości lub w części, END, organ ten wszelkimi odpowiednimi metodami zasięga opinii organu wydającego oraz w stosownych przypadkach występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.</p> <p>5.W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), oraz w przypadku gdy uprawnienie do uchylenia danego przywileju lub immunitetu spoczywa w gestii organu państwa wykonującego, organ wykonujący niezwłocznie zwraca się do tego organu o wykonanie tego uprawnienia. W przypadku gdy uprawnienie do uchylenia przywileju bądź immunitetu leży w gestii organu innego państwa lub</p>			<p>niż wymieniony w art. 607w, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,</p> <p>2) czyn będący podstawą wydania END według prawa polskiego został popełniony, w całości lub w części, na terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej lub na polskim statku wodnym lub powietrznym i nie stanowi on przestępstwa według prawa polskiego,</p> <p>3) wykonanie END wiązałoby się z wykorzystaniem informacji niejawnych odnoszących się do czynności operacyjno-rozpoznawczych,</p> <p>4) według prawa polskiego czynność dochodzeniowa, której dotyczy END, nie może być przeprowadzona w sprawie o przestępstwo będące podstawą wydania END,</p> <p>5) według prawa polskiego czynność dochodzeniowa, której dotyczy END, nie może być przeprowadzona w postępowaniu, w którym END został wydany,</p> <p>6) END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia albo do Rzeczypospolitej Polskiej, a osoba ta nie wyraża na to zgody,</p> <p>7) END dotyczy przesłuchania przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, a oskarżony, który ma zostać przesłuchany, nie wyraża na to zgody.</p> <p>8) END dotyczy przesłuchania osób, o których mowa w art. 179 lub art. 180 § 1 i 2 co do okoliczności określonych</p>	
--	--	--	--	--

				<p>w tych przepisach.</p> <p>§ 3. Przepisów § 2 pkt 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.</p> <p>§ 4. W przypadku określonym w § 2 pkt 8, jeżeli END dotyczy osób i okoliczności określonych w art. 179 § 1 lub art. 180 § 1 i 2, sąd, działając z urzędu lub na wniosek prokuratora, orzeka w przedmiocie zwolnienia tych osób z zachowania tajemnicy. Przepisy art. 179 i art. 180 § 1 - 4 stosuje się.</p> <p>§ 5. Przed wydaniem postanowienia o odmowie wykonania END z przyczyn określonych w § 1 pkt 1 – 6 lub § 2 pkt 2, 3 i 8 sąd lub prokurator konsultuje się z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia w celu umożliwienia mu zmiany lub uzupełnienia END.</p> <p>§ 6. Nie można odmówić wykonania END z przyczyn określonych w § 2 pkt 1 i 4 jeżeli dotyczy czynności dochodzeniowych określonych w art. 589zi § 3.</p>	
Art. 12	<p>Terminy uznania lub wykonania</p> <p>1. Decyzja co do uznania lub wykonania jest podejmowana, a dana czynność dochodzeniowa — przeprowadzana, równie szybko i traktowana równie priorytetowo, jak w podobnej sprawie krajowej, a w każdym razie w terminie przewidzianym w niniejszym artykule.</p> <p>2. Jeżeli organ wydający zaznaczył w END, że — z uwagi na terminy proceduralne, ciężar przestępstwa lub inne szczególnie pilne okoliczności — konieczny jest termin krótszy niż wskazany w niniejszym artykule, lub jeżeli wskazał w END, że daną czynność dochodzeniową należy wykonać w określonym dniu, organ wykonujący uwzględnia ten wymóg w maksymalnym możliwym stopniu.</p> <p>3. Organ wykonujący podejmuje decyzję co do uznania lub</p>	T	<p>Art. 1 pkt 8 (589zg, art. 589zh)</p>	<p>Art. 589zg. § 1. Sąd lub prokurator orzeka w przedmiocie wykonania END w miarę możliwości niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania.</p> <p>§ 2. W uzasadnionych przypadkach, gdy termin określony w § 1 nie może być dotrzymany, orzeczenie w przedmiocie wykonania END powinno zostać wydane w terminie kolejnych 30 dni od dnia upływu tego terminu. O opóźnieniu należy powiadomić organ, który wydał END, podając przyczynę opóźnienia oraz przewidywany termin wydania orzeczenia w przedmiocie wykonania END.</p> <p>Art. 589zh. § 1. Jeżeli dowód, którego</p>	

	<p>wykonania END możliwie szybko i — bez uszczerbku dla ust. 5 — nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania END przez właściwy organ wykonujący.</p> <p>4. Jeżeli nie występują podstawy odroczenia określone w art. 15 lub jeżeli państwo wykonujące nie dysponuje jeszcze samo materiałem dowodowym, którego dotyczy czynność dochodzeniowa wskazana w END, organ wykonujący przeprowadza daną czynność dochodzeniową niezwłocznie, ale — nie naruszając ust. 5 — nie później niż 90 dni po podjęciu decyzji, o której mowa w ust. 3.</p> <p>5. Jeżeli w określonym przypadku właściwy organ wykonujący nie ma praktycznej możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 3 lub przeprowadzenia czynności dochodzeniowej w określonym dniu zgodnie z ust. 2, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i szacunkowy okres potrzebny do podjęcia decyzji. W takich przypadkach termin określony w ust. 3 można przedłużyć maksymalnie o 30 dni.</p> <p>6. Jeżeli w określonym przypadku właściwy organ wykonujący nie ma praktycznej możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 4, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego terminu wykonania danej czynności dochodzeniowej.</p>			<p>dotyczy END nie został jeszcze przeprowadzony, sąd lub prokurator przeprowadza ten dowód w miarę możliwości niezwłocznie po wydaniu postanowienia o wykonaniu END, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia wydania tego postanowienia. Jeżeli organ wydający END określił termin do przeprowadzenia dowodu, sąd lub prokurator w miarę możliwości uwzględni ten termin.</p> <p>§ 2. W uzasadnionych przypadkach, gdy termin określony w § 1 nie może być dotrzymany, o opóźnieniu należy powiadomić organ, który wydał END, podając przyczynę opóźnienia oraz przewidywany termin przeprowadzenia dowodu.</p>	
Art. 13	<p>Przekazywanie materiału dowodowego</p> <p>1. W wyniku wykonania END organ wykonujący przekazuje państwu wydającemu bez zbędnej zwłoki pozyskany lub będący już w posiadaniu właściwych organów państwa wykonującego materiał dowodowy. Jeżeli wystąpiono o to w END i jeżeli możliwość taką dopuszcza prawo państwa wykonującego, materiał dowodowy przekazuje się natychmiast właściwym organom państwa wydającego, które pomagają w wykonaniu END zgodnie z art. 9 ust. 4.</p> <p>2. Przekazanie materiału dowodowego może zostać zawieszona do czasu podjęcia decyzji dotyczącej środka odwoławczego,</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589zo)	<p>Art. 589zo. § 1. Dowody uzyskane w wykonaniu END są niezwłocznie przekazywane państwu wydania orzeczenia. W przypadku określonym w art. 589zn § 1 mogą być one przekazywane, na wniosek państwa wydania orzeczenia, przedstawicielowi organu wydającego END.</p> <p>§ 2. Przekazując dowody uzyskane w wykonaniu END sąd lub prokurator może, po konsultacjach z państwem wydania orzeczenia, zastrzec ich zwrot.</p>	

	<p>chyba że w END wskazano dostateczne powody, dla których natychmiastowe przekazanie jest niezbędne do właściwego prowadzenia dochodzenia lub do zachowania praw osób. Jednak przekazanie materiału dowodowego zostaje zawieszona, jeżeli spowodowałoby poważną i nieodwracalną szkodę osobie, której dotyczy END.</p> <p>3.Przekazując uzyskany materiał dowodowy, organ wykonujący zaznacza, czy wymaga jego zwrotu do państwa wykonującego, gdy tylko przestanie być potrzebny państwu wydającemu.</p> <p>4.Gdy przedmioty, dokumenty lub dane mają znaczenie także dla innych postępowań, organ wykonujący może, na wyraźny wniosek i po konsultacjach z organem wydającym, tymczasowo przekazać ten materiał dowodowy pod warunkiem jego zwrotu do państwa wykonującego, gdy tylko przestanie on być potrzebny w państwie wydającym lub w każdym innym momencie uzgodnionym między właściwymi organami.</p>				
Art. 14	<p>Środki odwoławcze</p> <p>1.Państwa członkowskie zapewniają, by w odniesieniu do czynności dochodzeniowych wskazanych w END przysługiwały środki odwoławcze równoważne środkom, które przysługiwałyby w podobnej sprawie krajowej.</p> <p>2.Merytoryczne podstawy wydania END można kwestionować wyłącznie w drodze zarzutu w państwie wydającym, bez uszczerbku dla gwarancji dotyczących praw podstawowych w państwie wykonującym.</p> <p>3.O ile nie podważy to poufności dochodzenia zgodnie z art. 19 ust. 1, organ wydający i organ wykonujący przedsięwzięją stosowne środki, by zapewnić przekazanie informacji o przewidzianych w prawie krajowym możliwościach skorzystania ze środków odwoławczych, gdy zaistnieje możliwość ich zastosowania, i w odpowiednim czasie, by umożliwić ich skuteczne wykonanie.</p> <p>4.Państwa członkowskie zapewniają, by terminy na skorzystanie ze środka odwoławczego były takie same jak terminy obowiązujące w podobnych sprawach krajowych i by były</p>	T	Art. 1 pkt 8 (589w, art. 589zc, art. 589ze)	<p>Art. 589w § 4. Postanowienie o wydaniu END, dotyczącego kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy rozdziału 26 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 589zc. § 1. Na postanowienie w przedmiocie wydania END zażalenie nie przysługuje, chyba że przepis szczególny dotyczący czynności wskazanej w END stanowi inaczej.</p> <p>§ 2. O wniesieniu zażalenia, jak również o treści rozstrzygnięcia zapadłego w wyniku jego rozpoznania, należy niezwłocznie powiadomić właściwy organ państwa wykonania orzeczenia.</p> <p>Art. 589ze § 7. Na postanowienie o</p>	

	<p>stosowane w sposób gwarantujący możliwość skutecznego skorzystania z tych środków odwoławczych przez osoby, których to dotyczy.</p> <p>5.Organ wydający i organ wykonujący informują się nawzajem o środkach odwoławczych, z których skorzystano przeciw wydaniu, uznaniu lub wykonaniu END.</p> <p>6.Wniesienie środka odwoławczego nie wstrzymuje wykonania czynności dochodzeniowej, chyba że taki skutek przewidziano w odniesieniu do podobnych spraw krajowych.</p> <p>7.Państwo wydające uwzględnia skuteczne zakwestionowanie na drodze prawnej uznania lub wykonania END zgodnie z prawem krajowym. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów proceduralnych, państwa członkowskie zapewniają, by w postępowaniu karnym w państwie wydającym przy ocenie materiału dowodowego uzyskanego za pomocą END przestrzegane było prawo do obrony i do rzetelnego postępowania.</p>			<p>wykonaniu END zażalenie nie przysługuje, chyba że przepis szczególny dotyczący postanowienia o wykonaniu czynności tożsamej z czynnością wskazaną w END stanowi inaczej. W zażaleniu na czynność skarżący może domagać się wyłącznie zbadania zgodności postanowienia o wykonaniu END z prawem polskim i prawidłowości jej przeprowadzenia.</p> <p>§ 8. O wniesieniu zażalenia, jak również o treści rozstrzygnięcia zapadłego w wyniku jego rozpoznania, należy niezwłocznie powiadomić właściwy organ państwa wydania orzeczenia.</p>	
Art. 15	<p>Podstawy odroczenia uznania lub odroczenia wykonania</p> <p>1.Uznanie lub wykonanie END w państwie wykonującym można odroczyć, jeżeli:</p> <p>a) jego wykonanie mogłoby zaszkodzić toczącemu się dochodzeniu lub postępowaniu karnemu — o okres uznany przez państwo wykonujące za zasadny;</p> <p>b) odnośne przedmioty, dokumenty lub dane są już wykorzystywane w innym postępowaniu — dopóki nie będą już one w nim potrzebne.</p> <p>2.Gdy tylko ustanie podstawa odroczenia, organ wykonujący natychmiast podejmuje czynności konieczne do wykonania END oraz w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie informuje o tym organ wydający.</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589zk)	<p>Art. 589zk. § 1. Właściwy sąd lub prokurator może postanowić o odroczeniu wykonania END niezbędny okres, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jego wykonanie mogłoby zaszkodzić toczącemu się postępowaniu karnemu; 2) przedmioty, dokumenty lub dane są wykorzystywane w innym postępowaniu. <p>§ 2. Po ustaniu przyczyny odroczenia właściwy sąd lub prokurator niezwłocznie przystępuje do wykonania END, informując o tym jednocześnie organ wydający END.</p>	
Art. 16	<p>Obowiązek informowania</p> <p>1.Właściwy organ państwa wykonującego, który otrzymuje END, potwierdza jego otrzymanie niezwłocznie, a w każdym razie najpóźniej w terminie tygodnia od otrzymania END — wypełniając i odsyłając formularz zamieszczony w załączniku B. Jeżeli zgodnie z art. 7 ust. 3 został wyznaczony organ centralny, obowiązek ten ma zastosowanie zarówno do tego organu</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589zl)	<p>Art. 589zl. § 1. Sąd lub prokurator potwierdza otrzymanie END niezwłocznie, nie później niż w terminie tygodnia od dnia od jego otrzymania.</p> <p>§ 2. Potwierdzenie zawiera w szczególności informacje o organie, który otrzymał END lub organie, któremu END</p>	

	<p>centralnego, jak i do organu wykonującego, który otrzymał END za pośrednictwem organu centralnego. W przypadkach określonych w art. 7 ust. 6 obowiązek ten ma zastosowanie zarówno do właściwego organu, który go otrzymał pierwotnie, jak i do organu wykonującego, któremu END został ostatecznie przekazany.</p> <p>2. Bez uszczerbku dla art. 10 ust. 4 i 5, organ wykonujący informuje natychmiast w dowolny sposób organ wydający:</p> <p>a) jeżeli organ wykonujący nie jest w stanie podjąć decyzji co do uznania lub wykonania END, gdyż formularz określony w załączniku A jest niekompletny lub ewidentnie błędnie wypełniony;</p> <p>b) jeżeli wykonując END, organ wykonujący uzna bez dalszych dociekań, że celowe może być przeprowadzenie czynności dochodzeniowych, których nie przewidziano pierwotnie lub których nie można było wskazać w momencie wydawania END — po to, aby organ wydający mógł w danej sprawie podjąć dalsze działania; lub</p> <p>c) jeżeli organ wykonujący ustali, że w konkretnym przypadku nie jest w stanie dopełnić formalności i procedur wyraźnie określonych przez organ wydający zgodnie z art. 9.</p> <p>Na wniosek organu wydającego przekazane informacje zostają niezwłocznie potwierdzone w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.</p> <p>3. Bez uszczerbku dla art. 10 ust. 4 i 5 organ wykonujący niezwłocznie informuje organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie:</p> <p>a) o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie art. 10 lub 11;</p> <p>b) o wszelkich decyzjach o odroczeniu wykonania lub uznania END, o powodach odroczenia oraz, o ile to możliwe, o spodziewanym okresie odroczenia.</p>			<p>został przekazany zgodnie z właściwością.</p> <p>§ 3. Sąd lub prokurator niezwłocznie informuje organ wydający END:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) o niemożności wydania postanowienia w sprawie END, w przypadku gdy formularz END jest niekompletny lub błędnie wypełniony; 2) jeżeli uzna, że celowe może być przeprowadzenie czynności dochodzeniowych, których nie przewidziano lub których nie można było wskazać w chwili wydawania END; 3) o niemożności dopełnienia formalności i procedur wskazanych przez organ wydający END; 4) o każdym przypadku odmowy wykonania END lub o postanowieniu przeprowadzenia innego dowodu na podstawie art. 589zi § 2 lub 4; 5) o każdym przypadku odroczenia wykonania END, podając przyczyny uzasadniające odroczenie i jego okres; 6) o uchyleniu lub zakończeniu okresu zabezpieczenia stosowanego zgodnie z art. 589zp. <p>§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza potwierdzającego otrzymanie END, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wydania orzeczenia pełnych informacji o otrzymaniu END.</p>	
Art. 17	<p>Odpowiedzialność karna funkcjonariuszy</p> <p>Gdy w ramach stosowania niniejszej dyrektywy funkcjonariusze państwa wydającego są obecni na terytorium państwa wykonującego, to w zakresie przestępstw popełnionych przez nich lub przeciwko nim traktuje się ich tak jak funkcjonariuszy państwa wykonującego.</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589zn)	Art. 589zn. § 1. Na wniosek państwa wydania orzeczenia, przedstawicielowi organu wydającego END umożliwia się obecność przy wykonywaniu czynności, których dotyczy END, jeżeli nie jest to sprzeczne z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej i	

				<p>nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa narodowego.</p> <p>§ 2. Przedstawiciel, o którym mowa w § 1, za zgodą sądu lub prokuratora, może zadawać określone pytania lub w inny sposób uczestniczyć w przeprowadzeniu dowodu.</p> <p>§ 3. Przedstawiciela, o którym mowa w § 1, uważa się za funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.</p>	
Art. 18	<p>Odpowiedzialność cywilna funkcjonariuszy</p> <p>1. W przypadkach, gdy w ramach stosowania niniejszej dyrektywy funkcjonariusze państwa członkowskiego są obecni na terytorium innego państwa członkowskiego, za wszelkie szkody spowodowane przez swoich funkcjonariuszy podczas działań odpowiada to pierwsze państwo członkowskie zgodnie z prawem państwa członkowskiego, na którego terytorium działają ci funkcjonariusze.</p> <p>2. Państwo członkowskie, na którego terytorium powstała szkoda określona w ust. 1, naprawia taką szkodę na warunkach mających zastosowanie do szkody spowodowanej przez jego własnych funkcjonariuszy.</p> <p>3. Państwo członkowskie, którego funkcjonariusze wyrządzili szkodę jakiegokolwiek osobie na terytorium innego państwa członkowskiego, w pełni zwraca wszelkie kwoty, które to drugie państwo członkowskie wypłaciło ofiarom lub osobom uprawnionym w ich miejsce.</p> <p>4. Bez uszczerbku dla możliwości dochodzenia swoich praw wobec osób trzecich i z wyłączeniem ust. 3, każde państwo członkowskie w przypadkach, o których mowa w ust. 1, odstępuje od żądania naprawienia szkód, których doznało ze strony innego państwa członkowskiego.</p>	<p>N – art. 417 kc T art. 1 pkt 8 (art. 589za i 589zn)</p>		<p>Art. 589za. § 1 Organ wydający END może zażądać, aby przy przeprowadzeniu dowodu był obecny jego przedstawiciel.</p> <p>§ 2. Jeżeli według prawa państwa wykonania orzeczenia państwo to poniosło odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez przedstawiciela, o którym mowa w § 1, w związku z wykonaniem END wydanego przez polski sąd albo prokuratora, na wniosek właściwego organu tego państwa Skarb Państwa zwraca mu kwotę pieniężną stanowiącą równowartość wypłaconego odszkodowania.</p> <p>Art. 589zn § 4. Jeżeli Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez przedstawiciela, o którym mowa w § 1 w związku z wykonaniem END wydanego przez organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Skarb Państwa występuje do właściwego organu tego państwa o zwrot wypłaconej kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość wypłaconego odszkodowania.</p>	
Art. 19	<p>Poufność</p> <p>1. Każde państwo członkowskie podejmuje konieczne środki, aby wykonując END, organ wydający i organ wykonujący należycie uwzględniały poufny charakter dochodzenia.</p>	<p>N – brak potrzeby odrębnych mechanizmów od tych</p>			

	<p>2.Organ wykonujący gwarantuje zgodnie ze swoim prawem krajowym poufność faktów i treści podanych w END, jednak obowiązek nie dotyczy tych faktów i treści, których ujawnienie jest niezbędne do wykonania danej czynności dochodzeniowej. Jeżeli organ wykonujący nie jest w stanie dopełnić wymogu poufności, informuje o tym niezwłocznie organ wydający.</p> <p>3.W razie braku odmiennych wytycznych ze strony organu wykonującego, organ wydający nie ujawnia, zgodnie ze swoim prawem krajowym, żadnych materiałów dowodowych ani informacji dostarczonych przez organ wykonujący w zakresie, w jakim ujawnienie nie jest konieczne do dochodzenia lub postępowania opisanego w END.</p> <p>4.Każde państwo członkowskie podejmuje konieczne środki, aby banki nie ujawniały danemu klientowi banku ani innym osobom trzecim, że państwu wydającemu przekazano informacje zgodnie z art. 26 i 27 ani że prowadzone jest dochodzenie.</p>	<p>przewidzianych w prawie krajowym z uwagi na obowiązujące dla zwykłego postępowania karnego (np. dostęp do akt, jawność posiedzeń) Jak również z uwagi na art. 133a ust. 10 ustawy – prawo bankowe</p>			
Art. 20	<p>Ochrona danych osobowych Przy wykonywaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają ochronę danych osobowych i ich przetwarzanie może się odbywać jedynie zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/977/WSiSW (1) oraz z zasadami zawartymi w Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych i w protokole dodatkowym do niej. Dostęp do takich danych jest ograniczony, bez uszczerbku dla praw osób, których dane dotyczą. Jedynie osoby upoważnione mogą mieć dostęp do takich danych.</p>	<p>N - brak potrzeby odrębnych mechanizmów z uwagi na obowiązujące przepisy w zakresie ochrony danych osobowych</p>			
Art. 21	<p>Koszty 1.O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, państwo wykonujące ponosi wszelkie koszty powstałe na jego terytorium w związku z wykonaniem END.</p> <p>2.Jeżeli organ wykonujący uzna, że koszty wykonania END mogą okazać się szczególnie wysokie, może on skonsultować się z organem wydającym, by ustalić, czy i jak można podzielić koszty lub zmienić END. Organ wykonujący uprzednio szczegółowo informuje organ wydający o części kosztów uznanej za szczególnie wysoką.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 8 (art. 589 zb, art. 589 zr)</p>	<p>Art. 589zb § 4. Jeżeli wykonanie END wiązałoby się ze znacznymi kosztami i jeżeli nie zawarto porozumienia z państwem wykonania orzeczenia w sprawie podziału tych kosztów, organ wydający END może zdecydować o całkowitym lub częściowym wycofaniu END albo o poniesieniu kosztów przez ten organ.</p> <p>§ 5. Koszty związane z czasowym wydaniem osoby pozbawionej wolności ponosi organ wydający END.</p>	

	<p>3.W wyjątkowych sytuacjach, gdy nie osiągnięto porozumienia w odniesieniu do kosztów, o których mowa w ust. 2, organ wydający może podjąć decyzję o:</p> <p>a) częściowym lub całkowitym wycofaniu END; lub</p> <p>b) podtrzymaniu END oraz przejęciu tej części kosztów, która uznana została za szczególnie wysoka.</p>			<p>Art. 589zr. § 1. Koszty związane z wykonaniem END ponosi Skarb Państwa. W uzasadnionych przypadkach sąd lub prokurator może wystąpić do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o zwrot całości lub części przewidywanych wydatków albo o zmianę END.</p> <p>§ 2. Koszty związane z czasowym wydaniem osoby pozbawionej wolności ponosi państwo wydania orzeczenia.</p>	
Art. 22	<p>Tymczasowe przekazanie osób pozbawionych wolności do państwa wydającego do celów przeprowadzenia czynności dochodzeniowej</p> <p>1.END można wydać w celu tymczasowego przekazania osoby pozbawionej wolności w państwie wykonującym w związku z przeprowadzeniem czynności dochodzeniowej służącej gromadzeniu materiału dowodowego, która to czynność wymaga obecności tej osoby na terytorium państwa wydającego, pod warunkiem że osoba ta zostanie odesłana z powrotem w terminie określonym przez państwo wykonujące.</p> <p>2.Oprócz podstaw odmowy uznania lub wykonania, o których mowa w art. 11, odmowę wykonania END mogą również uzasadniać następujące okoliczności:</p> <p>a) osoba pozbawiona wolności nie wyraża zgody; lub</p> <p>b) przekazanie może skutkować przedłużeniem okresu pozbawienia tej osoby wolności.</p> <p>3.Bez uszczerbku dla ust. 2 lit. a), gdy państwo wykonujące uznaje to za konieczne ze względu na wiek lub stan fizyczny lub psychiczny danej osoby pozbawionej wolności, jej przedstawicielowi prawnemu umożliwia się wyrażenie opinii na temat tymczasowego przekazania.</p> <p>4.W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zezwolenia na tranzyt osoby pozbawionej wolności przez terytorium trzeciego państwa członkowskiego (zwanego dalej „tranzytowym państwem członkowskim”) udziela się na wniosek, do którego załączane są wszelkie niezbędne dokumenty.</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589z, art. 589zj, art. 589ze, art. 589zs)	<p>Art. 589z. § 1 . Jeżeli END dotyczy czasowego wydania do Rzeczypospolitej Polskiej osoby pozbawionej wolności na terytorium państwa wykonania orzeczenia w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, przepis art. 589a stosuje się odpowiednio. Sąd lub prokurator zarządza zwolnienie osoby, jeżeli państwo wykonania orzeczenia o to wystąpi.</p> <p>§ 2. Wydana czasowo osoba pozbawiona wolności, o której mowa w § 1, nie może być ścigana, ani zatrzymana, ani też tymczasowo aresztowana z powodu przestępstwa popełnionego przed przekroczeniem polskiej granicy państwowej, niewskazanego w END. Nie może być także w stosunku do niej wykonana kara orzeczona za takie przestępstwo.</p> <p>§ 3. Zakazów określonych w § 2 nie stosuje się wobec osoby, która mogąc opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, znajduje się na nim po upływie 15 dni od dnia otrzymania informacji od sądu lub prokuratora, że jej obecność stała się zbędna dla postępowania karnego, albo powróci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie tego terminu.</p> <p>§ 4. Przed wydaniem END dotyczącego czasowego wydania osoby</p>	

<p>5. Uzgodnienia praktyczne dotyczące tymczasowego przekazania osoby, w tym szczegółowe warunki pozbawienia wolności w państwie wydającym, a także daty jej przekazania z terytorium państwa wykonującego i powrotu na nie są przedmiotem ustaleń między państwem wydającym a państwem wykonującym, przy zapewnieniu, że uwzględniony został stan fizyczny lub psychiczny danej osoby, a także poziom bezpieczeństwa wymagany w państwie wydającym.</p> <p>6. Osoba przekazywana pozostaje pozbawiona wolności na terytorium państwa wydającego, a jeżeli dochodzi do tranzytu — na terytorium tranzytowego państwa członkowskiego, w związku z czynami lub wyrokami, które były podstawą pozbawienia jej wolności w państwie wykonującym, chyba że państwo wykonujące wystąpi o jej zwolnienie.</p> <p>7. Okres pozbawienia wolności na terytorium państwa wydającego zalicza się na poczet okresu pozbawienia wolności, któremu przekazywana osoba musi lub będzie musiała się poddać na terytorium państwa wykonującego.</p> <p>8. Bez uszczerbku dla ust. 6, przekazanej osobie nie ściga się, nie pozbawia wolności ani nie poddaje żadnym innym ograniczeniom wolności osobistej w państwie wydającym w związku z czynami lub wyrokami, które nastąpiły przed jej wyjazdem z terytorium państwa wykonującego, i które nie zostały wyszczególnione w odnośnym END.</p> <p>9. Immunitet, o którym mowa w ust. 8, ustaje, jeżeli po piętnastu kolejnych dniach liczonych od dnia, w którym obecność przekazanej osoby przestaje być wymagana przez organy wydające, osoba ta miała możliwość wyjazdu, lecz:</p> <p>a) pozostała na terytorium tego państwa; lub</p> <p>b) po opuszczeniu jego terytorium powróciła na nie.</p> <p>10. Koszty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ponoszone zgodnie z art. 21, poza kosztami związanymi z przekazaniem osoby do i z państwa wydającego, które są</p>		<p>pozbawionej wolności na terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej organ wydający wysłuchuje tę osobę.</p> <p>§ 5. Jeżeli END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności na terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, okres faktycznego pozbawienia wolności tej osoby w innym państwie członkowskim zalicza się na poczet orzeczonej lub wykonywanej w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności.</p> <p>Art. 589zj § 1. Odmawia się wykonania END, jeżeli:</p> <p>7) END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia, a wykonanie END skutkowałoby przedłużeniem okresu pozbawienia wolności tej osoby.</p> <p>§ 2. Można odmówić wykonania END, jeżeli:</p> <p>6) END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia albo do Rzeczypospolitej Polskiej, a osoba ta nie wyraża na to zgody,</p> <p>Art. 589ze § 3. Sąd okręgowy jest wyłącznie właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END, dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do państwa wydania orzeczenia w celu przeprowadzenia w tym państwie czynności dochodzeniowej. Przed wydaniem postanowienia należy wysłuchać osobę, której dotyczy END.</p> <p>Art. 589zs. § 1 Na wniosek państwa</p>	
--	--	---	--

	ponoszone przez to państwo.			<p>wykonania lub wydania orzeczenia Minister Sprawiedliwości udziela zezwolenia na przewóz osoby pozbawionej wolności czasowo wydanej przez terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>§ 2. Wniosek o zezwolenie na przewóz zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu wnioskującego; 2) datę oraz miejsce wydania END; 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo osoby; 4) wskazanie czynności dochodzeniowej, na potrzeby której osoba jest czasowo wydawana. <p>§ 3. W przypadku korzystania z drogi powietrznej bez planowanego lądowania, można poprzestać na powiadomieniu Ministra Sprawiedliwości o przewożeniu osoby ściganej nad terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli jednak nastąpi nieprzewidziane lądowanie, państwo wykonania orzeczenia dostarcza niezwłocznie dane, o których mowa w § 2.</p> <p>§ 4. Jeżeli jest to uzasadnione długością pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Rzeczypospolitej Polskiej osoby pozbawionej wolności i przewożonej przez to terytorium w celu jej czasowego wydania, do osoby tej stosuje się odpowiednio przepis art. 589zf.</p> <p>Koszty jak w tabeli do art. 21 dyrektywy</p>	
Art. 23	<p>Tymczasowe przekazanie osób pozbawionych wolności do państwa wykonującego do celów przeprowadzenia czynności dochodzeniowej</p> <p>1.END można wydać po to, aby osoba pozbawiona wolności w państwie wydającym została tymczasowo przekazana do celów przeprowadzenia czynności dochodzeniowej mającej na celu zgromadzenie materiału dowodowego, która to czynność wymaga obecności tej osoby na terytorium państwa</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art.589 ze, art. 589z)	<p>Art. 589ze § 4. Sąd okręgowy jest wyłącznie właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie wykonania END, dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do Rzeczypospolitej Polskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej.</p> <p>Art. 589z. § 1 . Jeżeli END dotyczy</p>	

	<p>wykonywającego.</p> <p>2.Art. 22 ust. 2 lit. a) i ust. 3–9 stosuje się odpowiednio do tymczasowego przekazania na mocy niniejszego artykułu.</p> <p>3.Koszty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ponoszone zgodnie z art. 21, poza kosztami związanymi z przekazaniem danej osoby do i z państwa wykonywającego, które są ponoszone przez państwo wydające.</p>		<p>czasowego wydania do Rzeczypospolitej Polskiej osoby pozbawionej wolności w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, przepis art. 589a stosuje się odpowiednio. Sąd lub prokurator zarządza zwolnienie osoby, jeżeli państwo wydania END o to wystąpi.</p> <p>§ 2. Wydana czasowo osoba pozbawiona wolności, o której mowa w § 1, nie może być ścigana, ani zatrzymana, ani też tymczasowo aresztowana z powodu przestępstwa popełnionego przed przekroczeniem polskiej granicy państwowej, niewskazanego w END. Nie może być także w stosunku do niej wykonana kara orzeczona za takie przestępstwo.</p> <p>§ 3. Zakazów określonych w § 2 nie stosuje się wobec osoby, która mogąc opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, znajduje się na nim po upływie 15 dni od dnia otrzymania informacji sądu lub prokuratora, że jej obecność stała się zbędna dla postępowania karnego albo powróci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po upływie tego terminu.</p> <p>§ 4. Przed wydaniem END dotyczącego czasowego wydania osoby pozbawionej wolności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej organ wydający END wysłuchuje tę osobę.</p> <p>§ 5. Jeżeli END dotyczy czasowego wydania osoby pozbawionej wolności do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej, okres faktycznego pozbawienia wolności tej osoby w innym państwie członkowskim zalicza się na poczet orzeczonej lub wykonywanej w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia</p>	
--	---	--	---	--

				wolności. Koszty jak w tabeli do art. 21 dyrektywy. Podstawy odmowy jak w tabeli do art. 22.
Art. 24	<p>Przesłuchanie w formie wideokonferencji lub z wykorzystaniem innej formy przekazu audiowizualnego</p> <p>1. Jeżeli dana osoba znajduje się na terytorium państwa wykonującego i musi zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez właściwy organ państwa wydającego, organ wydający może wydać END w celu przesłuchania świadka lub biegłego z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego, zgodnie z ust. 5–7. Organ wydający może wydać END również w celu przesłuchania podejrzanego lub oskarżonego z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego.</p> <p>2. Oprócz podstaw odmowy uznania lub wykonania, o których mowa w art. 11, wykonania END można odmówić w następujących przypadkach: a) podejrzanego lub oskarżonego nie wyraża zgody; lub b) wykonanie takiej czynności dochodzeniowej w konkretnym przypadku byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa wykonującego.</p> <p>3. Organ wydający i organ wykonujący uzgadniają między sobą kwestie praktyczne. Przy uzgadnianiu takich kwestii organ wykonujący zobowiązuje się, że: a) wezwie danego świadka lub biegłego do stawiennictwa, wskazując termin i miejsce przesłuchania; b) wezwie podejrzanego lub oskarżonego do stawiennictwa na przesłuchaniu w trybie przewidzianym w prawie państwa wykonującego i poinformuje takie osoby o ich prawach na mocy prawa państwa wydającego, z wyprzedzeniem umożliwiającym skuteczne skorzystanie z przysługującego im prawa do obrony; c) zapewni ustalenie tożsamości osoby, która ma zostać przesłuchana.</p> <p>4. Jeżeli w okolicznościach danej sprawy organ wykonujący nie</p>	T, w pozostałym zakresie zastosowanie znajdują przepisy kpk dotyczące przesłuchania i innych czynności (zapewnienie tłumacza, pouczenie o prawach, sporządzenia protokołu, możliwości odmowy zeznań lub złożenia zeznań niezgodnych z prawdą)	Art. 1 pkt 8 (art. 589zj,	Art. 589zj § 1. Odmawia się wykonania END, jeżeli: 3) wykonanie END mogłoby narazić na niebezpieczeństwo źródło informacji wykorzystywanych w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych, 4) END dotyczy przesłuchania osób, o których mowa w art. 178 lub art. 178a co do okoliczności określonych w tych przepisach, lub przesłuchania osób obowiązanych do zachowania tajemnicy co do okoliczności objętych zakazem przesłuchania określonych w przepisach szczególnych, 5) wykonanie END naruszyłoby wolności i prawa człowieka i obywatela, § 2. Można odmówić wykonania END, jeżeli: 7) END dotyczy przesłuchania przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, a osoba, która ma zostać przesłuchana, nie wyraża na to zgody

<p>ma dostęp do środków technicznych umożliwiających przeprowadzenie przesłuchania w formie wideokonferencji, środki takie może mu za obopólną zgodą udostępnić państwo wydające.</p> <p>5.Do przesłuchania z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego zastosowanie mają następujące zasady:</p> <p>a) przedstawiciel właściwego organu państwa wykonującego jest obecny w czasie przesłuchania i korzysta w razie konieczności z pomocy tłumacza; osoba ta odpowiada też za zapewnienie ustalenia tożsamości osoby, która ma zostać przesłuchana i za przestrzeganie podstawowych zasad prawa państwa wykonującego. Jeżeli organ wykonujący uzna, że podczas przesłuchania doszło do naruszenia podstawowych zasad prawa państwa wykonującego, podejmuje natychmiast niezbędne kroki, aby zapewnić kontynuowanie przesłuchania zgodnie z tymi zasadami;</p> <p>b) środki ochrony osoby, która ma zostać przesłuchana, zostają w razie konieczności uzgodnione przez właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego;</p> <p>c) przesłuchanie jest prowadzone bezpośrednio przez właściwy organ lub pod kierunkiem właściwego organu państwa wydającego, zgodnie z jego własnymi przepisami;</p> <p>d) na żądanie państwa wydającego lub osoby, która ma zostać przesłuchana, państwo wykonujące zapewnia jej w razie potrzeby pomoc tłumacza ustnego;</p> <p>e) podejrzani lub oskarżeni są informowani przed przesłuchaniem o prawach procesowych, które im przysługują, w tym o prawie do odmowy składania wyjaśnień, na mocy prawa państwa wykonującego i państwa wydającego. Świadkowie i biegli mogą skorzystać z prawa do odmowy składania zeznań, które przysługuje im na mocy przepisów państwa wykonującego lub wydającego, i są o tym informowani przed przesłuchaniem.</p>				
--	--	--	--	--

	<p>6. Bez uszczerbku dla środków uzgodnionych dla ochrony osób, organ wykonujący sporządza na zakończenie przesłuchania protokół, w którym odnotowuje datę i miejsce przesłuchania, tożsamość przesłuchanej osoby, tożsamość i funkcję wszystkich innych osób z państwa wykonującego uczestniczących w przesłuchaniu, wszelkie złożone przyrzeczenia oraz warunki techniczne przesłuchania. Organ wykonujący przekazuje ten protokół organowi wydającemu.</p> <p>7. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne kroki w celu zapewnienia, by w przypadku gdy dana osoba jest przesłuchiwana na jego terytorium na mocy niniejszego artykułu i mimo obowiązku złożenia zeznań odmawia ich złożenia lub składa zeznania niezgodne z prawdą, jego prawo krajowe było stosowane w taki sam sposób, jak w przypadku gdyby przesłuchanie było prowadzone w ramach postępowania krajowego</p>				
Art. 25	<p>Przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej</p> <p>1. Jeżeli dana osoba znajduje się na terytorium jednego państwa członkowskiego, a musi zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez właściwe organy innego państwa członkowskiego, organ wydający tego drugiego państwa członkowskiego może — gdy nie jest to odpowiednie lub możliwe, by osoba, która ma być przesłuchana, pojawiała się osobiście na terytorium tego państwa — po przeanalizowaniu innych stosownych środków, wydać END w celu przesłuchania świadka lub biegłego z wykorzystaniem telekonferencji, zgodnie z ust. 2.</p> <p>2. O ile nie postanowiono inaczej, art. 24 ust. 3, 5, 6 i 7 stosuje się odpowiednio do przesłuchań z wykorzystaniem telekonferencji.</p>	N			
Art. 26	<p>Informacje o rachunkach bankowych i innych rachunkach finansowych</p> <p>1. END można wydać w celu ustalenia, czy osoba fizyczna lub prawna objęta danym postępowaniem karnym posiada lub kontroluje jeden lub kilka dowolnego rodzaju rachunków w jakimkolwiek banku na terytorium państwa wykonującego, a jeżeli tak — w celu uzyskania wszelkich szczegółowych informacji dotyczących zidentyfikowanych rachunków.</p>	<p>T – art. 1 pkt 8 (art. 589ze)</p> <p>N – np. art. 105, 106b ustawy Prawo bankowe i in. Ustawy przewidujące</p>		Art. 589ze § 9. Jeżeli przepis szczególny uzależnia ujawnienie informacji od wystąpienia przez sąd lub prokuratora z żądaniem ich ujawnienia w związku z toczącym się postępowaniem o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, END wraz z prawomocnym postanowieniem sądu lub prokuratora o jego wykonaniu zastępuje takie żądanie.	

	<p>2. Każde państwo członkowskie podejmuje konieczne działania umożliwiające mu udzielanie informacji, o których mowa w ust. 1, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule.</p> <p>3. Informacje określone w ust. 1 dotyczą także rachunków, do korzystania z których osoba objęta danym postępowaniem karnym posiada pełnomocnictwo, jeżeli informacji tych zażądano w END.</p> <p>4. Obowiązek ustanowiony w niniejszym artykule ma zastosowanie tylko w takim zakresie, w jakim bank prowadzący dany rachunek dysponuje odnośnymi informacjami.</p> <p>5. W END organ wydający uzasadnia, dlaczego uważa, że prawdopodobne jest, iż żądane informacje będą miały zasadnicze znaczenie dla danego postępowania karnego, i na jakiej podstawie przypuszcza, że banki w państwie wykonującym prowadzą dany rachunek, oraz w miarę możliwości wskazuje, o które banki może chodzić. Podaje on również w END wszelkie posiadane informacje mogące ułatwić jego wykonanie.</p> <p>6. END można wydać również w celu ustalenia, czy osoba fizyczna lub prawna objęta danym postępowaniem karnym posiada jeden lub więcej rachunków w jakiegokolwiek pozabankowej instytucji finansowej na terytorium państwa wykonującego. Ust. 3–5 stosuje się odpowiednio. W takim przypadku i w uzupełnieniu podstaw odmowy uznania i wykonania, o których mowa w art. 11, wykonania END można również odmówić, jeżeli przeprowadzenie danej czynności dochodzeniowej nie byłoby dozwolone w podobnej sprawie krajowej.</p>	<p>udzielenie informacji objętej tajemnicą na żądanie sądu lub prokuratora</p>			
<p>Art. 27</p>	<p>Informacje o transakcjach bankowych i innych transakcjach finansowych</p> <p>1. END może zostać wydany w celu uzyskania szczegółowych informacji o konkretnych rachunkach bankowych i o transakcjach bankowych, które zostały przeprowadzone w określonym okresie za pomocą jednego lub kilku rachunków wskazanych w END, w tym w celu uzyskania szczegółowych informacji o rachunku nadawcy lub odbiorcy.</p>	<p>Jw.</p>		<p>Jw.</p>	

	<p>2. Każde państwo członkowskie podejmuje konieczne działania umożliwiające mu udzielanie informacji, o których mowa w ust. 1, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule.</p> <p>3. Obowiązek przewidziany w niniejszym artykule ma zastosowanie tylko w zakresie, w jakim bank prowadzący rachunek dysponuje jednostronnymi informacjami.</p> <p>4. Organ wydający uzasadnia w END, dlaczego uważa żądane informacje za istotne do celów danego postępowania karnego.</p> <p>5. END może również zostać wydany w odniesieniu do informacji, o których mowa w ust. 1, w przypadku transakcji finansowych prowadzonych przez pozabankowe instytucje finansowe. Ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio. W takich przypadkach i w uzupełnieniu podstaw odmowy uznania i wykonania, o których mowa w art. 11, wykonania END można również odmówić, jeżeli przeprowadzenie danej czynności dochodzeniowej nie byłoby dozwolone w podobnej sprawie krajowej.</p>				
Art. 28	<p>Czynności dochodzeniowe wymagające gromadzenia materiału dowodowego na bieżąco, w sposób ciągły i przez konkretny okres</p> <p>1. W przypadku gdy END został wydany w celu przeprowadzenia czynności dochodzeniowej wymagającej gromadzenia materiału dowodowego na bieżąco, w sposób ciągły i przez określony okres, takich jak:</p> <p>a) monitorowanie operacji bankowych lub innych operacji finansowych, które są prowadzone przy użyciu jednego lub większej liczby określonych rachunków;</p> <p>b) niejawne nadzorowanie przesyłek na terytorium państwa wykonującego; jego wykonania można odmówić — w uzupełnieniu podstaw odmowy uznania i wykonania, o których mowa w art. 11, jeżeli przeprowadzenie danej czynności dochodzeniowej nie byłoby dozwolone w podobnej sprawie krajowej.</p> <p>2. Państwo wydające oraz państwo wykonujące dokonują uzgodnień praktycznych dotyczących czynności dochodzeniowej, o której mowa w ust. 1 lit. b), oraz w innych przypadkach, gdy jest to konieczne.</p>	T/N	Art. 1 pkt 8 (art. 589w, art. 589zi)	<p>Art. 589w § 2. W przypadku prowadzenia przez policję lub organy, o których mowa w art. 312 dochodzenia lub postępowania sprawdzającego, o którym mowa w art. 307 albo w przypadku prowadzenia postępowania przygotowawczego przez organy, o których mowa w art. 133 § 1 i art. 134 § 1 Kodeksu karnego skarbowego, END może wydać także prowadzący postępowanie. Wydanie END wymaga zatwierdzenia przez prokuratora</p> <p>§ 7. W przypadku prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych na podstawie odrębnych przepisów END wydaje organ prowadzący takie czynności po uprzednim uzgodnieniu z organem państwa wykonania orzeczenia czasu ich trwania oraz warunków ich wykonywania. Wydanie END wymaga zatwierdzenia przez prokuratora właściwego na podstawie odrębnych</p>	

	<p>3.Organ wydający wskazuje w END, dlaczego uważa, że żądane informacje są istotne do celów danego postępowania karnego.</p> <p>4.Prawo do działania, do kierowania operacjami związanymi z wykonaniem END, o którym mowa w ust. 1, oraz do sprawowania kontroli nad tymi operacjami przysługuje właściwym organom państwa wykonującego.</p>			<p>przepisów, chyba że dopuszczenie, uzyskanie lub przeprowadzenie dowodu jest zastrzeżone do właściwości sądu. Wówczas wydanie END wymaga zatwierdzenia przez sąd właściwy na podstawie odrębnych przepisów.</p> <p>Art. 589zi § 6. Jeżeli END zawiera wnioski o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych, w zakresie tego wniosku odpowiednie służby polskie i służby państwa wydania orzeczenia uzgadniają czas trwania i warunki czynności. Można odmówić wykonania END, który nie zawiera informacji o uzgodnieniu, a organ państwa wydania nie uzupełni tej informacji w terminie wskazanym przez sąd lub prokuratora. Odmawia się wykonania END, jeżeli wykonanie czynności określonych w END nie byłoby dopuszczalne w podobnej sprawie krajowej.</p> <p>§ 7. Do czasu otrzymania informacji lub upływu terminu, o których mowa w § 5, termin określony w art. 589zg § 1 nie biegnie.</p>	
Art. 29	<p>Dochodzenia niejawne</p> <p>1.END może zostać wydany do celów wystąpienia do państwa wykonującego o pomoc państwu wydającemu w prowadzeniu dochodzeń w sprawach przestępstw przez funkcjonariuszy działających niejawnie lub pod fałszywą tożsamością (zwanych dalej „dochodzeniami niejawnymi”).</p> <p>2.Organ wydający stwierdza w END, dlaczego uważa, że prawdopodobnym jest, iż dochodzenie niejawne będzie istotne do celów danego postępowania karnego. Decyzja dotycząca uznania i wykonania END wydanego na podstawie niniejszego artykułu jest podejmowana w odniesieniu do indywidualnych przypadków przez właściwe organy państwa wykonującego z należyтым uwzględnieniem jego krajowego prawa i krajowych procedur.</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589w, art. 589zi)	Jw.	

	<p>3. W uzupełnieniu podstaw odmowy uznania i odmowy wykonania, o których mowa w art. 11, organ wykonujący może odmówić wykonania END, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy:</p> <p>a) przeprowadzenie dochodzenia niejawnego nie byłoby dopuszczalne w podobnej sprawie krajowej; lub</p> <p>b) nie było możliwe osiągnięcie porozumienia co do uzgodnień odnoszących się do dochodzeń niejawnych, zgodnie z ust. 4.</p> <p>4. Dochodzenia niejawne odbywają się zgodnie z prawem krajowym i procedurami państwa członkowskiego, na którego terytorium się toczą. Prawo do działania, do kierowania operacjami związanymi z dochodzeniem niejawnym oraz do sprawowania kontroli nad tymi operacjami przysługuje wyłącznie właściwym organom państwa wykonującego. Czas trwania dochodzeń niejawnych, szczegółowe warunki i status prawny funkcjonariuszy uczestniczących w takich dochodzeniach jest uzgadniany przez państwo wydające i państwo wykonujące z należytym uwzględnieniem ich krajowych praw i procedur.</p>				
Art. 30	<p>Przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych przy technicznej pomocy innego państwa członkowskiego</p> <p>1. END może być wydany w sprawie przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych w państwie członkowskim, którego pomoc techniczna jest potrzebna.</p> <p>2. W przypadku gdy więcej niż jedno państwo członkowskie jest w stanie udzielić pełnej niezbędnej pomocy technicznej w odniesieniu do tej samej operacji przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych, END jest przesyłany tylko do jednego z nich. Priorytet zawsze jest dawany temu państwu członkowskiemu, w którym znajduje się lub będzie się znajdowała osoba, której dotyczy przechwytywanie.</p> <p>3. END, o którym mowa w ust. 1, zawiera również następujące informacje:</p> <p>a) informacje niezbędne do celów identyfikacji podmiotu operacji przechwytywania;</p> <p>b) pożądany czas trwania przechwytywania; oraz</p> <p>c) wystarczającą ilość danych technicznych, w szczególności identyfikator celu, by zagwarantować, że END może być wykonany.</p>		Art. 1 pkt 8 (art. 589w, art. 589ze, art. 589zj)	<p>Art. 589w § 4. Postanowienie o wydaniu END, dotyczącego kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy rozdziału 26 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 589 ze § 10. Postanowienie o wykonaniu END, który dotyczy kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych oraz utrwalania przy użyciu środków technicznych treści innych rozmów lub przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną zastępuje postanowienie, o którym mowa w art. 237 § 1. Przepisy art. 237 § 3-7, art. 238 § 1-2, art. 239 § 1 i art. 241 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 589zj § 2. Można odmówić wykonania</p>	

	<p>4. Organ wydający uzasadnia w END, dlaczego uważa, że wskazana czynność dochodzeniowa jest istotna do celów danego postępowania karnego.</p> <p>5. W uzupełnieniu podstaw odmowy uznania lub odmowy wykonania, o których mowa w art. 11, wykonania END, o którym mowa w ust. 1, można również odmówić w przypadku, gdy dana czynność dochodzeniowa nie byłaby dopuszczalna w podobnej sprawie krajowej. Państwo wykonujące może uzależnić swoją zgodę od spełnienia wszelkich warunków, jakie byłyby przestrzegane w podobnej sprawie krajowej.</p> <p>6. END, o którym mowa w ust. 1, może zostać wykonany w drodze:</p> <p>a) natychmiastowego przesłania przekazu telekomunikacyjnego do państwa wydającego; lub</p> <p>b) przechwycenia, zarejestrowania, a następnie przesłania wyniku przechwycenia przekazu do państwa wydającego. Organ wydający i organ wykonujący konsultują się ze sobą w celu uzgodnienia, czy przechwytywanie dokonywane jest zgodnie z lit. a) czy b).</p> <p>7. W momencie wydawania END, o którym mowa w ust. 1, lub podczas przechwytywania organ wydający może również — gdy ma ku temu szczególny powód — wystąpić o transkrypcję, odkodowanie lub odszyfrowanie nagrania, z zastrzeżeniem zgody organu wykonującego.</p> <p>8. Koszty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ponoszone zgodnie z art. 21, poza kosztami związanymi z transkrypcją, odkodowaniem i odszyfrowaniem przechwytywanych przekazów, które to koszty ponoszone są przez państwo wydające.</p>			<p>END, jeżeli:</p> <p>4) według prawa polskiego czynność dochodzeniowa, której dotyczy END, nie może być przeprowadzona w sprawie o przestępstwo będące podstawą wydania END,</p>	
Art. 31	<p>Powiadomienie państwa członkowskiego, którego pomoc techniczna nie jest potrzebna i na którego terytorium znajduje się osoba, której dotyczy przechwytywanie</p> <p>1. Gdy do celów przeprowadzenia czynności dochodzeniowej właściwy organ jednego państwa członkowskiego (zwanego dalej „przechwytyjącym państwem członkowskim”) wydaje zgodę na przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych, a</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589zd i art. 589zt)	Art. 589zd § 1. W związku z kontrolą i utrwalaniem treści rozmów telefonicznych zarządzonymi lub zatwierdzonymi na podstawie art. 237 § 1 i 2, w stosunku do osób znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego, jeżeli nie zachodzi potrzeba wydawania END, prokurator, Policja	

<p>adres identyfikacyjny osoby, której dotyczy przechwytywanie, określony w nakazie przechwycenia jest używany na terytorium innego państwa członkowskiego (zwanego dalej „powiadamianym państwem członkowskim”), którego pomoc techniczna nie jest potrzebna do dokonania przechwycenia, przechwytyjące państwo członkowskie powiadamia właściwy organ powiadamianego państwa członkowskiego o przechwytywaniu:</p> <p>a) przed przechwyceniem, w przypadkach gdy właściwy organ przechwytyjącego państwa członkowskiego w momencie wydania nakazu przechwycenia wie, że osoba, której dotyczy przechwytywanie, jest lub będzie przebywała na terytorium powiadamianego państwa członkowskiego;</p> <p>b) podczas operacji przechwytywania lub po jej zakończeniu, w momencie gdy to państwo członkowskie zorientuje się, że osoba, której dotyczy przechwytywanie, przebywa lub przebywała podczas operacji przechwytywania na terytorium powiadamianego państwa członkowskiego.</p> <p>2. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się za pomocą formularza zamieszczonego w załączniku C.</p> <p>3. Właściwy organ powiadamianego państwa członkowskiego może — w sytuacji gdy przechwytywanie nie byłoby dozwolone w podobnej sprawie krajowej — powiadomić niezwłocznie i najpóźniej w ciągu 96 godzin po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ państwa przechwytyjącego:</p> <p>a) o tym, że przechwytywanie nie może być przeprowadzone lub musi zostać zakończone; oraz</p> <p>b) w razie konieczności, o tym że wszelkie materiały już przechwycone, w czasie gdy osoba, której dotyczy przechwytywanie, przebywała na terytorium tego państwa członkowskiego, nie mogą być wykorzystane lub mogą być wykorzystane wyłącznie na warunkach określonych przez to państwo członkowskie. Właściwy organ powiadamianego państwa członkowskiego informuje właściwy organ przechwytyjącego państwa członkowskiego o powodach uzasadniających takie warunki.</p> <p>4. Art. 5 ust. 2 jest stosowany odpowiednio do celów</p>		<p>lub organ, o którym mowa w art. 312, powiadamia właściwy organ tego państwa o zamiarze przeprowadzenia tych czynności, ich przeprowadzaniu albo wykonaniu w zależności od tego, kiedy dowiedział się, że osoba, której czynność dotyczy, przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego.</p> <p>§ 2. Do powiadomienia stosuje się odpowiednio przepis art. 589y § 4.</p> <p>§ 3. Powiadomienie zawiera informacje dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) organu, który zarządził kontrolę i utrwalanie treści rozmów telefonicznych; 2) kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych, w tym okresu, na który ją zarządzono; 3) osoby, której dotyczy kontrola i utrwalanie treści rozmów telefonicznych. <p>§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza powiadomienia, o którym mowa w § 1, mając na uwadze udostępnienie państwu członkowskiemu Unii Europejskiej danych niezbędnych do przekazania informacji w przedmiocie możliwości przeprowadzenia czynności na terytorium tego państwa oraz wykorzystania uzyskanych w ich wyniku dowodów w postępowaniu karnym.”</p> <p>Art. 589zt. § 1. Jeżeli organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamiast END przekazał powiadomienie o zamiarze przeprowadzenia albo przeprowadzeniu kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych, prokurator bezpośrednio lub za pośrednictwem właściwego komendanta Policji przekazuje temu organowi informacje w przedmiocie dopuszczalności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) czynności, mając na względzie 	
--	--	--	--

	powiadomienia, o którym mowa w ust. 2.			art. 237 § 3 i 4 oraz art. 238 § 1-2, 2) wykorzystania uzyskanego dowodu w postępowaniu karnym. § 2. Informacje, o których mowa w § 1, przekazuje się w ciągu 96 godzin od otrzymania powiadomienia.	
Art. 32	<p>Środki tymczasowe</p> <p>1.Organ wydający może wydać END w celu zastosowania wszelkich czynności służących tymczasowemu zapobieżeniu zniszczeniu, przekształceniu, usunięciu, przekazaniu lub pozbyciu się przedmiotu, który może być wykorzystany jako dowód.</p> <p>2.Organ wykonujący podejmuje decyzję co do zastosowania tego środka tymczasowego i informuje o niej tak szybko, jak to możliwe, a jeżeli jest to wykonalne — w ciągu 24 godzin od otrzymania END.</p> <p>3.W przypadku złożenia wniosku dotyczącego środka tymczasowego, o którym mowa w ust. 1, organ wydający zaznacza w END, czy materiał dowodowy ma zostać przekazany do państwa wydającego, czy ma pozostać w państwie wykonującym. Organ wykonujący uznaje i wykonuje taki END i przekazuje materiał dowodowy zgodnie z procedurami określonymi w niniejszej dyrektywie.</p> <p>4.W przypadku gdy zgodnie z ust. 3 END towarzyszy instrukcja, by materiał dowodowy pozostał w państwie wykonującym, organ wydający określa datę zniesienia środka tymczasowego, o którym mowa w ust. 1, lub przewidywaną datę złożenia wniosku o przekazanie materiału dowodowego do państwa wydającego.</p> <p>5.Po konsultacji z organem wydającym organ wykonujący może zgodnie ze swoim prawem i praktyką krajową określić właściwe warunki w świetle okoliczności danej sprawy w celu ograniczenia okresu, przez jaki ma być utrzymywany środek tymczasowy, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli, zgodnie z tymi warunkami, organ wykonujący przewiduje zakończenie stosowania środka tymczasowego, informuje organ wydający,</p>	T	Art. 1 pkt 8 (art. 589w, art. 589y, art. 589zp)	<p>Art. 589w § 3. END można wydać także w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem.</p> <p>Art. 589y § 3. Jeżeli END jest wydany w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, także zawiera informację, czy ślad lub dowód ma zostać przekazany organowi wydającemu END, czy ma pozostać w państwie wykonania orzeczenia. W przypadku pozostania w państwie wykonania orzeczenia, organ wydający END określa termin obowiązywania zabezpieczenia.</p> <p>Art. 589zp. § 1. Jeżeli END został wydany w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, właściwy sąd lub prokurator orzeka w przedmiocie wykonania END w terminie 24 godzin od otrzymania END, a jeżeli nie jest to możliwe – niezwłocznie po upływie tego terminu. Zgodnie z wnioskiem państwa wydania orzeczenia, sąd lub prokurator przekazuje dowód państwu wydania orzeczenia lub pozostawia dowód do swojej dyspozycji na czas określony przez państwo wydania orzeczenia.</p> <p>§ 2. Sąd lub prokurator, po konsultacji z organem, który wydał END, może zdecydować o skróceniu okresu</p>	

	który może zgłosić uwagi. Organ wydający niezwłocznie powiadamia organ wykonujący, że zakończył stosowanie środków tymczasowych, o których mowa w ust. 1.			zabezpieczenia.	
Art. 33	<p>Powiadomienia</p> <p>1. Do dnia 22 maja 2017 r. każde państwo członkowskie informuje Komisję o tym, co następuje:</p> <p>a) które organy (lub organ) są — zgodnie z jego prawem krajowym — organami właściwymi w myśl art. 2 lit. c) i d), w przypadku gdy jest ono państwem wydającym lub wykonującym;</p> <p>b) w jakich językach przyjmuje END, zgodnie z art. 5 ust. 2;</p> <p>c) informację o wyznaczonym(-ych) organie(-ach) centralnym(-ych), jeżeli pragnie ono skorzystać z możliwości, o której mowa w art. 7 ust. 3. Informacje te są wiążące dla organów państwa wydającego.</p> <p>2. Każde państwo członkowskie może również przekazać Komisji wykaz niezbędnych dokumentów, których będzie wymagało na mocy art. 22 ust. 4.</p> <p>3. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich dalszych zmianach co do informacji, o których mowa w ust. 1 oraz 2.</p> <p>4. Informacje otrzymane na mocy niniejszego artykułu Komisja udostępnia wszystkim państwom członkowskim oraz europejskiej sieci sądowej. Europejska sieć sądowa udostępnia te informacje na stronie internetowej, o której mowa w art. 9 decyzji Rady 2008/976/WSiSW (1).</p>	N			
Art. 34	<p>Związki z innymi instrumentami prawnymi, porozumieniami i uzgodnieniami</p> <p>1. Odpowiednie postanowienia wymienionych poniżej konwencji, które regulują stosunki między państwami członkowskimi związanymi niniejszą dyrektywą, zostają od dnia 22 maja 2017 r. zastąpione niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla ich stosowania między państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz dla ich tymczasowego stosowania na mocy art. 35:</p> <p>a) Europejska konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych Rady Europy z dnia 20 kwietnia 1959 r., dwa protokoły dodatkowe do niej oraz porozumienia dwustronne zawarte zgodnie z jej art. 26;</p> <p>b) konwencja wykonawcza do układu z Schengen;</p>	T		<p>Art. 589ka. Przepisy niniejszego rozdziału w zakresie zatrzymania dowodów stosuje się do wystąpień do państw członkowskich Unii Europejskiej, w których nie ma zastosowania europejski nakaz dochodzeniowy</p> <p>Art. 589ua. Przepisy niniejszego rozdziału w zakresie zatrzymania dowodów stosuje się do orzeczeń organów państw członkowskich Unii Europejskiej, w których nie ma zastosowania europejski nakaz dochodzeniowy.</p>	

	<p>c) Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej i protokół do niej.</p> <p>2.W odniesieniu do państw członkowskich, które są związane niniejszą dyrektywą, zastępuje ona decyzję ramową 2008/978/WSiSW. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW zastępuje się niniejszą dyrektywą w odniesieniu do państw członkowskich, które są związane niniejszą dyrektywą w zakresie zabezpieczania dowodów. W odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą, odesłania do decyzji ramowej 2008/978/WSiSW oraz, w zakresie zabezpieczania mienia, odesłania do decyzji ramowej 2003/577/WSiSW, traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.</p> <p>3.W uzupełnieniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie mogą zawierać lub nadal stosować dwu- i wielostronne porozumienia lub uzgodnienia z innymi państwami członkowskimi po dniu 22 maja 2017 r., wyłącznie o ile umożliwiają one dalsze wzmocnienie celów niniejszej dyrektywy i przyczyniają się do uproszczenia lub dalszego ułatwienia procedur gromadzenia materiału dowodowego oraz pod warunkiem, że przestrzegany jest poziom gwarancji określony w niniejszej dyrektywie.</p> <p>4.Do dnia 22 maja 2017 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obowiązujących porozumieniach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 3, które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję również o wszelkich nowych porozumieniach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.</p>				
Art. 35	<p>Postanowienia przejściowe</p> <p>1.Wnioski o wzajemną pomoc otrzymane przed dniem 22 maja 2017 r. podlegają nadal obowiązującym aktom o wzajemnej pomocy w sprawach karnych. Postanowienia o zabezpieczeniu środków dowodowych na mocy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW otrzymane przed dniem 22 maja 2017 r. także podlegają tej decyzji ramowej.</p> <p>2.Gdy zapadnie postanowienie o zabezpieczeniu na mocy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW, art. 8 ust. 1 stosuje się</p>	T	Art. 5	<p>Art. 5. § 1. Do orzeczeń o zatrzymaniu i wydaniu dowodów, przekazanych i otrzymanych z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.</p> <p>§ 2. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przekazano innemu państwu członkowskiemu Unii Europejskiej jedynie postanowienie o zatrzymaniu</p>	

	odpowiednio do wydanego następnie END.			dowodów wydane według przepisów dotychczasowych, zamiast wystąpienia o wydanie dowodów przesyła się europejski nakaz dochodzeniowy, do którego stosuje się odpowiednio przepis art. 589y § 2 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy.	
Art. 36	<p>Transpozycja</p> <p>1.Do dnia 22 maja 2017 r. państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki, by spełnić wymogi niniejszej dyrektywy.</p> <p>2.Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.</p> <p>3.Do dnia 22 maja 2017 r. państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów dokonujących transpozycji do prawa krajowego obowiązków nałożonych na te państwa na mocy niniejszej dyrektywy.</p>	T	Art. 6	Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia	
Art. 37	<p>Sprawozdanie ze stosowania</p> <p>Nie później niż pięć lat po dniu 21 maja 2014 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy sporządzone na podstawie danych jakościowych i ilościowych, a w szczególności z uwzględnieniem wpływu tej dyrektywy na współpracę w sprawach karnych i na ochronę osób, a także z wykonania przepisów dotyczących przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych w świetle rozwoju technicznego. W razie potrzeby sprawozdaniu będą towarzyszyć propozycje zmian niniejszej dyrektywy.</p>	N			
Art. 38	<p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>	N			
Art. 39	<p>Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.</p>	N			

1) w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

2) tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, 18 września 2017 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

RKP-81060-2017

KPRM

DPUE.920.583.2017 / 24/JS

dot.: RM-10-116-17 z 18.09.2017 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

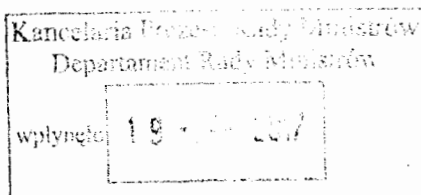
w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:

**Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości**

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie określenia wzoru formularza europejskiego nakazu dochodzeniowego¹⁾

Na podstawie art. 589y § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór formularza europejskiego nakazu dochodzeniowego, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 130 z 1.05.2014, str. 1–36).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244, 768, 773, 966 i 1452.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia (poz. ...)

WZÓR

EUROPEJSKI NAKAZ DOCHODZENIOWY

Niniejszy END został wydany przez właściwy organ. Organ wydający go poświadcza, że wydanie niniejszego nakazu jest konieczne i proporcjonalne do celów określonego w nim postępowania oraz że uwzględnia ono prawa podejrzanego lub oskarżonego, a wskazane w nim czynności dochodzeniowe mogłyby zostać zarządzane na takich samych warunkach w podobnej sprawie krajowej. Proszę o przeprowadzenie wskazanej(-ych) poniżej czynności dochodzeniowej(-ych) przy należyтым uwzględnieniu poufności dochodzenia oraz o przekazanie materiału dowodowego uzyskanego wskutek wykonania nakazu.

CZĘŚĆ A

Państwo wydające:.....
Państwo wykonujące:.....

CZĘŚĆ B: Pilny charakter nakazu

Jeśli wykonanie nakazu ma pilny charakter, proszę zaznaczyć z jakiego powodu:

- ukrywanie lub niszczenie materiału dowodowego
- bliski termin rozprawy
- inne powody (proszę podać):

.....
.....
.....
.....
.....

Terminy wykonania nakazu określa dyrektywa 2014/41/EU. Jeżeli jednak konieczny jest krótszy lub inny określony termin, proszę go podać i wyjaśnić powody:

.....
.....
.....
.....

CZĘŚĆ C: Żądana(-e) czynność(-ci) dochodzeniowa(-e)

Proszę opisać wymaganą pomoc lub czynność(-ci) dochodzeniową(-e) oraz zaznaczyć odpowiednie pole (jeśli dotyczy), gdy chodzi o jedną z następujących czynności dochodzeniowych:

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....

- uzyskanie informacji lub materiałów dowodowych będących już w posiadaniu organu wykonującego
- uzyskanie informacji z baz danych prowadzonych przez policję lub organy wymiaru sprawiedliwości
- przesłuchanie
 - świadka
 - biegłego
 - podejrzanego lub oskarżonego
 - ofiary
 - osoby trzeciej
- identyfikacja osób posiadających abonament związany z określonym numerem telefonu lub adresem IP
- tymczasowe przekazanie osoby pozbawionej wolności państwu wydającemu
- przesłuchanie z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego
 - świadka
 - biegłego
 - podejrzanego lub oskarżonego
- przesłuchanie z wykorzystaniem telekonferencji
 - świadka
 - biegłego
- informacje o rachunkach bankowych i innych rachunkach finansowych
- informacje o transakcjach bankowych i innych transakcjach finansowych
- czynności dochodzeniowe wymagające gromadzenia materiału dowodowego na bieżąco, w sposób ciągły i przez konkretny okres
 - monitorowanie transakcji bankowych lub innych transakcji finansowych
 - przesyłki niejawnie nadzorowane
 - inne
- dochodzenie niejawne
- przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych
- czynność(-ci) tymczasową(-we) w celu zapobiegania niszczeniu, przekształcaniu, przemieszczaniu, przekazywaniu lub wyzbywaniu się przedmiotu, który może być wykorzystany jako dowód.

CZĘŚĆ D: Związek z wcześniejszym END

Proszę wskazać, czy niniejszy nakaz uzupełnia wcześniejszy END. W stosownym przypadku proszę podać informacje pozwalające zidentyfikować poprzedni nakaz (datę jego wydania, nazwę organu, do którego został przekazany i – o ile jest znana – datę przekazania mu nakazu, a także numery referencyjne nadane przez organ wydający i wykonujący):

.....
.....

W stosownym przypadku proszę wskazać, czy END dotyczący tej samej sprawy został również skierowany do innego państwa członkowskiego:

.....
.....

CZĘŚĆ E: Tożsamość osób, których dotyczy żądana czynność

1. Proszę podać wszelkie informacje, o ile są znane, dotyczące tożsamości: (i) osoby (osób) fizycznej (-ych); lub (ii) osoby (osób) prawnej(-ych), których dotyczy czynność dochodzeniowa (jeśli chodzi o więcej niż jedną osobę, proszę podać informacje o każdej z nich):

(i) Osoba fizyczna

Nazwisko:

Imię(-ona):

Inne nazwisko(-a) (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer identyfikacyjny lub numer ubezpieczenia społecznego:

Rodzaj i numer dokumentu(-ów) tożsamości danej osoby (dowodu osobistego, paszportu), jeżeli są znane:

.....

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres):

.....

Język(-i) zrozumiały(-e) dla danej osoby:

.....

(ii) Osoba prawna

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

.....

Siedziba:

Numer nadany przy rejestracji:

Adres osoby prawnej:

Imię i nazwisko przedstawiciela osoby prawnej:

Proszę opisać, w jakim charakterze występuje w postępowaniu osoba, której dotyczy żądana czynność:

- podejrzany lub oskarżony
- ofiara
- świadek
- biegły
- osoba trzecia
- inny (proszę podać)

2. Proszę podać miejsce, w którym ma być przeprowadzona czynność dochodzeniowa, jeżeli jest inne od adresu podanego powyżej:

.....
.....

3. Proszę podać wszelkie inne informacje, którą pomogą wykonać END:

.....
.....

CZĘŚĆ F: Rodzaje postępowań, w których wydawany jest END:

- a) postępowanie karne, które wszczął organ wymiaru sprawiedliwości lub które może zostać wszczęte przed organem wymiaru sprawiedliwości w sprawie o przestępstwo na mocy krajowego prawa państwa wydającego; lub
- b) postępowanie wszczęte przez organy administracji w związku z czynami, które są zagrożone karą na mocy krajowego prawa państwa wydającego, gdyż stanowią naruszenie przepisów prawa, a wydana decyzja może skutkować wszczęciem postępowania przed sądem właściwym zwłaszcza w sprawach karnych; lub
- c) postępowanie wszczęte przez organy wymiaru sprawiedliwości w związku z czynami, które są zagrożone karą na mocy krajowego prawa państwa wydającego, gdyż stanowią naruszenie przepisów prawa, a wydana decyzja może skutkować wszczęciem postępowania przed sądem właściwym zwłaszcza w sprawach karnych;
- d) postępowania, o których mowa w lit. a, b i c, odnoszące się do przestępstw lub naruszeń prawa, za które osoba prawna może zostać pociągnięta do odpowiedzialności lub ukarana w państwie wydającym.

CZĘŚĆ G: Powody wydania END

1. Streszczenie faktów

Proszę uzasadnić wydanie nakazu, w tym proszę streścić odnośne fakty, podać opis przestępstw, które są przedmiotem zarzutów lub dochodzenia, obecny etap dochodzenia, przesłanki wszelkich czynników ryzyka i wszelkie inne stosowne informacje.

.....
.....
.....

2. Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa (przestępstw), w związku z którym(-i) zostaje wydany END, oraz odnośny przepis ustawy/kodeksu:

.....
.....
.....

3. Czy czyn, w związku z którym zostaje wydany END, podlega w państwie wydającym karze pozbawienia wolności lub środkowi polegającemu na pozbawieniu wolności na maksymalny okres co najmniej trzech lat zgodnie z prawem państwa wydającego i figuruje w poniższym wykazie przestępstw? Jeśli tak, proszę zaznaczyć właściwe pole

- przynależność do organizacji przestępczej
- terroryzm
- handel ludźmi
- seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca
- nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi
- nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- korupcja

- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej w rozumieniu Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.
- pranie dochodów pochodzących z przestępstwa
- fałszowanie walut, w tym waluty euro
- przestępczość komputerowa
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin
- ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania
- zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi
- porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników
- rasizm i ksenofobia
- kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni
- nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki
- sprzeniewierzenie cudzego mienia
- ściąganie haraczy i wymuszanie
- podrabianie i piractwo produktów
- fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi
- fałszowanie środków płatniczych
- nielegalny obrót substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost
- nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi
- handel kradzionymi pojazdami
- zgwałcenie
- podpalenie
- przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego
- bezprawne zajęcie samolotu/statku
- sabotaż

CZEŚĆ H: Dodatkowe wymogi dotyczące niektórych czynności

Proszę wypełnić części dotyczące żądanej(-ych) czynności dochodzeniowej(-ych):

CZEŚĆ H1: Przekazanie osoby pozbawionej wolności

1. Jeżeli wnosi się o tymczasowe przekazanie osoby pozbawionej wolności państwu wydającemu do celów dochodzenia, proszę wskazać, czy osoba ta wyraziła zgodę na przeprowadzenie tej czynności:

- tak nie proszę o zwrócenie się do tej osoby o wyrażenie zgody

2. Jeżeli wnosi się o tymczasowe przekazanie osoby pozbawionej wolności państwu wykonującemu do celów dochodzenia, proszę wskazać, czy osoba ta wyraziła zgodę na przeprowadzenie tej czynności:

- tak nie

CZEŚĆ H2: Wideokonferencja, telekonferencja lub inna forma przekazu audiowizualnego

Jeżeli wnosi się o przesłuchanie z wykorzystaniem wideokonferencji, telekonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego:

proszę podać nazwę organu, który przeprowadzi przesłuchanie (dane kontaktowe/język):

.....

proszę podać powody występowania o przeprowadzenie tej czynności:.....

.....

- a) przesłuchanie z wykorzystaniem wideokonferencji lub innej formy przekazu audiowizualnego:

- podejrzany lub oskarżony wyraził zgodę

- b) przesłuchanie z wykorzystaniem telekonferencji

CZEŚĆ H3: Środki tymczasowe

Jeżeli wnosi się o zastosowanie tymczasowego środka w celu zapobieżenia zniszczeniu, przekształceniu, przemieszczeniu, przekazaniu lub wyzbyciu się przedmiotu, który może być wykorzystany jako dowód, proszę wskazać, czy:

- przedmiot ma zostać przekazany państwu wydającemu

- przedmiot ma pozostać w państwie wykonującym; proszę podać przewidywaną datę:

uchylenia środka tymczasowego:

przedłożenia kolejnego wniosku dotyczącego przedmiotu:

CZEŚĆ H4: Informacje o rachunkach bankowych i innych rachunkach finansowych

- 1) Jeśli wnosi się o przekazanie informacji na temat rachunków bankowych lub innych rachunków finansowych, które dana osoba posiada lub kontroluje, proszę w odniesieniu do każdego z nich uzasadnić, dlaczego środek ten jest istotny do celów postępowania karnego i na jakiej podstawie zakłada się, że banki w państwie wykonującym prowadzą taki rachunek:

- informacje o rachunkach bankowych, które osoba posiada lub do których ma pełnomocnictwo
- informacje o innych rachunkach finansowych, które osoba posiada lub do których ma pełnomocnictwo

.....

.....

.....

.....

2) Jeżeli wnosi się o przekazanie informacji na temat transakcji bankowych lub innych transakcji finansowych, proszę w odniesieniu do każdej z nich uzasadnić, dlaczego środek ten jest istotny do celów postępowania karnego:

- informacje o transakcjach bankowych
- informacje o innych transakcjach finansowych

.....

.....

.....

.....

Proszę podać właściwy przedział czasowy i odnośne rachunki:

.....

.....

.....

.....

CZEŚĆ H5: Czynności dochodzeniowe wymagające gromadzenia materiału dochodzeniowego na bieżąco, w sposób ciągły i przez konkretny okres

Jeżeli wnosi się o przeprowadzenie takiej czynności dochodzeniowej, proszę uzasadnić, dlaczego żądane informacje są istotne do celów postępowania karnego:

.....

.....

CZEŚĆ H6: Dochodzenia niejawne

Jeżeli wnosi się o przeprowadzenie dochodzenia niejawnego, proszę uzasadnić, dlaczego ten środek dochodzeniowy może być istotny do celów postępowania karnego:

.....

.....

CZEŚĆ H7: Przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych

1) Jeżeli wnosi się o przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych, proszę uzasadnić, dlaczego ten środek dochodzeniowy jest istotny do celów postępowania karnego:

.....
.....

2) Proszę podać następujące informacje:

a) dane identyfikujące osobę objętą postępowaniem karnym, której dotyczy przechwytywanie:

.....

b) pożądaný okres przechwytywania:

.....

c) dane techniczne (w szczególności identyfikator celu, np. telefonu komórkowego, telefonu stacjonarnego, adres poczty elektronicznej, połączenie internetowe), by umożliwić wykonanie nakazu:

.....

3) Proszę wskazać preferowaną metodę wykonania:

- natychmiastowe przesłanie
- zarejestrowanie, a następnie przesłanie

Proszę wskazać, czy wymagane są również transkrypcja, odkodowanie lub odszyfrowanie przechwyconego materiału (*):

.....
.....

(*) Uwaga: koszty transkrypcji, odkodowania lub odszyfrowania ponosi państwo wydające.

CZEŚĆ I: Wymagane formalności i procedury wykonania

1. Proszę zaznaczyć pole i wypełnić (jeżeli dotyczy)

- Wymagane jest, aby organ wykonujący dopełnił następujących formalności i procedur (...)

.....
.....

2. Proszę zaznaczyć pole i wypełnić (jeżeli dotyczy)

- Wymagane jest, aby właściwym organom państwa wykonującego towarzyszyli jako wsparcie przy wykonywaniu nakazu funkcjonariusz lub funkcjonariusze państwa wydającego.

Dane kontaktowe tych funkcjonariuszy:

.....
.....

Języki, w których można się komunikować.....

.....

CZĘŚĆ J: Środki odwoławcze:

1. Proszę wskazać, czy przeciwko wydaniu END wnoszono już środek odwoławczy, a jeżeli tak, proszę podać bardziej szczegółowe informacje (opis środka odwoławczego, w tym kroki, które należy podjąć, i terminy, których należy przestrzegać):

.....
.....

1. Organ w państwie wydającym, który może dostarczyć dalszych informacji o procedurach korzystania ze środków odwoławczych w państwie wydającym oraz o dostępności pomocy prawnej i tłumaczeń ustnych i pisemnych:

Nazwa:

Osoba kontaktowa (jeśli dotyczy):

Adres:

Numer telefonu: (nr kierunkowy kraju) (nr kierunkowy miejscowości)

Numer faksu: (nr kierunkowy kraju) (nr kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

CZĘŚĆ K: Dane organu wydającego niniejszy END

Proszę zaznaczyć rodzaj organu, który wyda nakaz:

- organ wymiaru sprawiedliwości
- (*) inny właściwy organ określony przez prawo państwa wydającego

(*) Proszę uzupełnić również część L

Nazwa organu:

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela/osoby kontaktowej:

.....

Sygnatura sprawy:

Adres:

Numer telefonu: (nr kierunkowy kraju) (nr kierunkowy miejscowości)

Numer faksu: (nr kierunkowy kraju) (nr kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować z organem wydającym:

.....

Dane kontaktowe osoby (osób), z którą(-ymi) można się kontaktować, by uzyskać dodatkowe informacje lub dokonać praktycznych ustaleń w celu przekazania materiału dowodowego, jeśli są inne od wskazanych wyżej:

Imię i nazwisko/tytuł/organizacja:

Adres:

Adres poczty elektronicznej/numer telefonu kontaktowego:

Podpis organu wydającego lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość i poprawność informacji zawartych w niniejszym END:

Imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna):

CZĘŚĆ L: Dane organu wymiaru sprawiedliwości, który zatwierdził niniejszy END

Proszę wskazać rodzaj organu wymiaru sprawiedliwości, który zatwierdził niniejszy

END:

- a) sędzia lub sąd
- b) sędzia śledczy
- c) prokurator

Urzędowa nazwa organu zatwierdzającego:

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień)

.....

Sygnatura sprawy:.....

Adres:.....

.....

Numer telefonu: (nr kierunkowy kraju) (nr kierunkowy miejscowości).....

Numer faksu: (nr kierunkowy kraju) (nr kierunkowy miejscowości).....

Adres poczty elektronicznej:.....

Języki, w których można się komunikować z organem zatwierdzającym:

.....

Proszę wskazać, który z poniższych organów powinien być głównym punktem kontaktowym dla organu wykonującego:

- organ wydający
- organ zatwierdzający

Podpis i dane zatwierdzającego:

Imię i nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 589y § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru formularza europejskiego nakazu dochodzeniowego (w dalszej części END).

Współpraca w oparciu o END, wynikająca z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych, opiera się na typowym dla Unii Europejskiej mechanizmie wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych. Instrumenty tego typu były wielokrotnie wdrażane do prawa polskiego przez dodawanie kolejnych rozdziałów w dziale XIII k.p.k., regulującym postępowanie w sprawach ze stosunków międzynarodowych. Dyrektywa zastępuje ramy prawne przewidziane w decyzji ramowej dotyczącej zabezpieczenia mienia i dowodów, a także konwencji regulujących pomoc prawną w sprawach karnych.

Dyrektywa tworzy mechanizm sprawnego przekazywania wniosków o dokonanie czynności dowodowych oraz zwrotnego przekazywania wyników tych czynności, nie nakładając na polskie organy obowiązku przeprowadzenia dowodów nieznanymi ustawie lub niedopuszczalnymi w sprawach krajowych. Dzięki regulacjom zawartym w dyrektywie polski sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze będzie mógł wystąpić w wnioskiem do innego państwa UE o przeprowadzenie dowodu znajdującego się w tymże państwie. Analogicznie, państwa UE będą mogły występować do Polski o przeprowadzenie dowodu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Wzór formularza END, jaki powinien być stosowany we współpracy w zakresie europejskiego nakazu dochodzeniowego, zawarty jest w załączniku do implementowanej dyrektywy 2014/41/UE. Jednakże w związku z treścią art. 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej dla zapewnienia skuteczności dyrektywy konieczne jest jej wdrożenie do porządku prawnego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

Podobnie jak podczas poprzednich transpozycji instrumentów UE z zakresu współpracy sądowej w sprawach karnych, w niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego powtórzenia wzoru europejskiego nakazu dochodzeniowego określonego w dyrektywie 2014/41/UE, ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu. Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego

literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej. Jest to szczególnie ważne dla szybkości i jakości obrotu prawnego prowadzonego na podstawie dyrektywy 2014/41/UE.

Z uwagi na techniczny charakter projektu, nie był on poddawany konsultacjom publicznym, opiniowaniu i uzgodnieniom.

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie oddziaływać na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Brak wpływu.
------------------	--------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Projekt może zostać poddany ewaluacji w oparciu o dostępne statystyki dotyczące:

- Liczby wydanych w Polsce europejskich nakazów dochodzeniowych.
- Liczby europejskich nakazów dochodzeniowych przekazanych przez inne państwa członkowskie UE.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

w sprawie określenia wzoru formularza powiadomienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o kontroli i utrwalaniu treści rozmów telefonicznych, które będą, są lub były prowadzone na jego terytorium¹⁾

Na podstawie art. 589zd § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór formularza powiadomienia o kontroli i utrwalaniu treści rozmów telefonicznych, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 130 z 1.05.2014, str. 1–36).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244, 768, 773, 966 i 1452.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ... (poz. ...)

WZÓR

POWIADOMIENIE

Niniejszy formularz służy do powiadomienia państwa członkowskiego o operacji przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych, która będzie, jest lub była prowadzona na jego terytorium bez pomocy technicznej z jego strony. Niniejszym powiadamia się.....
..... (powiadamiane państwo członkowskie) o operacji przechwytywania.

A)⁽¹⁾ WŁAŚCIWY ORGAN

Urzędowa nazwa właściwego organu przechwytyjącego państwa członkowskiego:

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela:

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień):

.....

Adres:

.....

Numer telefonu: (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości).....

Numer faksu: (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości).....

Adres poczty elektronicznej:.....

Sygnatura sprawy:.....

Data wydania:.....

Języki, w których można się kontaktować z ww. organem:.....

.....

B) INFORMACJE DOTYCZĄCE PRZECHWYTYWANIA

(I) Aktualna sytuacja: niniejsze powiadomienie jest dokonywane (proszę zaznaczyć odpowiednie pole)

- przed operacją przechwytywania
- w trakcie operacji przechwytywania
- po operacji przechwytywania

⁽¹⁾ Organ, z którym należy się kontaktować w dalszej korespondencji z państwem wydającym.

(II) (Przewidywany) okres przechwytywania (o ile wiadomy organowi wydającemu):.....

....., począwszy od

(III) Cel przechwytywania: (numer telefonu, numer IP lub adres poczty elektronicznej)

.....

(IV) Tożsamość osób, których dotyczy operacja

Proszę podać wszelkie znane informacje o tożsamości osoby (osób) (i) fizycznej(-ych) lub (ii) prawnej(-ych), wobec których toczy(-ą) się lub może(-gą) się toczyć postępowanie(-a):

(i) Osoba fizyczna

Nazwisko:

Imię(-ona):

Inne nazwisko(-a) (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer identyfikacyjny lub numer ubezpieczenia społecznego:

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce pobytu lub znany adres (jeżeli aktualny adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres):

.....

Języki zrozumiałe dla danej osoby:

.....

(ii) Osoba prawna

Nazwa:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, nazwa powszechnie używana lub nazwa handlowa (jeżeli dotyczy):

Siedziba:

Numer nadany przy rejestracji:

Adres siedziby:

Imię i nazwisko oraz dane kontaktowe przedstawiciela osoby prawnej:

.....

(V) Informacje dotyczące celu przechwytywania:

Proszę podać wszelkie konieczne informacje, w tym opis sprawy, prawną kwalifikację przestępstwa oraz mający zastosowanie przepis ustawy/kodeksu, aby powiadamiany organ mógł ocenić następujące elementy:

- czy przechwytywanie byłoby dozwolone w podobnej sprawie krajowej oraz czy uzyskany materiał może zostać wykorzystany w postępowaniu sądowym
- jeżeli przechwycenie już nastąpiło – czy materiał może zostać wykorzystany w postępowaniu sądowym

.....

.....

.....

.....

Uwaga: sprzeciw wobec przechwytywania lub wykorzystania już przechwyconego materiału należy zgłosić nie później niż 96 godzin od otrzymania niniejszego powiadomienia.

C) PODPIS I DATA

Podpis:

Data:.....

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 589zd § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru formularza powiadomienia o operacji przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych.

Zapewnienia stosowania w obrocie prawnym formularza powiadomienia wynika z konieczności wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych. Dyrektywa tworzy mechanizm sprawnego przekazywania wniosków o dokonanie czynności dowodowych oraz zwrotnego przekazywania wyników tych czynności, nie nakładając na polskie organy obowiązku przeprowadzenia dowodów nieznanych ustawie lub niedopuszczalnych w sprawach krajowych. Dzięki regulacjom zawartym w dyrektywie polski sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze będzie mógł wystąpić w wnioskiem do innego państwa UE o przeprowadzenie dowodu znajdującego się w tymże państwie. Analogicznie, państwa UE będą mogły występować do Polski o przeprowadzenie dowodu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Formularz powiadomienia o kontroli i utrwalaniu treści rozmów telefonicznych, stanowiący załącznik do niniejszego rozporządzenia, powinien być wykorzystywany w sytuacji przechwytywania w jednym państwie członkowskim przekazów telekomunikacyjnych dostępnych w innym państwie członkowskim bez wystawiania END. Zgodnie z projektowanym przepisem art. 589zd kodeksu postępowania karnego prokurator, Policja lub organ, o którym mowa w art. 312 k.p.k. będzie powiadamiał organ innego państwa członkowskiego o zamierzonych, przeprowadzanych lub dokonanych wobec osoby przebywającej na terytorium tego państwa czynnościach dotyczących kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych. Powiadomienie dokonywane przez wskazane organy będzie następowało w formie ustalonej w niniejszym rozporządzeniu.

Wzór formularza zawarty jest w załączniku do implementowanej dyrektywy 2014/41/UE. Jednakże w związku z treścią art. 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej dla zapewnienia skuteczności dyrektywy konieczne jest jej wdrożenie do porządku prawnego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

Podobnie jak podczas poprzednich transpozycji instrumentów UE z zakresu współpracy sądowej w sprawach karnych, w niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego powtórzenia wzoru formularza określonego w dyrektywie 2014/41/UE, ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu. Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej. Jest to szczególnie ważne dla szybkości i jakości obrotu prawnego prowadzonego na podstawie dyrektywy 2014/41/UE.

Z uwagi na techniczny charakter projektu, nie był on poddawany konsultacjom publicznym, opiniowaniu i konsultacjom.

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie oddziaływać na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Projekt może zostać poddany ewaluacji w oparciu o dostępne statystyki dotyczące: - Liczby wydanych w Polsce powiadomień. - Liczby powiadomień przekazanych przez inne państwa członkowskich UE.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie określenia wzoru formularza potwierdzenia otrzymania europejskiego
nakazu dochodzeniowego¹⁾**

Na podstawie art. 589zl § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór formularza potwierdzenia trzymania europejskiego nakazu dochodzeniowego, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 130 z 1.05.2014, str. 1–36).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244, 768, 773, 966 i 1452.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ... (poz. ...)

WZÓR

**POTWIERDZENIE OTRZYMANIA EUROPEJSKIEGO NAKAZU
DOCHODZENIOWEGO**

Niniejszy formularz jest wypełniany przez organ państwa wykonującego, który otrzymał określony poniżej END.

A) OTRZYMANY EUROPEJSKI NAKAZ DOCHODZENIOWY

Organ, który wydał nakaz:

.....
.....

Sygnatura sprawy:

Data wydania:.....

Data otrzymania:.....

B) ORGAN OTRZYMUJĄCY EUROPEJSKI NAKAZ DOCHODZENIOWY (1)

Urzędowa nazwa właściwego organu:

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień)

.....

Adres

.....

Numer telefonu: (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości).....

Numer faksu: (nr kierunkowy państwa) (nr kierunkowy miejscowości).....

Adres poczty elektronicznej:.....

Sygnatura sprawy:.....

Języki, w których można się komunikować z ww. organem

.....

(1) Sekcję tę wypełnia każdy organ, który otrzymał nakaz. Obowiązek taki spoczywa na organie właściwym do uznania i wykonania nakazu oraz (jeżeli dotyczy) na organie centralnym lub na organie, który przekazał nakaz właściwemu organowi.

C) (JEŻELI DOTYCZY) WŁAŚCIWY ORGAN, KTÓREMU ORGAN WSKAZANY W PKT B) PRZEKAZAŁ NAKAZ

Urzędowa nazwa organu:

.....

Imię i nazwisko przedstawiciela

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stopień)

.....

Adres

.....

Numer telefonu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

.....

Numer faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

.....

Adres poczty elektronicznej:.....

Data przekazania:.....

Sygnatura sprawy:.....

Języki, w których można się komunikować:

D) WSZELKIE INNE INFORMACJE, KTÓRE MOGĄ BYĆ ISTOTNE DLA ORGANU WYDAJĄCEGO:

.....

.....

.....

E) PODPIS I DATA

Podpis:

Data:.....

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 589zł § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru formularza potwierdzenia trzymania europejskiego nakazu dochodzeniowego (w dalszej części END).

Współpraca w oparciu o END, wynikająca z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych, opiera się na typowym dla Unii Europejskiej mechanizmie wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych. Instrumenty tego typu były wielokrotnie wdrażane do prawa polskiego przez dodawanie kolejnych rozdziałów w dziale XIII k.p.k., regulującym postępowanie w sprawach ze stosunków międzynarodowych. Dyrektywa zastępuje ramy prawne przewidziane w decyzji ramowej dotyczącej zabezpieczenia mienia i dowodów, a także konwencji regulujących pomoc prawną w sprawach karnych.

Dyrektywa tworzy mechanizm sprawnego przekazywania wniosków o dokonanie czynności dowodowych oraz zwrotnego przekazywania wyników tych czynności, nie nakładając na polskie organy obowiązku przeprowadzenia dowodów nieznanymi ustawie lub niedopuszczalnymi w sprawach krajowych. Dzięki regulacjom zawartym w dyrektywie polski sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze będzie mógł wystąpić z wnioskiem do innego państwa UE o przeprowadzenie dowodu znajdującego się w tymże państwie. Analogicznie, państwa UE będą mogły występować do Polski o przeprowadzenie dowodu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Wzór formularza potwierdzającego otrzymanie END, jaki powinien być stosowany we współpracy w zakresie europejskiego nakazu dochodzeniowego, zawarty jest w załączniku do implementowanej dyrektywy 2014/41/UE. Jednakże w związku z treścią art. 288 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej dla zapewnienia skuteczności dyrektywy konieczne jest jej wdrożenie do porządku prawnego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

Podobnie jak podczas poprzednich transpozycji instrumentów UE z zakresu współpracy sądowej w sprawach karnych, w niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego powtórzenia wzoru formularza określonego w dyrektywie 2014/41/UE, ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu. Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby

powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej. Jest to szczególnie ważne dla szybkości i jakości obrotu prawnego prowadzonego na podstawie dyrektywy 2014/41/UE.

Z uwagi na techniczny charakter projektu, nie był on poddawany konsultacjom publicznym, opiniowaniu i uzgodnieniom.

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<p>Wdrażana Dyrektywa zastępuje dotychczasowe mechanizmy współpracy funkcjonujące w oparciu o przepisy decyzji ramowej Rady 2003/577/WSiSW z 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w UE postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych, Europejskiej konwencji o pomocy prawnej z 20 kwietnia 1959 r. wraz z jej protokołami dodatkowymi i porozumieniami dwustronnymi, a także Konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi UE z 29 maja 2000 r. wraz z protokołem do niej.</p> <p>Dyrektywa nie przewiduje żadnych dodatkowych mechanizmów w porównaniu do instrumentów, które zastępuje. Wdrożenie dyrektywy w praktyce oznaczać więc będzie, że nie ulegnie zmianie obciążenie organów krajowych w zakresie występowania z END czy ich wykonywania w zestawieniu z dotychczasowymi wnioskami o pomoc prawną wydawanymi na podstawie ww. instrumentów. Zmianie ulegnie jedynie podstawa prawna współpracy państw członkowskich w sprawach karnych.</p> <p>Tym samym więc wdrożenie dyrektywy nie pociągnie za sobą dodatkowych kosztów nawet przy uwzględnieniu określonej w Dyrektywie zasady, że koszty wykonania END obciążają państwo wykonujące. Jest to bowiem zasada, na której opiera się obowiązująca współpraca w sprawach karnych. Wskazać jednocześnie należy, że zgodnie z dyrektywą – jeśli koszty wykonania END byłyby nieproporcjonalnie wysokie, sąd lub prokurator może, zgodnie ze swoim uznaniem, wystąpić do państwa wydania END o ich zwrot lub wyłożenie z góry. W celu ustalenia podziału kosztów organy państw członkowskich UE podejmują konsultacje. W przypadku braku porozumienia, państwo wydające END może zgodzić się na pokrycie kosztów lub zdecydować o wycofaniu END. Tym samym więc wdrożenie Dyrektywy nie pociągnie za sobą ryzyka obciążenia polskich organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości znaczącymi kosztami wykonania END.</p> <p>W efekcie wejście w życie rozporządzenia określającego wzór formularza potwierdzenia otrzymania END również nie pociągnie za sobą dodatkowych kosztów dla budżetu państwa.</p>										

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
Niemierzalne									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie oddziaływać na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.										
--	--	---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Projekt może zostać poddany ewaluacji w oparciu o dostępne statystyki dotyczące: – Liczby wydanych w Polsce europejskich nakazów dochodzeniowych. – Liczby europejskich nakazów dochodzeniowych przekazanych przez inne państwa członkowskich UE.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		